

การเพิ่มมูลค่าเศษวัสดุสิ่งทอเหลือทิ้ง
เป็นผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ในบ้านและของที่ระลึก

ลักขณา จาตกานนท์
จุฑาทิพ รัตนะนราพันธ์
สรรรชนีัย เต็มเปี่ยม

งานวิจัยนี้ได้รับทุนอุดหนุนจากงบประมาณเงินรายจ่าย

ประจำปีงบประมาณ พ.ศ.2556

คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

การเพิ่มมูลค่าเศษวัสดุสิ่งทอเหลือทิ้ง
เป็นผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ในบ้านและของที่ระลึก

**The Increasing Value of Textile Waste
for Household Products and Souvenirs**

ลักขณา จาตกาหนท์
จุฑาทิพ รัตนหรรษาพันธ์
สรรรชนีญ์ เต็มเปี่ยม

งานวิจัยนี้ได้รับทุนอุดหนุนจากงบประมาณเงินรายจ่าย

ประจำปีงบประมาณ พ.ศ.2556

คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

ชื่อเรื่อง : การเพิ่มมูลค่าเศษวัสดุสิ่งทอเหลือทิ้งเป็นผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ในบ้านและของที่ระลึก

ผู้วิจัย : ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ลักขณา จาตกานนท์
 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ จุฑาทิพ รัตนะนราพันธ์
 นางสาว สรรชนีย์ เต็มเปี่ยม

พ.ศ. : 2556

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์ 1) เพิ่มมูลค่าเศษวัสดุสิ่งทอโดยสร้างต้นแบบผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ในบ้านและของที่ระลึกจากเศษวัสดุสิ่งทอ 2 ชนิด คือ เศษผ้าและเส้นด้ายจากเศษผ้า 2) ศึกษาความคิดเห็นต่อการเพิ่มมูลค่าจากเศษวัสดุสิ่งทอ วิธีการ โดยวางแผนการออกแบบผลิตภัณฑ์ 11ประเภท ประกอบด้วย โคมไฟ หมอนอิง ที่รองนั่ง ผ้าปูโต๊ะ พรม ภาพแขวนผนัง ผ้าปูเตียง กล่องอเนกประสงค์ รองเท้า หมวกและกระเป๋า ชนิดละ 5 แบบ รวม 110 แบบ ให้ผู้เชี่ยวชาญ 5 คน คัดเลือกแบบ ชนิดละ 3 แบบ และจัดทำต้นแบบผลิตภัณฑ์ รวม 66 แบบ นำไปสอบถามกลุ่มตัวอย่างด้วยวิธีการเลือกแบบบังเอิญ จำนวน 100 คน วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการศึกษา กลุ่มตัวอย่างเห็นว่า ผลิตภัณฑ์ทุกแบบมีประโยชน์ช่วยเพิ่มมูลค่าเศษวัสดุสิ่งทอ มากถึงมากที่สุด ผลิตภัณฑ์ที่กลุ่มตัวอย่างมีความพึงพอใจโดยรวมอยู่ในระดับมากทุกแบบ แยกเป็นผลิตภัณฑ์จากเศษผ้า คือ กระเป๋า กล่องอเนกประสงค์ รองเท้า หมวก พรม และผ้ารองนั่ง ผลิตภัณฑ์จากด้ายจากเศษผ้า คือ หมอนอิง กระเป๋า โคมไฟ รองเท้า หมวก พรม และผ้ารองนั่ง

คำสำคัญ : การเพิ่มมูลค่า เศษวัสดุสิ่งทอ เครื่องใช้ในบ้าน ของที่ระลึก

Title : The Increasing Value of Textile Waste
for Household Products and Souvenirs

Research : Lakhana Chatakananda

Jutatip Rattananarapan

Sansanee Tempiam

ABSTRACT

The objectives of the research were : firstly to increase value of textile waste for household products : one set made from rags and the other from rag's thread and to make the first model of the household products and souvenirs, secondly to survey the satisfaction of the target group towards those products. To launch the research, 5 styles of 11 products of each set were designed and made .The products were lamps, cushions, seats, tablecloths , mats, wall-hangings, bed sheets, multi -purpose boxes, shoes, hats and handbags. Afterwards all of those products 110 pieces, were brought to 5 experts for their 3 styles optimal selections of each set. Therefore 66 pieces of the selected products from the experts was brought to ask for the satisfaction from 100 persons of the target group that obtained by accidental sampling of statistically method. And the data was analyzed by frequency, percentage, mean and standard deviation.

And the results of the study found that the target group satisfied all of the products in the utility of textile waste increasing value at the highest level. And their contentment were at high level to very high level in products from rags were handbags, multi -purpose boxes, bed sheets, hats, mats and seats and the other from rag's thread were cushions, handbags, lamps, bed sheets, hats, mats and seats.

Keywords : The Increasing Value, Textile Waste, Household Products, Souvenirs

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยเรื่อง การเพิ่มมูลค่าเศษวัสดุสิ่งทอเหลือทิ้งเป็นผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ในบ้านและของที่ระลึก เป็นหนึ่งในแผนงานวิจัย เรื่องการเพิ่มมูลค่าจากเศษวัสดุสิ่งทอเหลือทิ้งซึ่งสามารถดำเนินการสำเร็จลุล่วงด้วยดี ด้วยความกรุณาของสำนักงานคณะกรรมการการวิจัยแห่งชาติที่ได้ให้ความเห็นชอบสนับสนุนให้ผ่านการประเมินข้อเสนอวิจัย ทำให้ทีมวิจัยจากสาขาวิชาเทคโนโลยีการจัดการสินค้าแฟชั่น คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ได้รับงบประมาณประจำปีงบประมาณพ.ศ.2556

ขอขอบพระคุณ ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องทุกท่านที่ทำให้การทำวิจัยนี้สำเร็จตามวัตถุประสงค์ อาทิ อาจารย์เกศทิพย์ กรี่เงิน ผู้ให้แนวคิดทำให้เกิดประเด็นวิจัยในการเพิ่มมูลค่าเศษวัสดุสิ่งทอเหลือทิ้งให้เป็นผลิตภัณฑ์ชนิดต่างๆ บริษัท แอล.ที.ยู. แอปพาวเรลส์ จำกัด ผู้ประกอบการด้านการออกแบบตัดเย็บชุดสตรีและชุดวิวาห์ ให้ความอนุเคราะห์เศษผ้าเพื่อสนับสนุนการทำวิจัยให้เศษผ้าเกิดประโยชน์ต่อไป ขอขอบคุณอาจารย์น้ำทิพย์ ไชยสวัสดิ์ ให้ความช่วยเหลือให้คำแนะนำในการเขียนบทคัดย่อ ขอขอบคุณผู้เชี่ยวชาญ และผู้ประเมินแบบผลิตภัณฑ์ทุกท่านที่มีส่วนในการคัดเลือกแบบผลิตภัณฑ์อย่างตั้งใจ จนสามารถจัดทำเป็นผลงานวิจัยฉบับสมบูรณ์

ประโยชน์ที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้ ขออุทิศแก่คณาจารย์ผู้ประสิทธิ์ประสาทความรู้คุณพ่อคุณแม่ที่เคารพรักยิ่ง ทีมวิจัยและผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการวิจัยนี้

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ลักขณา จาตกานนท์
หัวหน้าโครงการวิจัย

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	I
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	II
กิตติกรรมประกาศ	III
สารบัญ	IV
บัญชีตาราง	V
บัญชีภาพประกอบ	VI
บทที่ 1 บทนำ	1
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	4
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	36
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	63
บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ	91
บรรณานุกรม	93
ภาคผนวก	98
ภาคผนวก ก แบบสำรวจรูปแบบผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ในบ้าน และของที่ระลึกจากสิ่งทอ	99
ภาคผนวก ข แบบสอบถามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ ด้านการออกแบบผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ในบ้าน และของที่ระลึกจากเศษวัสดุสิ่งทอเหลือทิ้ง	101
ภาคผนวก ค แบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการเพิ่มมูลค่า เศษวัสดุสิ่งทอเหลือทิ้งเป็นผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ในบ้าน และของที่ระลึก	123

บัญชีตาราง

ตารางที่		หน้า
4.1	ค่าร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศ	63
4.2	ค่าร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามอายุ	64
4.3	ค่าร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับการศึกษา	64
4.4	ค่าร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามอาชีพ	65
4.5	ค่าร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามรายได้ต่อเดือน	65
4.6	ค่าร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามการซื้อผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ในบ้าน และของที่ระลึกที่ทำจากเศษวัสดุสิ่งทอ	66
4.7	ค่าร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามแหล่งหรือสถานที่ซื้อผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ในบ้านและของที่ระลึกจากเศษวัสดุสิ่งทอ	66
4.8	ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความพึงพอใจต่อผลิตภัณฑ์หมอนอิงจากเศษผ้า	67
4.9	ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความพึงพอใจต่อผลิตภัณฑ์หมอนอิงจากด้ายจากเศษผ้า	68
4.10	ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความพึงพอใจต่อผลิตภัณฑ์ผ้าปูโต๊ะจากด้าย	69
4.11	ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความพึงพอใจต่อผลิตภัณฑ์ผ้าปูโต๊ะจากด้ายจากเศษผ้า	70
4.12	ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความพึงพอใจต่อผลิตภัณฑ์กระเป๋าจากเศษผ้า	71
4.13	ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความพึงพอใจต่อผลิตภัณฑ์กระเป๋าจากด้ายจากเศษผ้า	72
4.14	ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความพึงพอใจต่อผลิตภัณฑ์กล่องเอนกประสงค์จากเศษผ้า	73
4.15	ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความพึงพอใจต่อผลิตภัณฑ์กล่องเอนกประสงค์จากด้ายจากเศษผ้า	74
4.16	ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความพึงพอใจต่อผลิตภัณฑ์โคมไฟจากเศษผ้า	75
4.17	ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความพึงพอใจต่อผลิตภัณฑ์โคมไฟจากด้ายจากเศษผ้า	76

บัญชีตาราง(ต่อ)

ตารางที่		หน้า
4.18	ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความพึงพอใจต่อผลิตภัณฑ์ ภาพแขวนผนังจากเศษผ้า	77
4.19	ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความพึงพอใจต่อผลิตภัณฑ์ ภาพแขวนผนังจากด้ายจากเศษผ้า	78
4.20	ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความพึงพอใจต่อผลิตภัณฑ์ ผ้าคลุมเตียงจากเศษผ้า	79
4.21	ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความพึงพอใจต่อผลิตภัณฑ์ ผ้าคลุมเตียงจากเศษผ้า	80
4.22	ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความพึงพอใจต่อผลิตภัณฑ์ ผ้าคลุมเตียงจากด้ายจากเศษผ้า	81
4.23	ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความพึงพอใจต่อผลิตภัณฑ์ รองเท้าจากเศษผ้า	82
4.24	ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความพึงพอใจต่อผลิตภัณฑ์ รองเท้าจากด้ายจากเศษผ้า	83
4.25	ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความพึงพอใจต่อผลิตภัณฑ์ หมวกจากเศษผ้า	84
4.26	ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความพึงพอใจต่อผลิตภัณฑ์ หมวกจากด้ายจากเศษผ้า	85
4.27	ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความพึงพอใจต่อผลิตภัณฑ์ พรมจากด้ายจากเศษผ้า	86
4.28	ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความพึงพอใจต่อผลิตภัณฑ์ พรมจากด้ายจากเศษผ้า	87
4.29	ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความพึงพอใจต่อผลิตภัณฑ์ ผ้ารองนั่งจากด้ายจากเศษผ้า	88
4.30	ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความพึงพอใจต่อผลิตภัณฑ์ ผ้ารองนั่งจากด้ายจากเศษผ้า	89
4.31	ผลรวมค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความพึงพอใจต่อ ผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ในบ้านและของที่ระลึก เศษวัสดุสิ่งทอเหลือทิ้ง ประเภทเศษผ้า	90
4.32	ผลรวมค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความพึงพอใจต่อ ผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ในบ้านและของที่ระลึก เศษวัสดุสิ่งทอเหลือทิ้ง ประเภทด้ายจากเศษผ้า	91

บัญชีภาพประกอบ

ภาพที่	หน้า
2.1 ตัวอย่างสินค้ากระเป๋าและหมวกของบริษัทHand and Heart, Inc.	13
2.2 ตัวอย่างกรอบรูปหรือภาพแขวนผนัง	14
2.3 ตัวอย่างหมอนอิง	14
2.4 ตัวอย่างผ้ารองจานบนโต๊ะอาหาร	15
2.5 พื้นที่แสงและรูปแบบของความสมดุลเจดสีกลางให้ความรู้สึกสงบ	16
2.6 รูปแบบของผ้าทอ ผ้าพิมพ์ลาย ผ้าฝ้ายสีสดใส	17
2.7 สีสดใสมากใช้ร่วมกับสีขาว สีกลางหรือแสงที่มีสีพาสเทล	17
2.8 สีเบจ แนววินเทจ ช่วยดึงดูดความสนใจ	18
2.9 การผสมผสานของสี	19
2.10 การใช้สีประกอบด้วยสีเข้มมากกับสีทอง	19
2.11 ตัวอย่างรูปแบบผลิตภัณฑ์หมอนอิง	20
2.12 ตัวอย่างรูปแบบผลิตภัณฑ์ผ้าปูโต๊ะ	22
2.13 ตัวอย่างรูปแบบผลิตภัณฑ์กระเป๋าผ้า	23
2.14 ตัวอย่างรูปแบบผลิตภัณฑ์กล่องอเนกประสงค์	24
2.15 ตัวอย่างรูปแบบโคมไฟ	26
2.16 ตัวอย่างภาพแขวนผนังชุดป่าบ้านเฮา	27
2.17 ตัวอย่างรูปแบบผ้าคลุมเตียง	28
2.18 ตัวอย่างรองเท้าผ้าสำหรับใส่ในอาคาร	28
2.19 ตัวอย่างรูปแบบหมวก	29
2.20 ตัวอย่างพรมเช็ดเท้า	30
2.21 ตัวอย่างรูปแบบเบาะรองนั่ง	30
2.22 ตัวอย่างเศษผ้าจากโรงงานอุตสาหกรรม	31
2.23 ตัวอย่างขนาดของเศษผ้าจากโรงงานอุตสาหกรรม	32
2.24 ผลิตภัณฑ์กลุ่มแปรรูปเศษผ้าบ้านดงแดง จังหวัดร้อยเอ็ด	33
3.1 ตัวอย่างเศษผ้าที่ใช้ทำผลิตภัณฑ์	37
3.2 ตัวอย่างเส้นด้ายจากเศษผ้าที่ใช้ทำผลิตภัณฑ์	37
3.3 ตัวอย่างข้อมูลที่รวบรวมเพื่อออกแบบผลิตภัณฑ์	38
3.4 หมอนอิงจากเศษผ้าตามแบบที่ผู้เชี่ยวชาญเลือก	40
3.5 หมอนอิงด้ายจากเศษผ้าตามแบบที่ผู้เชี่ยวชาญเลือก	41
3.6 ผ้าปูโต๊ะจากเศษผ้าตามแบบที่ผู้เชี่ยวชาญเลือก	42

บัญชีภาพประกอบ (ต่อ)

ภาพที่		หน้า
3.7	ผ้าปูโต๊ะด้ายจากเศษผ้าตามแบบที่ผู้เชี่ยวชาญเลือก	43
3.8	กระเป๋าจากเศษผ้าตามแบบที่ผู้เชี่ยวชาญเลือก	44
3.9	กระเป๋าด้ายจากเศษผ้าตามแบบที่ผู้เชี่ยวชาญเลือก	45
3.10	กล่องอเนกประสงค์จากเศษผ้าตามแบบที่ผู้เชี่ยวชาญเลือก	46
3.11	กล่องอเนกประสงค์ด้ายจากเศษผ้าตามแบบที่ผู้เชี่ยวชาญเลือก	47
3.12	โคมไฟจากเศษผ้าตามแบบที่ผู้เชี่ยวชาญเลือก	48
3.13	โคมไฟด้ายจากเศษผ้าตามแบบที่ผู้เชี่ยวชาญเลือก	49
3.14	ภาพแขวนผนังจากเศษผ้าตามแบบที่ผู้เชี่ยวชาญเลือก	50
3.15	ภาพแขวนผนังด้ายจากเศษผ้าตามแบบที่ผู้เชี่ยวชาญเลือก	51
3.16	ผ้าคลุมเตียงจากเศษผ้าตามแบบที่ผู้เชี่ยวชาญเลือก	52
3.17	ผ้าคลุมเตียงด้ายจากเศษผ้าตามแบบที่ผู้เชี่ยวชาญเลือก	53
3.18	รองเท้าจากเศษผ้าตามแบบที่ผู้เชี่ยวชาญเลือก	54
3.19	รองเท้ามัดจากเศษผ้าตามแบบที่ผู้เชี่ยวชาญเลือก	55
3.20	หมวกจากเศษผ้าตามแบบที่ผู้เชี่ยวชาญเลือก	56
3.21	หมวกด้ายจากเศษผ้าตามแบบที่ผู้เชี่ยวชาญเลือก	57
3.22	พรมจากเศษผ้าตามแบบที่ผู้เชี่ยวชาญเลือก	58
3.23	พรมด้ายจากเศษผ้าตามแบบที่ผู้เชี่ยวชาญเลือก	58
3.24	ผ้ารองนั่งจากเศษผ้าตามแบบที่ผู้เชี่ยวชาญเลือก	59
3.25	ผ้ารองนั่งด้ายจากเศษผ้าตามแบบที่ผู้เชี่ยวชาญเลือก	60

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

จากข้อมูลการส่งออกสินค้าเครื่องนุ่งห่มและสิ่งทอโดยรวม ของสมาคมอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มไทย (2553) พบว่า สินค้าเครื่องนุ่งห่ม และสินค้าสิ่งทอของไทย มีมูลค่าการส่งออกโดยรวม ไปยังประเทศสหรัฐอเมริกา กลุ่มสหภาพยุโรป ญี่ปุ่น กลุ่มประเทศอาเซียน และตลาดอื่นๆ เฉลี่ยในช่วง 5 ปีที่ผ่านมา มีมูลค่าการส่งออกเพิ่มสูงขึ้น อีกทั้งจากการสำรวจข้อมูลสถิติอุตสาหกรรมของสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม(2010) ในส่วนของเสื้อผ้า ผ้าทอ และเครื่องแต่งกายชั้นนอกพบว่า กลุ่มอุตสาหกรรมดังกล่าวนี้ มีมูลค่าจำหน่ายเฉลี่ยในรอบ 10 ปี (ปี ค.ศ. 2000-2009) สูงถึง 1,188,458,260 บาท จากจำนวนโรงงานอุตสาหกรรม 59 แห่ง จึงแสดงให้เห็นว่า กลุ่มอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มไทย ก็นับเป็นอีกหนึ่งกลุ่มอุตสาหกรรมที่สำคัญของประเทศไทยในปัจจุบันนี้ หากพิจารณาตลาดสิ่งทอโลกพบว่าสัดส่วนการบริโภคเส้นใยที่ใช้ในอุตสาหกรรมสิ่งทอของโลก มีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้นโดยเพิ่มร้อยละ 22 ในปี ค.ศ. 2000 เป็นร้อยละ 27 – 40 ในปี ค.ศ. 2007

ทั้งนี้ในกระบวนการผลิตสินค้าสิ่งทอและสินค้าเครื่องนุ่งห่มของไทย ทั้งการผลิตเพื่อส่งออกและการผลิตเพื่อจำหน่ายในประเทศ ยังมีปริมาณการผลิตมากเท่าใดย่อมหมายถึงการมีปริมาณเศษวัสดุสิ่งทอเหลือทิ้งเพิ่มขึ้นตามไปด้วย เช่น เศษเส้นใย เศษเส้นด้าย เศษผืนผ้า ซึ่งเศษวัสดุสิ่งทอดังกล่าวนี้ ผู้ผลิตทั้งในส่วนของโรงงานสิ่งทอ แหล่งทอผ้าและผู้ประกอบการด้านตัดเย็บเสื้อผ้า เมื่อมีเศษวัสดุสิ่งทอจะนำไปจำหน่ายด้วยวิธีการซังกิไลขายในราคาถูกหรือบางแห่งก็จะนำไปทิ้งซึ่งฝ่ายพลังงานและสิ่งแวดล้อม (2554) อ้างถึงพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 กล่าวว่า มูลฝอยเป็นสิ่งของเหลือทิ้งจากกระบวนการผลิตและอุปโภค เป็นแหล่งทำให้เกิดมลพิษได้และเศษผ้า จัดเป็นมูลฝอยประเภทขยะทั่วไป ในลักษณะขยะแห้ง ที่สามารถติดไฟได้ ซึ่งปริมาณขยะที่เกิดขึ้นนี้มีสาเหตุมาจากการนำกลับมาใช้ประโยชน์มีน้อย

การนำเศษวัสดุสิ่งทอเหลือทิ้งมาใช้ประโยชน์ที่พบทั่วไป เช่น การนำไปผลิตเป็นผ้าสำหรับเช็ดเครื่องจักรตามโรงงานอุตสาหกรรม ผ้าเช็ดทำความสะอาดตามบ้านเรือน ทำพรมเช็ดเท้า ซึ่ง รูปแบบผลิตภัณฑ์ยังขาดการพัฒนาในเรื่องของการออกแบบ การตกแต่ง และเทคนิคที่ใช้ในการย็บ ดังนั้น การเพิ่มมูลค่าให้แก่วัสดุสิ่งทอเหลือทิ้ง โดยการทำเป็นผลิตภัณฑ์จะต้องกำหนดลักษณะของผลิตภัณฑ์ให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดซึ่งสินค้ากลุ่มเครื่องใช้ในบ้านและของที่ระลึก เป็นกลุ่มสินค้าที่มีอัตราการขยายตัวอย่างต่อเนื่อง และความต้องการของผู้บริโภค

มีอยู่จำนวนมาก (สำนักงานส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศ ณ นครโตรอนโต, 2003) ทั้งนี้ เห็นว่าการนำเศษวัสดุสิ่งทอมาใช้ประโยชน์เป็นความสำคัญในการลดปริมาณขยะและทำให้เกิดรายได้สร้างมูลค่าแก่ขยะเหลือทิ้งจากสิ่งทอ ซึ่ง บริษัท แอล.ที.ยู. แอปพาเรลส์ จำกัด ผู้ประกอบการด้านการออกแบบตัดเย็บชุดสตรีและชุดวิวาห์ส่งออกต่างประเทศมีความเห็นสอดคล้องกับผู้วิจัยว่าการเพิ่มมูลค่าแก่เศษวัสดุสิ่งทอเหลือทิ้งให้เป็นสินค้าที่มีคุณภาพและได้มาตรฐานเป็นทรัพย์สินทางปัญญาที่มีคุณค่าที่หากมีการพัฒนาทักษะฝีมือผสมผสานกับการใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีความมั่นใจว่าแนวคิดในการเพิ่มมูลค่าของเศษวัสดุสิ่งทอเหลือทิ้งจากกระบวนการผลิตไปใช้ให้เกิดประโยชน์ โดยนำเศษวัสดุสิ่งทอเหลือทิ้งประเภทผ้า เศษวัสดุสิ่งทอที่นำมาทำเส้นด้าย และผืนผ้าด้วยเส้นด้ายจากเศษวัสดุสิ่งทอ มาออกแบบเป็นผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ในบ้าน และของที่ระลึกที่ตรงกับความต้องการของตลาด เป็นการเพิ่มมูลค่าให้แก่เศษวัสดุสิ่งทอ และนำไปถ่ายทอดเทคโนโลยีแก่กลุ่มชุมชนต้นแบบ ซึ่งทางคณะผู้วิจัยพร้อมถ่ายทอดเทคโนโลยี แก่กลุ่มกลุ่มแปรรูปเศษผ้าบ้านดงแดง จังหวัดร้อยเอ็ด ซึ่งมีการแปรรูปเศษผ้าเป็นสินค้าของชุมชน รวมทั้งถ่ายทอดเทคโนโลยีแก่กลุ่มแม่บ้าน กลุ่มชุมชน สถานประกอบการ หรือผู้สนใจที่ประกอบธุรกิจทั้งขนาดกลางและขนาดย่อม การเพิ่มมูลค่าของเศษวัสดุสิ่งทอเหลือทิ้งเป็นผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ในบ้านและของที่ระลึกจะสามารถช่วยสร้างรายได้ ทั้งยังเป็นการช่วยรักษาสิ่งแวดล้อมทางอ้อมอีกด้วย

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.2.1 เพิ่มมูลค่าเศษวัสดุสิ่งทอเหลือทิ้งโดยสร้างต้นแบบผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ในบ้านและของที่ระลึก

1.2.2 สอบถามความคิดเห็นของผู้บริโภคที่มีต่อการเพิ่มมูลค่าเศษวัสดุสิ่งทอเหลือทิ้งเป็นผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ในบ้านและของที่ระลึก

1.3 ขอบเขตของการวิจัย

1.3.1 เศษวัสดุสิ่งทอเหลือทิ้งที่ใช้ในการออกแบบผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ในบ้านและของที่ระลึกเพื่อเพิ่มมูลค่า มาจากเศษวัสดุสิ่งทอ 2 ประเภท คือ

1.3.1.1 เศษวัสดุสิ่งทอเหลือทิ้งประเภทเศษผ้า

1.3.1.2 เส้นด้ายพิเศษจากเศษวัสดุสิ่งทอเหลือทิ้ง

1.3.2 การออกแบบผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ในบ้านและของที่ระลึกจากเศษวัสดุสิ่งทอเหลือทิ้งเพื่อเพิ่มมูลค่า 11 ประเภท ประกอบด้วย หมอนอิง ผ้าปูโต๊ะ กระจ่าง กลอง อเนกประสงค์ โคมไฟ ภาพแขวนผนัง ผ้าคลุมเตียง รองเท้า หมวก พรม และผ้ารองนั่ง

1.4 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

- 1.4.1 ส่งเสริมการเพิ่มมูลค่าและการใช้ประโยชน์จากเศษวัสดุสิ่งทอเหลือทิ้ง
- 1.4.2 สร้างแนวทางในการส่งเสริมและพัฒนาอาชีพสู่ชุมชนเพื่อการสร้างรายได้
- 1.4.3 องค์กรความรู้ด้านการใช้ประโยชน์จากเศษวัสดุสิ่งทอเหลือทิ้งเป็นผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ในบ้านและของที่ระลึกที่มีคุณภาพประโยชน์ต่อวงการศึกษาและการวิจัย

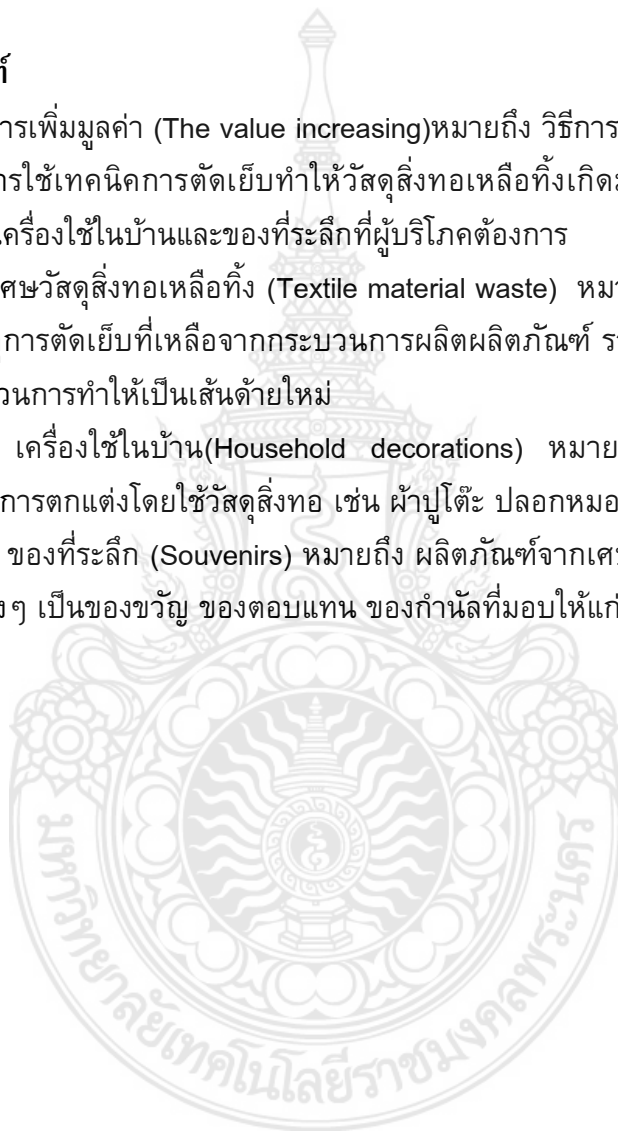
1.5 นิยามศัพท์

1.5.1 การเพิ่มมูลค่า (The value increasing) หมายถึง วิธีการหรือกลยุทธ์ทางการตลาดอย่างหนึ่งในการใช้เทคนิคการตัดเย็บทำให้วัสดุสิ่งทอเหลือทิ้งเกิดมูลค่าเพิ่ม โดยแปรสภาพเป็นผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ในบ้านและของที่ระลึกที่ผู้บริโภคต้องการ

1.5.2 เศษวัสดุสิ่งทอเหลือทิ้ง (Textile material waste) หมายถึง เศษวัสดุผ้าประเภทต่างๆ เศษวัสดุการตัดเย็บที่เหลือจากกระบวนการผลิตผลิตภัณฑ์ รวมถึงเศษผ้าที่นำมาตะกุกแล้วเข้าสู่กระบวนการทำให้เป็นเส้นด้ายใหม่

1.5.3 เครื่องใช้ในบ้าน (Household decorations) หมายถึง ผลิตภัณฑ์ของใช้ของตกแต่งบ้านที่มีการตกแต่งโดยใช้วัสดุสิ่งทอ เช่น ผ้าปูโต๊ะ ปลอกหมอน กระเป๋า เป็นต้น

1.5.4 ของที่ระลึก (Souvenirs) หมายถึง ผลิตภัณฑ์จากเศษวัสดุสิ่งทอที่ผลิตขึ้นเพื่อใช้ในโอกาสต่างๆ เป็นของขวัญ ของตอบแทน ของกำนัลที่มอบให้แก่ผู้รักและนับถือ

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เพื่อสืบค้นข้อมูลที่เป็นประโยชน์เกี่ยวกับการดำเนินการวิจัย เรื่อง การเพิ่มมูลค่า เศรษฐกิจสิ่งทอเหลือทิ้งเป็นผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ในบ้านและของที่ระลึก จำเป็นต้องศึกษาข้อมูล สารสนเทศที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

2.1 การเพิ่มมูลค่า (The value increasing)

การนำเศรษฐกิจสิ่งทอเหลือทิ้งมาใช้ให้เกิดประโยชน์ เป็นการเพิ่มมูลค่าของเศรษฐกิจ สิ่งทอเหลือทิ้ง เศรษฐกิจสิ่งทอที่นำมาทำเป็นผลิตภัณฑ์ นอกจากจะเป็นการเพิ่มมูลค่าของเศรษฐกิจ สิ่งทอเหลือทิ้งแล้วยังเป็นการช่วยสร้างรายได้หรือลดรายจ่ายของครัวเรือนได้อีกด้วย โดยผู้ที่ จะเพิ่มมูลค่านั้นจะต้องมีความเข้าใจในการเพิ่มมูลค่าของผลิตภัณฑ์และการออกแบบ เพื่อเพิ่มมูลค่าของผลิตภัณฑ์ เพื่อให้ได้ผลิตภัณฑ์ที่ผู้บริโภคต้องการ นอกจากนี้ต้องเรียนรู้ เกี่ยวกับการบริหารงานด้านการตลาดด้วย เพื่อให้ผลิตภัณฑ์สามารถจำหน่ายได้ราคา ดังนี้

2.1.1 การเพิ่มมูลค่าของผลิตภัณฑ์ การทำให้ผลิตภัณฑ์มีมูลค่าเพิ่มขึ้นถือเป็น วิธีการหรือกลยุทธ์ทางการตลาดอย่างหนึ่งที่ทำให้ผลิตภัณฑ์มีความน่าสนใจ ทั้งนี้ บุญทรงและ คณะ (2551) กล่าวว่า การเพิ่มมูลค่าของผลิตภัณฑ์ แบ่งได้ 2 ด้าน คือ ราคาของผลิตภัณฑ์เมื่อ เปรียบเทียบกับคุณภาพของสินค้าอื่นในราคาเดียวกัน และคุณภาพของสินค้าเป็นที่ต้องการ ของลูกค้ามากพอที่จะให้ลูกค้าตัดสินใจซื้อและทำให้ลูกค้าเปลี่ยนใจมาใช้สินค้าของเรา ซึ่งไม่ใช่ การเพิ่มราคา กล่าวคือ ราคาเท่าเดิมแต่ได้สินค้าที่มีคุณภาพเพิ่มขึ้น ทำให้ลูกค้ามี ความต้องการมากขึ้น ดังนั้นจึงไม่จำเป็นต้องเพิ่มปัจจัยการผลิตหรือต้นทุนการผลิต โดยใช้ แนวทางการบริหารด้านต้นทุนแต่ได้ผลผลิตเพิ่มขึ้น การเพิ่มคุณค่าของผลิตภัณฑ์โดยไม่เพิ่ม ปัจจัยการผลิต(ต้นทุน) มีหลักการดังนี้

2.1.1.1 ปัจจัยการผลิต(ต้นทุน) ให้ปัจจัยการผลิตต่างๆที่มีความจำเป็นต้องใช้ใน กระบวนการผลิตเกิดประสิทธิภาพสูงสุด ได้แก่ปัจจัยด้านบุคลากร เราสามารถเพิ่มคุณค่าของ ผลิตภัณฑ์หรืองานบริการได้โดยเพิ่มประสิทธิภาพของบุคลากร นอกจากนั้นยังต้องบริหารให้ การใช้เทคโนโลยีใช้ได้เต็มสมรรถนะ เช่น ความเร็ว ความคงที่ และความคงทน เน้นการผลิต สินค้าที่มีคุณภาพเป็นสิ่งสำคัญ

2.1.1.2 ปัจจัยด้านวัตถุดิบ คุณภาพของวัตถุดิบทำให้ผลิตภัณฑ์เพิ่มคุณค่า ดังนั้นการบริหารด้านการจัดซื้อ จัดหาวัตถุดิบเพื่อการเพิ่มคุณค่าที่ปัจจัยการผลิตคงที่ โดยพิจารณาคุณภาพของวัตถุดิบตรงกับความต้องการหรือมากกว่า และพิจารณาผู้ส่งมอบว่ามีความสามารถส่งมอบวัตถุดิบตามความต้องการและตรงต่อเวลา และกำหนดคุณภาพ หรือคุณลักษณะของวัตถุดิบที่ใช้ให้ชัดเจน ป้องกันการผิดพลาด มีการตรวจสินค้า โดยตรวจทั้งด้านปริมาณและคุณภาพ สรุปผลการจัดส่งวัตถุดิบทุกครั้ง บันทึกรายละเอียดข้อผิดพลาด และคัดแยกวัตถุดิบที่ไม่ได้คุณภาพออก เมื่อใช้วัตถุดิบที่มีคุณภาพในราคาเท่าเดิม ก็สามารถเพิ่มคุณค่าผลิตภัณฑ์โดยไม่ต้องเพิ่มต้นทุน

2.1.1.3 หลักการวัดและประเมินผล ดำเนินการวัดและประเมินผล 4 ด้านได้แก่

- 1) ความต้องการของลูกค้า ผู้ใช้บริการ ผู้เกี่ยวข้อง เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ชัดเจนว่าคุณค่าของผลิตภัณฑ์ที่ควรเพิ่มคืออะไร
 - 2) ความพึงพอใจของลูกค้าหลังการส่งมอบสินค้า เพื่อนำข้อมูลมาปรับปรุงคุณภาพ
 - 3) กระบวนการผลิตและการให้บริการ ทุกกระบวนการตั้งแต่ Input Process Output
 - 4) วัดและประเมินผลผลิตภัณฑ์ เพื่อค้นหาจุดอ่อนเสริมจุดแข็ง
- เมื่อทำการวัดและประเมินผลทั้ง 4 ด้านแล้ว นำผลการวัดและประเมินผลมาทำการวิเคราะห์หารูปแบบหรือวิธีการใหม่ในการตอบสนองความต้องการของลูกค้า

2.1.1.4 หลักการปรับปรุงและพัฒนาผลิตภัณฑ์และงานบริการ ประกอบด้วย

- 1) การวัดและวิเคราะห์คุณค่าของผลิตภัณฑ์ เมื่อผู้ออกแบบได้รับข้อมูลจากฝ่ายการตลาด หรือฝ่ายวิจัยการตลาดที่ประเมินความต้องการของลูกค้าแล้ว ผู้ออกแบบยังต้องร่วมปรึกษากับฝ่ายผลิต และฝ่ายค้นหาวัตถุดิบ เพื่อร่วมกันวัดและวิเคราะห์คุณค่าของผลิตภัณฑ์และงานบริการที่มีอยู่ เพื่อพิจารณาว่าจะเพิ่มคุณค่าในด้านใด เช่น คุณภาพ คุณลักษณะ ประสิทธิภาพ ขนาด วิธีการใช้งาน
- 2) การปรับปรุงความน่าเชื่อถือของผลิตภัณฑ์ เมื่อพบว่าลูกค้ายังไม่พอใจบางส่วนของผลิตภัณฑ์ งานบริการ ก็ต้องเร่งปรับปรุงหรือกำจัดส่วนที่บกพร่องออกไป

2.1.1.5 หลักการลดปัจจัยการผลิตแต่คุณค่าคงที่ คือการลดต้นทุน ที่ส่งผลโดยตรงต่อประสิทธิภาพการผลิตและคุณภาพของสินค้า ทำให้ผลิตภัณฑ์มีคุณค่าลดลง ถ้าขาดการบริหารเพื่อการเพิ่มผลผลิต โดยใช้หลักการบริหารต้นทุนให้ลดลงแต่ได้ผลผลิตที่มีคุณค่าเท่าเดิม ประกอบด้วย

- 1) หลักการลดความสูญเสียนและสิ้นเปลืองของปัจจัยการผลิต
- 2) หลักการใช้จ่ายการผลิตให้น้อยลง หรือใช้เท่าที่จำเป็น

การใช้ปัจจัยการผลิตอย่างไม่ประหยัด ทำให้เกิดความสูญเสีย สิ้นเปลือง และยังมีการใช้มากเกินไปจนเกิดความจำเป็น ใต้แก่ ระบบการบริหารงานขาดประสิทธิภาพ ในการจัดการ บุคลากรขาดประสิทธิภาพ ขาดความรับผิดชอบ และทำงานไม่เหมาะสมกับ ตำแหน่ง เทคโนโลยีที่ใช้มีประสิทธิภาพต่ำหรือสูงเกินไปไม่เหมาะสมกับการทำงาน หลักการ บริหารต้นทุนให้ลดลงแต่ได้ผลผลิตที่มีคุณค่าเท่าเดิม คือ การบริหารโดยใช้กระบวนการและ กิจกรรมของการเพิ่มผลผลิตร่วมกับการบริหาร เพื่อให้ต้นทุนลดลงแต่ได้ผลผลิตที่มีคุณค่าหรือ คุณภาพเท่าเดิม การลดความสูญเสียและสิ้นเปลืองของปัจจัยการผลิต คือการใช้วัตถุดิบและ ผลิตภัณฑ์ที่ค้างอยู่ในคลังสินค้า

2.1.2 การออกแบบผลิตภัณฑ์และขั้นตอนการออกแบบ ผลิตภัณฑ์ที่ได้รับความสนใจนั้น นอกจากประโยชน์ ใช้สอยแล้ว ผู้บริโภคต้องการผลิตภัณฑ์ที่มีประโยชน์ ด้านความงามควบคู่ไปด้วย ดังนั้น ผู้ผลิตจึงต้องเข้าใจถึงการออกแบบและการพัฒนา ผลิตภัณฑ์

2.1.2.1 การออกแบบผลิตภัณฑ์ คือ การออกแบบสิ่งของเครื่องใช้ เพื่อนำมาใช้สอยในชีวิตประจำวัน โดยเน้นการผลิตจำนวนมากในรูปสินค้า เพื่อให้ผ่านไปยังผู้บริโภค โดยที่รูปแบบและคุณภาพของผลิตภัณฑ์จะเป็นปัจจัยสำคัญในการดึงดูดความสนใจของผู้บริโภคให้เกิดความต้องการจ่ายเงินเพื่อซื้อผลิตภัณฑ์นั้น ปัจจัยที่ควรพิจารณาในการออกแบบผลิตภัณฑ์ ประกอบด้วยความสัมพันธ์กับคุณภาพของผลิตภัณฑ์ เช่น ความทนทาน การใช้งานความสัมพันธ์กับวัสดุและกระบวนการผลิต เช่น เครื่องมือที่มีอยู่แล้ว ความสัมพันธ์กับความต้องการของผู้บริโภค ทั้งด้านเศรษฐกิจ และรสนิยมของบุคคล และการมีคุณค่าทาง ความงาม เช่น ความคิดสร้างสรรค์ ความร่วมสมัย ความประณีต

2.1.2.2 ขั้นตอนการออกแบบผลิตภัณฑ์ ประกอบด้วย การมีแรงบันดาลใจในการออกแบบ โดยมักตั้งอยู่บนพื้นฐานของข้อมูลที่ได้ทำการศึกษา ค้นคว้ามาก่อนแล้ว จากนั้นวางแผนในการจัดทำผลิตภัณฑ์ เช่น กำหนดชิ้นงานหรือกลุ่มผลิตภัณฑ์ โดยการร่างแบบผลิตภัณฑ์และกำหนดรายละเอียดของวัสดุที่ใช้คร่าว ๆ การคัดเลือกรูปแบบ และการกำหนดรายละเอียดที่เกี่ยวข้องเพิ่มเติม สิ่งแรกที่ต้องคำนึงถึงในการทำงานออกแบบ คือ การกำหนดจุดประสงค์ที่ชัดเจนของงาน การสร้างสรรค์ลักษณะภายนอกเพื่อเพิ่มมูลค่า สินค้าหรือผลิตภัณฑ์ โดยเน้นการสื่อความหมายจะดึงดูดความสนใจของผู้ที่พบเห็น เกิดความต้องการซื้อสินค้านั้น ซึ่ง สุริชสาณู(2554) กล่าวถึง หลักการออกแบบเพื่อให้เกิดความเหมาะสม สวยงาม มีประโยชน์ ใช้สอยและเกิดความพอใจแก่ผู้ที่พบเห็น โดยอาศัย ส่วนประกอบขององค์ประกอบศิลป์ คือ จุด เส้น รูปร่าง รูปทรง น้ำหนักสีและพื้นผิว นำมา จัดวาง เพื่อให้เกิดความสวยงาม ดังนี้

1) ความเป็นหน่วย (Unity) ในการออกแบบผู้ออกแบบจะต้องคำนึงถึงงานทั้งหมดให้อยู่ในหน่วยงานเดียวกัน หรือมีความสัมพันธ์กันทั้งหมดของงานนั้นๆ และพิจารณาส่วนย่อยลงไปตามลำดับ ในส่วนย่อยๆ ก็คงต้องถือหลักนี้เช่นกัน

2) ความสมดุลหรือความถ่วง (Balancing) เป็นหลักทั่วไปของงานศิลปะที่จะต้องดูความสมดุลของงานนั้นๆ ความรู้สึกทางสมดุลของงานนี้เป็นความรู้สึกที่เกิดขึ้นในส่วนของความคิดในเรื่องของความงามในสิ่งนั้นๆ มีหลักความสมดุลอยู่ 3 ประการ

2.1) ความสมดุลในลักษณะเท่ากัน (Symmetry Balancing) คือ มีลักษณะเป็นซ้าย-ขวา บน-ล่าง เป็นต้น ความสมดุลในลักษณะนี้ดูและเข้าใจง่าย

2.2) ความสมดุลในลักษณะไม่เท่ากัน (Non-symmetry Balancing) คือ มีลักษณะสมดุลกันในตัวเองไม่จำเป็นจะต้องเท่ากัน แต่เมื่อดูในด้านความรู้สึกแล้วเกิดความสมดุลกันในตัว ลักษณะการสมดุลแบบนี้ผู้ออกแบบจะต้องมีการระมัดระวังเป็นพิเศษในความรู้สึกของผู้พบเห็นด้วย ซึ่งเป็นความสมดุลที่เกิดในลักษณะที่แตกต่างกันได้ เช่น ใช้ความสมดุลด้วยผิว(Texture) ด้วยแสง เงา (Shade) หรือด้วยสี (Color)

2.3) จุดศูนย์ถ่วง(Gravity Balance)การออกแบบใดๆที่เป็นวัตถุสิ่งของและจะต้องใช้งานการทรงตัวจำเป็นที่ผู้ออกแบบจะต้องคำนึงถึงจุดศูนย์ถ่วง ได้แก่ การไม่โยกเอียง หรือให้ความรู้สึกไม่มั่นคงแข็งแรง ดังนั้น สิ่งใดที่ต้องการจุดศูนย์ถ่วงแล้ว ผู้ออกแบบจะต้องระมัดระวังในสิ่งนี้ให้มาก ตัวอย่างเช่น เก้าอี้จะต้องตั้งตรง ยึดมั่นทั้งสี่ขาเท่าๆกัน การทรงตัวของคน ถ้ายืน 2 ขา ก็จะต้องมีน้ำหนักลงที่เท้าทั้งสองข้างเท่าๆกัน ถ้ายืนเอียงหรือพิงฝา น้ำหนักตัวก็จะลงเท้าข้างหนึ่ง จึงหมายถึงการทรงตัวของวัตถุสิ่งของนั่นเอง

2.1.2.3 ความสัมพันธ์ทางศิลปะ (Relativity of Arts)เป็นสิ่งที่ต้องพิจารณาหลายขั้นตอน เพราะเป็นเรื่องความรู้สึกที่สัมพันธ์กันได้แก่

1) การเน้นหรือจุดสนใจ(Emphasis or Centre of Interest)ผู้ออกแบบจะต้องมีจุดเน้นให้เกิดสิ่งที่ประทับใจแก่ผู้พบเห็น

2) จุดสำคัญรอง (Subordinate)คล้ายกับจุดเน้นนั่นเองแต่มีความสำคัญรองลงไปตามลำดับ ซึ่งอาจเป็นรองส่วนที่ 1หรือส่วนที่2 ก็ได้ ส่วนนี้จะช่วยให้เกิดความลดหล่นทางผลงานที่แสดง

3) จังหวะ (Rhythm)โดยทั่วไปสิ่งที่สัมพันธ์กันในสิ่งนั้นๆย่อมมีจังหวะระยะหรือความถี่ห่างในตัวเอง หรือสิ่งแวดล้อมที่สัมพันธ์ จะเป็นเส้น สี เงา หรือช่วงจังหวะของการตกแต่ง แสงไฟ ลวดลาย ที่มีความสัมพันธ์กันในที่นั้น เป็นความรู้สึกของผู้พบเห็นหรือผู้ออกแบบจะรู้สึกในความงามนั่นเอง

4) ความต่างกัน (Contrast) เป็นความรู้สึกที่เกิดขึ้น เพื่อช่วยให้มีการเคลื่อนไหวไม่ซ้ำซากเกินไป หรือเกิดความเบื่อหน่าย จำเจ ในการตกแต่งก็เช่นกัน ปัจจุบันผู้ออกแบบมักจะหาทางให้เกิดความรู้สึกขัดกันต่างกัน

5) ความกลมกลืน (Harmonies) หมายถึง การพิจารณาในส่วนรวมทั้งหมดแม้จะมีบางอย่างที่แตกต่างกัน การใช้สีที่ตัดกัน หรือการใช้ผิว ใช้เส้นที่ขัดกัน ความรู้สึกส่วนน้อยนี้ไม่ทำให้ส่วนรวมเสียก็ถือว่าเป็นเกิดความกลมกลืนกันในส่วนรวม ได้แก่ เส้น แสงเงา รูปทรง ขนาด ผิว สี

2.1.3 การพัฒนาผลิตภัณฑ์ อาจเป็นการพัฒนาจากผลิตภัณฑ์เดิมให้มีความแตกต่างหรือแปลกใหม่เพิ่มขึ้น หรือพัฒนาจากวัสดุอื่นให้เป็นผลิตภัณฑ์ชนิดใหม่ก็ได้ การแข่งขันด้านการตลาดที่เป็นไปอย่างรุนแรงมากขึ้นทุกวัน ทำให้เกิดการศึกษายุทธศาสตร์การเลือกซื้อผลิตภัณฑ์ของผู้บริโภค โดยเฉพาะพฤติกรรมการตัดสินใจ การเลือกซื้อผลิตภัณฑ์ของผู้บริโภค มักมีความแตกต่างกันตามความคิดเห็นของแต่ละบุคคล เช่น วัยรุ่นมักชอบสีสดใส รูปแบบทันสมัย ในขณะที่ผู้ที่มีอายุสูงขึ้นไปจะพิจารณาจากคุณภาพและความประณีตของผลิตภัณฑ์

การผลิตผลิตภัณฑ์เชิงพาณิชย์เป็นสิ่งที่ผู้ผลิตต้องคาดการณ์ความต้องการของผู้บริโภคที่มีอยู่จำนวนมากและต้องกำหนดลักษณะของผลิตภัณฑ์ให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาด

2.1.4 การบริหารงานด้านการตลาด ดารา(2546) อธิบายถึงการบริหารงานด้านการตลาดว่าควรประกอบด้วย

2.1.4.1 การวิเคราะห์เพื่อหาโอกาสทางการตลาด เพื่อตรวจสอบแนวโน้มและสภาพต่างของตลาด สิ่งที่ผู้บริโภคต้องการ วิธีการดำเนินชีวิต ความสามารถในการผลิต

2.1.4.2 การเลือกตลาดเป้าหมาย โดยแบ่งผู้บริโภคเป็นกลุ่มย่อยตามความต้องการและความจำเป็นของผู้บริโภคเป็นสำคัญ เพื่อให้สามารถเสนอผลิตภัณฑ์ที่ตรงตามความต้องการของกลุ่มนั้น ๆ ได้

2.1.4.3 การกำหนดส่วนประสมทางการตลาด โดยมีการตัดสินใจเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ ราคา การจัดจำหน่ายและการส่งเสริมการตลาด

ในการเพิ่มมูลค่าให้กับผลิตภัณฑ์ นอกจากจะมีความรู้ด้านการออกแบบแล้ว ผู้เกี่ยวข้องกับการสร้างผลิตภัณฑ์จะต้องวิจัยตลาด ดังนี้

2.1.5 การวิจัยตลาด (Market Research) สามารถจำแนกได้ 3 ขั้นตอน คือ การวิจัยผู้บริโภค การวิจัยผลิตภัณฑ์และการวิจัยทางการตลาด ซึ่ง อัจฉรวรรณ (2553) อธิบายไว้ดังนี้

2.1.5.1 การวิจัยผู้บริโภค (Consumer Research) เป็นการระบุอย่างชัดเจนถึงกลุ่มเป้าหมายทางการตลาดของแบรนด์ที่ต้องการส่วนแบ่งตลาด (Market Share) ซึ่งแต่เดิมนักการตลาดมักจะระบุกลุ่มเป้าหมายในเชิงประชากรศาสตร์ เช่น อายุ เพศ รายได้ เป็นต้น ซึ่งในปัจจุบันผู้บริโภคมีการพัฒนาจัดกลุ่มแบ่งประเภทที่มีความซับซ้อนและแตกแยกย่อยลงมามากกว่าที่ปรากฏทางประชากรศาสตร์ทั่วไป ปัจจุบันผู้บริโภคที่อาศัยอยู่ในชุมชนเดียวกัน

เพศและวัยเดียวกัน มีระดับรายได้เดียวกันจะมีความแตกต่างทางความชอบที่หลากหลายมากขึ้นตัวอย่าง เช่น เด็มนิสิตเกษตรฯ มีบุคลิกความชอบและวิธีการแต่งกายแบบหนึ่งที่ชัดเจนมากเมื่อเปรียบเทียบกับนิสิตจุฬาฯ แต่ในปัจจุบันนิสิตเกษตรฯมีเอกลักษณ์เฉพาะตนตามคณะและภาควิชาที่แตกต่างกันไปโดยสิ้นเชิง เช่น นิสิตคณะอุตสาหกรรมเกษตร ภาควิชาเทคโนโลยีอาหารซึ่งมีความเป็นนักวิทยาศาสตร์สูง มีบุคลิกลักษณะการแต่งกายที่เรียบร้อยแบบเด็กเรียน ไม่รักสวยรักงามช่างแต่งตัวเท่ากับนิสิตคณะเดียวกันในภาควิชาการออกแบบบรรจุภัณฑ์และภาควิชาวิทยาศาสตร์สิ่งทอ ดังนั้น เราจะเห็นได้ว่า การแต่งกายของตลาดที่แยกย่อยนั้น มีผลอย่างยิ่ง จากแนวคิดการใช้ชีวิตพื้นฐานสังคม ทิศทางอาชีพและความสนใจนำมาซึ่งทัศนคติการให้คุณค่ากับชีวิตและสิ่งรอบข้างที่แตกต่างกันนั่นเอง ดังนั้น การระบุกลุ่มเป้าหมายให้ชัดเจน จึงต้องระบุทั้งในเชิงประชากรศาสตร์ผสมกับทัศนคติ ไลฟ์สไตล์ วิธีการบริโภคและการให้คุณค่าของชีวิตผนวกรวมไปด้วย การแบ่งกลุ่มผู้บริโภคสามารถแบ่งได้เป็น 9 ลักษณะ ประกอบด้วย

1) การแบ่งตามลักษณะภูมิภาค (Geographic) แต่ละภูมิภาคจะมีสภาพภูมิประเทศ ภูมิอากาศ และทรัพยากรธรรมชาติที่แตกต่างกันออกไป จึงมีความแตกต่างกันในเรื่องการดำรงชีวิตของประชากรทั้งด้านวัฒนธรรมและประเพณี เป็นต้น

2) การแบ่งตามประชากร (Demographic) โดยสังเกตจากอาชีพ รายได้ อายุ ครอบครัว ขนาดร่างกายและเพศ เป็นต้น

3) การแบ่งประเภทผู้บริโภคตามอายุหรือกลุ่มลูกค้า กลุ่มเป้าหมายตามลักษณะของ (Demographic Environment) เป็นการจัดกลุ่มประชากรโลก โดยอาศัยช่วงเวลาในการเกิดรวมทั้งสภาพแวดล้อมที่ใกล้เคียงกัน ปัจจุบันมีการแบ่งประชากรตามลักษณะ Demographic Environment ออกเป็น 4 กลุ่มใหญ่ ทั้ง 4 กลุ่มนี้ จึงมีอิทธิพลต่อนักการตลาดทั่วโลก ที่จะต้องทำความเข้าใจในกลุ่มเป้าหมายเหล่านี้ให้ลึกซึ้ง เพื่อตอบสนองความต้องการให้ตรงจุด ประกอบด้วย

3.1) กลุ่ม Baby Boomers เกิดระหว่างปี ค.ศ. 1946-1964 เป็นกลุ่มที่มีกำลังซื้อสูงเนื่องจากมีเงินเก็บสะสม มีประสบการณ์มากทำให้เป็นคนที่ตัดสินใจซื้อของได้ยากไม่ค่อยเชื่อใครง่ายๆ เป็นห่วงเรื่องสุขภาพ จึงมองหาสินค้าที่จะเสริม ทั้งสุขภาพและความงาม กลุ่มนี้ในเมืองไทยมีอยู่จำนวน 15.7 ล้านคน

3.2) กลุ่ม Generation X เกิดระหว่างปี ค.ศ. 1965-1980 เป็นกลุ่มที่กล้าแสดงออก ต้องการเป็นตัวของตัวเอง คนกลุ่มนี้เริ่มใช้ Internet ในช่วงเติบโตเป็นวัยรุ่นและเข้าสู่วัยผู้ใหญ่ กลุ่มนี้ในเมืองไทยมีอยู่จำนวน 16.4 ล้านคน

3.3) กลุ่ม Generation Y เกิดระหว่างปี ค.ศ. 1981-1995 ปัจจุบันอายุเป็นกลุ่มที่กล้าแสดงออก ต้องการเป็นตัวของตัวเองคล้ายๆกับ Generation X ไม่ค่อยชื่นชอบแบรนด์ที่รุ่นพ่อแม่นิยม (Baby Boomers) เพราะมองว่าไม่ใช่แบรนด์ของพวกเขา กลุ่มนี้ในเมืองไทยมีอยู่จำนวน 15.9 ล้านคน

3.4) กลุ่ม Generation Z เกิดระหว่างปี ค.ศ. 1996 - ปัจจุบัน เป็นกลุ่มที่เกิดมาพร้อมกับโลก Internet จึงตอบรับเทคโนโลยีได้ดี เด็กกลุ่มนี้จึงมีอิทธิพลอย่างมากต่อการตัดสินใจของพ่อแม่ เนื่องจากสามารถหาข้อมูลสิ่งของที่พวกเขาต้องการเพื่อมาอ้างอิงกับพ่อแม่ได้ดี เป็นความหวังและอนาคตของธุรกิจอีคอมเมิร์ซ เพราะมีทัศนคติที่ดีต่อการซื้อสินค้าออนไลน์

ในอนาคตรู้ว่ากลุ่มใหม่ที่จะเกิดขึ้นเนื่องจาก 4 กลุ่มที่กล่าวมานี้คือ กลุ่ม Generation C กลุ่มพลเมืองใหม่ของโลก ประเด็นสำคัญของการศึกษาพฤติกรรมผู้บริโภค ซึ่งกลุ่มคนใหม่ที่ถูกจำกัดความเป็นกลุ่มคน Generation C เป็นการจำกัดกลุ่มโดยไม่ต้องมองประเด็น สภาพแวดล้อมหลัก Demographic Environment และไม่จำกัดด้วยอายุ ไม่ว่าจะอายุ 50 ปี 30 หรือ 10 ปีก็ตาม หากแต่สนใจในเรื่องพฤติกรรมเป็นหลัก Generation C หรือ Generation of Content เพิ่งได้รับการบัญญัติขึ้น สังคมโลกในปัจจุบันและคาดการณ์แนวโน้มที่กำลังจะเกิดขึ้น ไม่ว่าจะขายสินค้าให้กับผู้บริโภคที่มีอายุเท่าใด ก็อาจจะพบว่าลูกค้ากลุ่มเป้าหมายมีบางส่วนที่เป็น Generation C ผู้ซึ่งซื้อสินค้าด้วยการค้นหาข้อมูลมากมายมาประกอบการตัดสินใจรับและส่งข้อมูลข่าวสาร รวมทั้งสร้างสรรค์ข้อมูลด้วยตนเอง โดยการใช้ Internet ซึ่งมีจำนวนมากถึง 945 ล้านคนจากทั่วโลกและคาดกันว่าจะมีอัตราการเติบโตสูงขึ้นเป็น 1.46 พันล้านคนภายใน 2 ปี นับต่อจากนี้ สำหรับประเทศไทย แม้ว่าปัจจุบันจะมีผู้ใช้ Internet อยู่ราว 6 ล้านคนจากการสำรวจ โดย NEC TEC เมื่อปี 2546 แต่อย่าลืมน่าโลกมีการเปลี่ยนแปลงไปมากย้อนหลังกลับไป 10 ปีที่แล้วมีผู้ใช้ Internet เพียง 8 พันคน เดิมผู้บริโภคส่วนมากใช้วิธีรับข้อมูลข่าวสารที่ทันสมัยจากโทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ วิทยุ นิตยสาร ฯลฯ ต่างกับคนจำนวนน้อยที่จำกัดอยู่ในเฉพาะแวดวงชนชั้นกลางถึงสูงในกรุงเทพฯ เท่านั้นที่สามารถรับข้อมูลข่าวสารที่ทันสมัยจากต่างประเทศได้ซึ่งทำให้พวกเขาเหล่านั้นกลายเป็น Trend Setter หรือผู้นำกระแสในสังคม ในโลกออนไลน์ข้อมูลที่รวดเร็วและทันสมัยไม่ได้จำกัดอยู่ในวงกลุ่มคนแคบ ๆ อีกต่อไป หากแต่จะอยู่ในเงื้อมมือของคนจำนวนมาก ภายในเวลาอันรวดเร็วทำให้กลุ่ม Generation C เป็นผู้มีอิทธิพลที่นักการตลาดไม่ควรมองข้าม

4) การแบ่งกลุ่มชนชั้นทางสังคม (Socio-Economic Classification) คือกลุ่มของบุคคลที่มีความเท่าเทียมกันมากหรือน้อยกว่ากันในระหว่างบุคคลในแง่ของชื่อเสียงและสถานภาพที่มีอยู่ในชุมชน ชั้นทางสังคมสามารถแสดงสถานะของบุคคลในสังคมโดยแบ่งได้ตามรายได้ อาชีพ ที่อยู่อาศัย ลักษณะครอบครัว ระดับการศึกษา ค่านิยมและรูปแบบการดำเนินชีวิต ซึ่งชั้นสังคมจะเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมของบุคคลที่จะปฏิบัติต่อชั้นสังคม สังคมเดียวกันและชั้นสังคมอื่น โดยที่บุคคลในชั้นสังคมเดียวกันจะมีสถานะรูปแบบในการดำเนินชีวิตและความต้องการที่เหมือนหรือคล้ายคลึงกัน แต่ชั้นสังคมสามารถเปลี่ยนแปลง (Social Mobility) ได้จากการเปลี่ยนแปลงของสถานะของบุคคล เช่น มีการศึกษาสูงขึ้น รายได้สูงขึ้นหรือลดลง หรือการเกี่ยวดองกันด้วยการเป็นญาติด้วยวิธีใดวิธีหนึ่ง เช่น การแต่งงานกับบุคคลใน

ชั้นสังคมอื่นหรือการเป็นบุตรบุญธรรม เป็นต้น การจำแนกชนชั้นทางสังคม แบ่งออกได้เป็น 4 ประเภท ได้แก่

ประเภทที่ 1 แบ่งตามปัจจัยด้านสถานภาพ (Status Approach) หมายถึง การแบ่งชั้นตามหลักอาชีพหรือรายได้ ทำให้ได้ชนชั้นทางสังคม 3 ระดับ คือ ระดับสูง ระดับกลาง ระดับต่ำ การแบ่งตามรูปแบบที่ไม่สามารถสะท้อนสถานภาพและบทบาทที่แท้จริงของบุคคลภายในสังคมปัจจุบันได้ เพราะบางสถานะผู้ที่มีอาชีพต่ำกว่าแต่กลับมีรายได้ที่สูงกว่า

ประเภทที่ 2 แบ่งตามอัตวิสัยส่วนบุคคล (Subjective Approach) หมายถึง การแบ่งชั้นทางสังคมที่บุคคลใช้แบ่งสถานะของตนกับบุคคลอื่นบนพื้นฐานของอารมณ์และความรู้สึก

ประเภทที่ 3 แบ่งตามชื่อเสียงของบุคคล การแบ่งชนชั้นตามความมีชื่อเสียงในสังคมของบุคคล วิธีการ

ประเภทที่ 4 แบ่งตามตัวแปรเท็จจริงที่เกี่ยวข้อง (Objective Approach) หมายถึง การแบ่งชั้นตามลักษณะของอาชีพ แหล่งรายได้ ประเภทของที่อยู่อาศัยและทำเลที่อยู่อาศัย เป็นวิธีที่ได้รับการยอมรับมากที่สุด

5) การแบ่งกลุ่มของผู้บริโภคตามระยะของการยอมรับที่ต่างกัน (Diffusion of Innovation) โดย Fashion Detailer ต้องพิจารณาเสนอสินค้าที่เหมาะสม พิจารณาถึงระดับร่อนนวัตกรรมให้สอดคล้องกับลักษณะกลุ่มเป้าหมาย ต้องระมัดระวังไม่ให้สินค้าเสนอขายนำแฟชั่นมากเกินไปหรือล่าช้าเกินไป เพราะผู้บริโภคแต่ละกลุ่มจะมีปฏิกิริยาต่อความทันสมัยแตกต่างกันออกไป

การผลิตสินค้าให้ตรงตามความต้องการของผู้บริโภค นอกจากความเข้าใจตลาดผลิตภัณฑ์ และความต้องการของแต่ละกลุ่มวัยแล้ว นักออกแบบควรศึกษาแนวโน้มการตลาดของสินค้าที่ผลิตด้วย

2.2 เครื่องใช้ในบ้านและของที่ระลึก (Household decorations and Souvenirs)

ผลิตภัณฑ์ประเภทหนึ่งที่มีกำลังการผลิตสูง เป็นที่ต้องการของตลาดสินค้านานาคือ สินค้าในกลุ่มเครื่องใช้ในบ้านและของที่ระลึก เพราะนอกจากการตกแต่งทำให้บ้านเกิดความน่าสนใจและบรรยากาศที่น่าประทับใจแล้ว ยังเป็นผลิตภัณฑ์ที่เพิ่มสีสันและเป็นของขวัญของฝากได้ด้วย อาทิ สินค้าของใช้ของประดับตกแต่งบ้าน

2.2.1 ประเภทสินค้าของขวัญของประดับตกแต่งบ้าน จากรายงานการเยี่ยมชมแสดงสินค้า San Francisco International Gift Fair 2013 (2556) ของสำนักงานส่งเสริมการค้าในต่างประเทศ ณ นครลอสแอนเจลิส จัดขึ้นระหว่างวันที่ 16 – 19 กุมภาพันธ์ 2556 ณ Moscone Center เมืองซานฟรานซิสโก รัฐแคลิฟอร์เนีย โดย บริษัท Urban Expositions

ผู้จัดงานแสดงสินค้าของที่ระลึก ของประดับและตกแต่งบ้าน เครื่องประดับ ภาพวาด ผลงานศิลปะ งานหัตถกรรมทั้งในประเทศและนานาชาติ ซึ่งประเภทสินค้าในงานแบ่งเป็น 10 ส่วน ได้แก่

2.2.1.1 American Made Handcrafted ส่วนแสดงสินค้าหัตถกรรมที่ทำในประเทศสหรัฐอเมริกา โดยมี Show case ของช่างฝีมือต่างๆ ได้แก่ สินค้าเซรามิก สินค้าสิ่งทอ สินค้าเครื่องประดับและตกแต่งบ้าน เครื่องประดับ เสื้อผ้า

2.2.1.2 Design คือ ส่วนแสดงสินค้ากลุ่มออกแบบซึ่งการออกแบบจะทำให้ได้สินค้าที่ทันสมัย รูปแบบใหม่ออกมา สินค้านำมาแสดงในกลุ่มนี้ได้แก่ สินค้าของที่ระลึก ของประดับและตกแต่งบ้าน โต้ะ ฯลฯ

2.2.1.3 Gifts & Collectibles ส่วนแสดงสินค้ากลุ่มของที่ระลึกและของสะสม ซึ่งเป็นส่วนจัดแสดงสินค้าที่ใหญ่ที่สุดในงาน ได้แก่ สินค้าเด็ก สินค้าของเล่น สินค้าของที่ระลึก ทั่วไป สินค้าที่เกี่ยวกับสัตว์เลี้ยง สินค้าในครัว ฯลฯ

2.2.1.4 Home & Garden ส่วนแสดงสินค้ากลุ่มบ้านและสวน ได้แก่ สินค้าเฟอร์นิเจอร์ โคมไฟ ของใช้ในครัว อุปกรณ์และของประดับตกแต่งสวน อุปกรณ์จัดเก็บขวดไวน์

2.2.1.5 Museum ส่วนแสดงสินค้ากลุ่มพิพิธภัณฑ์ ได้แก่ หนังสือ ปฏิทิน ศิลปะ ผนังบ้าน สินค้ากลุ่มประวัติศาสตร์ ไปสเตอร์ เครื่องประดับ ผลงานศิลปะ

2.2.1.6 Personal Style ส่วนแสดงสินค้าของใช้ส่วนตัว ได้แก่ เครื่องประดับ กระเป๋า ผ้าพันคอ เข็มขัด เสื้อผ้า ผลิตภัณฑ์อาบน้ำและบำรุงผิว

2.2.1.7 Tabletop, Gourmet & Housewares ส่วนแสดงสินค้าพวกของใช้ในบ้านและในครัว ส่วนนี้เป็นส่วนที่จัดขึ้นใหม่ในปี นี้ เพื่อแสดงสินค้ากลุ่ม เครื่องครัวจากบริษัทชั้นนำทั่วไป เครื่องใช้ไฟฟ้า ฯลฯ

2.2.1.8 Treasures To Go (Cash & Carry) ส่วนแสดงสินค้าที่สามารถซื้อขาย ด้วยเงินสดภายในงาน

2.2.1.9 Vintage Collection ส่วนแสดงสินค้าของโบราณ ซึ่งเหมาะสำหรับ จัดตั้งโชว์ตามสถานที่ต่างๆ

2.2.1.10 Village Arts ส่วนแสดงสินค้างานฝีมือนานาชาติ ซึ่งสามารถซื้อขาย ได้ทันทีในงาน

2.2.1.11 World Style Handcrafted ส่วนแสดงสินค้าหัตถกรรมจากประเทศ ต่างๆทั่วโลก

ผู้เข้าร่วมงาน จากบริษัทผู้ผลิต ผู้นำเข้า ผู้กระจายสินค้าของที่ระลึก ของประดับ และตกแต่งบ้าน เครื่องประดับ จากรัฐต่างๆในประเทศสหรัฐอเมริกา

ผู้เข้าชมงาน ผู้ซื้อ ตั้งแต่ผู้ซื้อรายใหญ่ เช่น ห้างสรรพสินค้า โรงแรม รีสอร์ท ไปจนถึงผู้ซื้อรายย่อย เช่น ร้านสะดวกซื้อรายเล็กต่างๆ ร้านขายของที่ระลึกในสนามบิน ร้านขายของที่ระลึกในโรงแรม ร้านขายของที่ระลึกในโรงพยาบาล ตัวแทนจำหน่ายสินค้าจากบริษัท

ห้างร้านต่างๆ ฯลฯ ได้แก่ โรงแรม MGM/Mirage Gap/Old Navy US Airways Hollywood Bowl LA Napa General Store โดยมีบริษัทจากประเทศไทยที่เข้าร่วมออกงาน จำนวน 2 บริษัท ได้แก่ บริษัท Amano Fair Trade สินค้า ร้องเท้า กระเป๋า และเครื่องประดับ ซึ่งทำด้วยมือจากประเทศไทย และบริษัท Hand and Heart, Inc. สินค้ากระเป๋าที่ทำจากผ้า ยีนส์และปักเป็นลวดลายต่างๆ หมวกไหมพรมและของที่ระลึก (ดังภาพที่ 2.1)

ภาพที่ 2.1 ตัวอย่างสินค้ากระเป๋าและหมวกของบริษัท Hand and Heart, Inc.
ที่มา : บริษัท Hand and Heart, Inc. (2555)

ข้อมูลแนวโน้มนำจากการจัดงาน พบว่า สินค้าที่ได้รับความนิยมจากผู้ซื้อในงาน คือ เครื่องประดับประเภทหินสีต่างๆ เช่น สร้อยคอหรือกำไลข้อมือที่มีเรื่องราวบอกเล่าถึงตำนานหรือความศักดิ์สิทธิ์ของหิน กระดานวาดรูปที่หมึกจางหายไปเอง ปากการูปทรงและสีแปลกๆ และงานฝีมือประเภทกระเป๋าได้รับความนิยมจากผู้ซื้อภายในงานอย่างมาก

2.2.2 ขนาดและลักษณะของผลิตภัณฑ์ สำนักงานส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศ ณ นคร โตรอนโต (2003) กล่าวว่า สินค้าที่ประสบความสำเร็จในการจำหน่ายในแคนาดาจะมี 3 ปัจจัยหลัก ได้แก่ การออกแบบดีไซน์สวยงาม (Good Design) มีประโยชน์การใช้สอย (Good Function) และราคาที่แข่งขันได้ (Competitive Price) สินค้าที่มีประโยชน์ใช้สอยได้แก่ สินค้าที่มี Value Added ใช้แบบพกพาสะดวกจัดเก็บได้ง่าย และใช้พื้นที่น้อย อาทิ Foldable Pet Chateau เก้าอี้ที่นั่งที่สามารถปรับเปลี่ยนเป็นเก้าอี้ได้) ขนาดของผลิตภัณฑ์เป็นสินค้าที่ผู้ซื้อสนใจ ดังนี้

2.2.2.1 กรอบรูป(Picture Frame)และรูปภาพ(Wall Art)สำหรับแขวนผนัง ผู้บริโภคส่วนใหญ่นิยมตกแต่งบ้านด้วยกรอบรูปสี่เหลี่ยม อาทิ สีน้ำตาล สีดำ โดยขนาดที่นิยมได้แก่ขนาด 4 x 6 นิ้ว 5 x 7 นิ้ว และขนาด 8 x 10 นิ้ว (ดังภาพที่ 2.2)

ภาพที่ 2.2 ตัวอย่างกรอบรูปหรือภาพแขวนผนัง
ที่มา : Swatch Portraits (2010)

2.2.2.2 หมอนอิง (Decorative Pillow) ที่นิยมส่วนใหญ่ได้แก่ หมอนอิงสำหรับโซฟาที่นั่ง โดยจะเน้นลวดลายสีสันที่ตัดกับสีของโซฟา โดยขนาดที่นิยมได้แก่ขนาด 20 x 20 นิ้ว และขนาด 12 x 20 นิ้ว (ดังภาพที่ 2.3)

ภาพที่ 2.3 ตัวอย่างหมอนอิง
ที่มา : decorative pillow set (2011)

2.2.2.3 เครื่องใช้บนโต๊ะอาหาร (Tableware) ที่ได้รับความนิยม จะเน้นสินค้าที่การออกแบบที่ให้อารมณ์ สนุกสนาน (Fun Factor) ผสมผสานโดยการใช้สีสรรที่แตกต่างจากสินค้าในรูปแบบเดิม รวมทั้งรูปทรงที่แตกต่าง เช่นผ้ารองจานใช้ลวดลายและสีสัน (ดังภาพที่ 2.4)

ภาพที่ 2.4 ตัวอย่างผ้ารองจานบนโต๊ะอาหาร
ที่มา : ผ้ารองจานเหมียวสีแดง(2556)

2.3 แนวโน้มสีและรูปแบบผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ในบ้านและของที่ระลึกจากสิ่งทอ

สีและรูปแบบผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ในบ้านและของที่ระลึก เป็นผลิตภัณฑ์ที่ผู้ซื้อสนใจทั้งในด้านประโยชน์ใช้สอย ความงามและความทันสมัยของผลิตภัณฑ์ โดยผู้ผลิตสินค้าจะศึกษาแนวโน้มของสีและรูปแบบผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ในบ้านและของที่ระลึก ดังนี้

2.3.1 แนวโน้มสีสำหรับเฟอร์นิเจอร์และสินค้าตกแต่งบ้าน ปี 2013 - 2014

การวิเคราะห์เทรนด์ (Trend watching) เป็นการกำหนดแนวโน้มเทรนด์สีที่จะเป็นที่นิยมและสำรวจแนวโน้มทางการตลาดเพื่อตอบสนองความต้องการของผู้บริโภคโดยมีหลากหลายเทรนด์ตามกระแสแฟชั่นให้เข้ากับรูปแบบของสินค้า ซึ่ง Laura (2012) นักออกแบบและที่ปรึกษาด้านสถาปัตยกรรมเรื่องแสง เฟอร์นิเจอร์ ห้องน้ำและโซลูชั่น สำหรับบริษัทต่างประเทศจำนวนมาก ได้พยากรณ์แนวโน้มเฟอร์นิเจอร์และสินค้าสำหรับตกแต่งบ้านในปี 2013 - 2014 ซึ่งนักออกแบบให้ความสำคัญกับพื้นที่แสงและรูปแบบของเฟอร์นิเจอร์หรือของตกแต่งบ้านที่มีลักษณะสมดุล โดยเฟอร์นิเจอร์และสินค้าสำหรับตกแต่งบ้าน ปี 2013 - 2014 มี 6 รูปแบบที่มีความโดดเด่น คือ

2.3.1.1 สีกลาง สีที่ให้ความรู้สึกสงบ คลื่นคลายและผ่อนคลาย และแสงให้บรรยากาศเรียบง่าย การใช้วัสดุจากธรรมชาติหรืองานฝีมือเป็นหลัก มีพื้นผิว มีความสำคัญมาก เช่น ไม้ก๊อก วัสดุถัก หญ้า ไม้ไผ่ ขนสัตว์ หนัง ฯลฯ สีเนื้อ สีขาวมีบทบาทสำคัญ จะถูกรวมกับนวัตกรรมและEco โดยคำนึงถึงน้ำหนักเบา ขนาดกะทัดรัด และใช้เส้นกราฟิกกลมขนาดใหญ่ สีดำและสีขาว ลวดลายจากธรรมชาติยังเป็นที่ยอมรับ เช่น ลายหมาป่า ขนนก และ

นกฮูก ออกแบบให้มีความเรียบง่าย แต่จะถูกรวมเข้ากับความหรูหรา เช่น โลหะ เงินและทอง กระดาษแก้ว ไข่มุกและมุก ความโปร่งใสและความสว่างมีความสำคัญตรงข้ามกับความเป็นธรรมชาติที่อบอุ่น นำไปประยุกต์ใช้กับไม้ วัสดุถักหยาบ เช่น แก้ว หรือเพิ่มพื้นผิวในปลอกหมอน สีที่เป็นกลางที่กลมกลืนกันอย่างสมบูรณ์แบบร่วมกัน สีขาวเป็นสิ่งสำคัญมาก สีบิสกิต สีเบจ สีเหลืองอ่อน สีเทาอ่อน สีฟ้า สีน้ำตาลและสีน้ำตาลมะพร้าว สีน้ำตาลเข้ม สีเทา และสีดำ สีเหล่านี้ให้สีสันที่เป็นธรรมชาติ (ดังภาพที่ 2.5)

ภาพที่ 2.5 พื้นที่แสงและรูปแบบของความสมดุลเจตสีกลางให้ความรู้สึกสงบ
ที่มา : Laura (2012)

2.3.1.2 สีสดใส การนำมาใช้กับผ้าทอ ผ้าพิมพ์ลาย ผ้าฝ้ายย้อม สีของผ้าฝ้ายทุกรูปแบบจะแสดงด้วยการ์ดสี (Pantone) ที่สอดคล้องกันกว่า 200 วัสดุ เพื่อความสะดวกในการเลือก โดยสร้างแรงบันดาลใจที่ตรงกับชุดรูปแบบสีและตัวอักษร การตกแต่งภายในนี้ให้ความรู้สึกเหมือนบ้านอบอุ่น เจตสีจากสีชมพู มักใช้โทนสีในโทนสำหรับผู้หญิง ให้ความรู้สึกโรแมนติกตามแบบความคิดของฝรั่งเศสคลาสสิก ใช้ลายลูกไม้และดอกไม้ภาพวาดด้วยมือ ลวดลายJacquardsกับลายผลไม้และลวดลายพฤกษศาสตร์ เช่น ผ้าลินิน ผ้าฝ้ายและกำมะหยี่ นอกจากนี้ยังมีลวดลายมัดหมี่(IKAT)และเน็คไท บางครั้งลวดลายจะเน้นลายจุดหรือลายเส้น ลายสัตว์ เช่น นก แมลงและผีเสื้อที่มีลวดลายที่เป็นที่นิยม มักจะพิมพ์และสานหรือการเย็บปะติดปะต่อกันใช้เทคนิคเก่า เช่น การเย็บปักถักร้อย การปักโครเชต์ การถักโครเชต์ และผลิตภัณฑ์งานฝีมือมีความต้องการเป็นอย่างมาก สีขาวเป็นสีที่สำคัญที่จะรวมกับสีเบจแนววินเทจ ช่วยดึงดูดความสนใจโดยใช้เจตสีที่แตกต่างกัน เช่น สีส้มอ่อน สีแดงม่วงราสเบอร์รี่ สีแดงม่วง สีส้มไวน์แดงเป็นส่วนใหญ่ สีเหล่านี้จะรวมกันกับสีขาว และยังสามารถใช้ร่วมกับพื้นสีเบจ ลวดลายใบไม้ ต้นไม้และกิ่งไม้เป็นหัวข้อที่เป็นที่นิยม เช่นเดียวกับทุกชนิดของภาพพฤกษศาสตร์ตามหนังสือประวัติศาสตร์ธรรมชาติของผัก สัตว์

แมลง ฯลฯ โดยผลิตภัณฑ์ที่เรียบง่าย เช่น หมอนและพรมที่ใช้ที่สะดวกสบาย สนุกกับการทำผลิตภัณฑ์ด้วยตัวเอง เช่น การถักช่อมแซม การหาผลิตภัณฑ์ที่นำมาใช้ปรุงอาหารและการรับประทานอาหารร่วมกัน สวนสมุนไพรและการจัดสวนแนวตั้ง (ดังภาพที่ 2.6)

ภาพที่ 2.6 รูปแบบของผ้าทอ ผ้าพิมพ์ลาย ผ้าฝ้ายสีสดใส

ที่มา : Laura (2012)

2.3.1.3 สีสดใสมาก ผ้าที่มีสีสดใสมากโดยเฉพาะเนื้ออ่อนและสีเรืองแสงเป็นตัวกำหนดรูปแบบที่ให้ความคมชัด บ่อยครั้งที่สีเหล่านี้ถูกนำมาใช้ในการทำงานร่วมกับสีขาที่เป็นกลางหรือแสงที่มีสีพาสเทล ผลิตภัณฑ์ที่มีสีสดใสเหล่านี้ วัสดุที่สัมผัสจะเป็นของเทียมที่มนุษย์สร้างขึ้น เช่น แก้วพลาสติกใส พลาสติกชีวภาพ ด้ายไนลอนและเรซิน รุ้ง ลวดลายเรขาคณิตและศิลปะป๊อปอาร์ต วัสดุมันวาวเป็นประกายเงางาม มีความสำคัญที่จะทำให้สีที่โดดเด่นมากยิ่งขึ้น ผลของสีสดใสเหล่านี้ให้ความสุขที่ไม่ซับซ้อนและร่าเริง สีที่สดใส อาจจะนำมาประยุกต์ใช้สำหรับวัตถุที่เป็นของแข็ง ใช้งานร่วมกับสีที่เป็นกลาง เช่น สีเบจ หรือไม้ธรรมชาติและสีขาว (ดังภาพที่ 2.7)

ภาพที่ 2.7 สีสดใสมากใช้ร่วมกับสีขาว สีกลางหรือแสงที่มีสีพาสเทล

ที่มา : Laura (2012)

2.3.1.4 สีเบจ แนววินเทจ การผสมผสานของอิทธิพลย้อนยุควินเทจโดยเฉพาะอย่างยิ่งผลิตภัณฑ์ที่ทำจากไม้และสีซีดจางเล็กน้อยให้ความรู้สึกเกี่ยวกับเวลา บ่อยครั้งที่เราจะเห็นการออกแบบที่คลาสสิกที่ได้รับการฟื้นฟูขึ้นมา สีของไม้ที่โดดเด่นคือ ผลิตภัณฑ์จากยุคอุตสาหกรรมให้กลับมา เช่น โคมไฟอุตสาหกรรมรีไซเคิล ตัวอักษรพิมพ์ใหญ่ ลึนชัก โลหะเก่า อิทธิพลของจริยธรรม จากทั่วทุกมุมโลกในอาร์เบีย แอฟริกา เตอร์กเมนิสถาน อินเดียนแดงในอเมริกา อินเดีย เป็นการรวมกันของแบบดั้งเดิมและงานฝีมือที่ทำด้วยมือ การบูรณะซ่อมแซมกลับมาใช้ใหม่และการปรับตัว ร่องรอยของอดีตที่ผ่านมา มีข้อบกพร่องและความผิดปกติให้ผลิตภัณฑ์ เช่น การเย็บปะติดปะต่อกัน และรูปลักษณะงานหัตถกรรมแบบดั้งเดิมและเทคนิคที่มีมูลค่าอีกครั้ง เช่น โครเซต์ ถัก ย้อมสีด้วยมือ มัดหมี เย็บปักถักร้อย ฯลฯ ลักษณะยับและมีรอยขีดข่วน วัสดุธรรมชาติ อยู่ในความต้องการ มักจะเป็นสีน้ำตาลเข้มเป็นสีพื้นฐาน สีของสีเก่าบนแผ่นไม้ หรือโลหะ ผลิตภัณฑ์ที่มีความเก่า สำหรับทิศทางนี้เป็นสีที่อบอุ่นบ่อยครั้งที่ใช้ร่วมกับสีน้ำตาลอบอุ่น สีชมพูอ่อน สีส้ม สีเหลือง สีแดง สีฟ้า สีเขียวอ่อน (ดังภาพที่ 2.8)

ภาพที่ 2.8 สีเบจ แนววินเทจ ช่วยดึงดูดความสนใจ
ที่มา : Laura (2012)

2.3.1.5 สีเข้ม การใช้สีเข้มมีอิทธิพลมากกว่า ทำให้พื้นที่เปิดโล่ง ดูหรูหรา มองเห็นช่องว่างและเฟอร์นิเจอร์ที่มีเส้นลายกราฟิก ผ้าเฟอร์นิเจอร์ประกอบด้วยโมดูลที่หรูหรากว้าง ที่สามารถนำมารวมกันตามที่ต้องการ สีดำจะทำให้กลับมาเป็นสีที่สำคัญที่สุดที่

มีเฉดสีที่แตกต่างกันของสีดำหรือใช้ร่วมกับสีขาว สีสดใส เช่น สีเหลือง สีแดง หรือ สีส้ม (ดังภาพที่ 2.5)

ภาพที่ 2.9 การผสมผสานของสี
ที่มา : Laura (2012)

2.3.1.6 สีที่มีความหรูหรา การใช้วัสดุที่หรูหราทำให้เห็นความสำคัญของสีทอง ทองแดง เงิน เล่นกับพื้นผิวที่แตกต่างกันเป็นสิ่งที่สำคัญเมื่อเทียบกับพื้นผิว เช่น ผนัง ไม้ ขนสัตว์ สัตว์เลื้อยคลาน วอลล์เปเปอร์มีบทบาทสำคัญ เราจะเห็นรูปแบบที่มีขนาดใหญ่ เห็นวัสดุที่หรูหราด้วยพื้นผิวของผนัง การเล่นแสงและเงา พื้นผิวที่แตกต่างกันทำให้ดูน่าตื่นเต้น การใช้สีประกอบด้วยสีเข้มมาก เช่น สีฟ้า สีทอง ทองแดง สีม่วงแดง สีเขียว สีน้ำตาล ช็อคโกแลต สีเทาและสีดำ (ดังภาพที่ 2.10)

ภาพที่ 2.10 การใช้สีประกอบด้วยสีเข้มมากกับสีทอง
ที่มา : Laura (2012)

2.3.2 รูปแบบผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ในบ้านและของที่ระลึกจากสิ่งทอ ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ในบ้านและของที่ระลึกที่ทำจากเศษวัสดุสิ่งทอ 11 ประเภท ประกอบด้วย ผลิตภัณฑ์หมอนอิง ผ้าปูโต๊ะ กระเป๋า กลองอเนกประสงค์ โคมไฟ ภาพแขวนผนัง ผ้าคลุมเตียง รองเท้า หมวก พรม ที่รองนั่ง โดยได้รวบรวมข้อมูลเพื่อใช้ดำเนินการออกแบบผลิตภัณฑ์จากเศษวัสดุสิ่งทอ นอกจากการสืบค้นข้อมูลด้านการออกแบบและแนวโน้มสีแล้ว ยังได้รวบรวมข้อมูลจากภาพถ่าย ทั้งจากของจริงและจากสื่อต่างๆที่มีการนำเสนอรูปแบบผลิตภัณฑ์ ดังนี้

2.3.2.1 ผลิตภัณฑ์หมอนอิง ราชบัณฑิตยสถาน (2546) อธิบายว่า หมอน หมายถึง เครื่องสำหรับหนุนศีรษะหรือหนุนสิ่งต่าง ๆ การเรียกตามรูปทรง เช่น หมอนขวาน หมอนตะพาน หมอนหน้าอิฐ การเรียกตามวัสดุประสงค์ที่ใช้สอย เช่น หมอนหนุนศีรษะ หมอนหนุนเท้า หมอนหนุนรางรถไฟ การเรียกตามวัสดุที่ใช้ทำ เช่น หมอนไม้ หมอนอิฐ หมอนที่ใช้เอนตัวแนบเพื่อพักผ่อน

หมอนอิง ตามมาตรฐานผลิตภัณฑ์ชุมชน (มผช.199/2553) หมายถึง ผลิตภัณฑ์ที่ได้จากการนำผ้าทอทั้งผืนหรือเศษผ้าทอที่เย็บต่อกันมาตัดเย็บเป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส โดยมีไส้ที่ทำจากใยขนุน ใยไหม หรือใยสังเคราะห์ เช่น พอลิเอสเตอร์ แทรกอยู่ตรงกลางหรือหมอนอิงที่ทำแบบแยกซีกเฉพาะปลอกหมอนอิง หรือแยกซีกได้ทั้งปลอกหมอนอิงและไส้หมอนอิงได้ โดยเย็บริม 3 ด้าน ด้านที่เหลือติดซิป กระดุม สายผูก หรือเย็บแบบมีล้น อาจมีการปักหรือตกแต่งลวดลายเพื่อความสวยงาม

หมอนอิง เป็นอุปกรณ์เสริมสำหรับห้องนอนหรือห้องนั่งเล่น การเลือกใช้หมอนอิงทำให้เกิดจุดเด่น ทั้งการเลือกรูปแบบ พื้นผิววัสดุและสี โดยสามารถเลือกใช้รูปแบบผสมผสาน และการจับคู่สี ได้หลากหลายแบบไม่จำกัด (ดังภาพที่ 2.11)

ภาพที่ 2.11 ตัวอย่างรูปแบบผลิตภัณฑ์หมอนอิง

a_liv, แฝง (2555) กล่าวถึง ขนาดและรูปทรงของหมอนอิงว่า มีแบบสี่เหลี่ยมจัตุรัส แบบสี่เหลี่ยมผืนผ้า แบบกลม แบบหมอนข้างขนาดก็มีหลายขนาด เล็ก กลาง ใหญ่ ควรเลือกหมอนอิงที่มีขนาดพอเหมาะกับขนาดโซฟาและขนาดห้อง ควรเลือกให้มีขนาดและรูปทรงที่พอเหมาะและเข้ากับโซฟา สามารถเลือกขนาดเล็กบ้างใหญ่บ้าง เพื่อความมีลูกเล่นในการจัดวางมากขึ้น แบบที่เป็นขนาดมาตรฐานที่ใช้โดยทั่วไป คือ แบบสี่เหลี่ยมจัตุรัส ซึ่งมีขนาดต่างๆกันดังนี้

ขนาด 14 X 14 นิ้ว เป็นหมอนอิงขนาดจิ๋ว

ขนาด 16 X 16 นิ้ว เป็นหมอนอิงขนาดเล็ก

ขนาด 18 X 18 นิ้ว เป็นหมอนอิงขนาดกลาง

ขนาด 20 X 20 นิ้ว เป็นหมอนอิงขนาดใหญ่

ขนาด 24 X 24 นิ้ว เป็นหมอนอิงขนาดจัมโบ้

ขนาดกำลังดีเหมาะที่จะใช้พิง ใช้กอด ใช้วาง คือ ขนาด 18 X 18 นิ้ว และ ขนาด 20 X 20 นิ้ว ใส่ในควิลล์ใยสังเคราะห์ค่อนข้างแน่นจะได้ไม่ยุบยุบเวลาใช้งาน

หมอนอิงแบบสี่เหลี่ยมผืนผ้า มีขนาดต่างๆกัน ดังนี้

ขนาด 10 X 15 นิ้ว

ขนาด 12 X 21 นิ้ว

ขนาด 18 X 30 นิ้ว

2.3.2.2 ผลิตภัณฑ์ผ้าปูโต๊ะ (Tablecloths) ตามมาตรฐานผลิตภัณฑ์ชุมชน (มพข.1448/2553) หมายถึง ผลิตภัณฑ์ที่ได้จากการนำผ้าทอมาตัดเย็บเพื่อประโยชน์ในการใช้งานบนโต๊ะอาหารหรือตกแต่งเครื่องใช้ต่างๆ บนโต๊ะอาหารให้สวยงาม โดยกำหนดความกว้างและความยาวไม่เกิน 30 - 100 เซนติเมตร

ผ้าปูโต๊ะ มีหลากหลายรูปแบบ ทั้งผ้าพลาสติก และผ้าฝ้าย มีลวดลายสวยงาม ประโยชน์ของผ้าปูโต๊ะ นอกจากจะช่วยสร้างความสวยงามให้กับโต๊ะอาหาร หรือโต๊ะอื่นๆ แล้ว ยังช่วยเพิ่มความโดดเด่น ให้กับการตกแต่งบ้านอีกด้วย ผ้าปูโต๊ะ นอกจากจะใช้ประโยชน์ภายในบ้านแล้ว การจัดงานเลี้ยงต่างๆ สิ่งสำคัญที่สุดสำหรับการจัดโต๊ะ ก็คือ ผ้าปูโต๊ะ หรือผ้าคลุมโต๊ะ ซึ่งการจัดคลุมโต๊ะ ปูโต๊ะนั้นก็มีหลากหลายรูปแบบ ทั้งการใช้ลวดลายสีล้วน ขึ้นอยู่กับงานว่าเป็นงานประเภทไหน (Bangkok Supplier, 2012)

ผ้าปูโต๊ะ เหมาะสำหรับงานพิเศษ ที่เน้นความหรูหรา เช่น งานเลี้ยงต้อนรับงานแถลงข่าว สัมมนา งานแต่งงาน โฆษณาสินค้า หรือ ประชาสัมพันธ์ทางการตลาด สามารถเลือกสีที่ชื่นชอบเพื่อให้เข้ากับงานได้ นิยมโบว์ผูกเก้าอี้ ผ้าปูโต๊ะหลากหลายเฉดสี พร้อมเพิ่มความโดดเด่นให้กับงาน (Bangkok Supplier, 2012)

ขนาดของโต๊ะอาหาร มี 2 แบบ คือ แบบสี่เหลี่ยมและแบบกลม หมู่อ้วน,แฝง (มปป.) กล่าวถึง ขนาดของโต๊ะอาหารแบบสี่เหลี่ยมจัตุรัส ว่าเหมาะกับห้องที่มีพื้นที่จำกัด ซึ่งขนาดของโต๊ะควรเหมาะสมกับขนาดห้อง ขนาดมาตรฐานของโต๊ะสี่เหลี่ยม ดังนี้

ขนาดเล็ก คือ ขนาด 28 X 28 นิ้ว เหมาะสำหรับนั่ง 2 - 4 คน

ขนาดกลาง คือ ขนาด 28 X 46 นิ้วเป็นขนาดที่นิยมใช้โดยทั่วไปนั่งได้ 4 -6คน

ขนาดใหญ่ คือ 36 X 60 นิ้ว หรือ 36 X 78 นิ้ว นั่งได้ 6 - 8 หรือ 10 คน

ขนาดความกว้างของโต๊ะไม่ควรจะเกิน 36 นิ้ว เพราะ ถ้าวางอาหารการเอื้อมไม่ถึงกันได้

ขนาดของโต๊ะแบบวงกลม พบมากในร้านอาหารจีน หากใช้ในบ้านต้องมั่นใจว่ามีที่กว้างพอ เพราะเป็นโต๊ะที่จัดเข้ากับห้องได้ยาก

โต๊ะแบบวงกลมขนาดเล็ก นั่ง 4 คน มีเส้นผ่านศูนย์กลางประมาณ 36 – 48 นิ้ว

โต๊ะแบบวงกลมขนาดนั่ง 8 คน มีขนาดเส้นผ่านศูนย์กลาง 46 – 58 นิ้ว

ตัวอย่างรูปแบบผ้าปูโต๊ะ (ดังภาพที่ 2.12)

ภาพที่ 2.12 ตัวอย่างรูปแบบผลิตภัณฑ์ผ้าปูโต๊ะ

2.3.2.3 ผลิตภัณฑ์กระเป๋าผ้า ตามมาตรฐานผลิตภัณฑ์ชุมชน (มผช.417/2547) หมายถึง กระเป๋าที่ทำหรือประดิษฐ์ขึ้นจากผ้าหรือเศษผ้า ด้วยกรรมวิธีการตัดเย็บหรือวิธีอื่นที่เหมาะสม ทำเป็นกระเป๋าแบบต่างๆ อาจใช้วัสดุอื่น เช่น ไม้ พลาสติก โลหะ หนัง เป็นส่วนประกอบ อาจจับในด้วยวัสดุอื่น เช่น กระดาษ หนัง พลาสติก โยพลีเอสเตอร์ หนูน

กระเป๋าที่นิยมใช้ทั่วไปมีหลายประเภท ขึ้นอยู่กับประโยชน์ใช้สอย เช่น กระเป๋าถือ กระเป๋าสะพาย กระเป๋าสตางค์ กระเป๋าเอกสาร กระเป๋าเดินทาง เป็นต้น การเลือกใช้กระเป๋าควรเลือกให้เหมาะกับประโยชน์ใช้สอย เช่น กระเป๋าเดินทางมีหลายขนาด สำหรับใส่เสื้อผ้า เครื่องใช้สำหรับเดินทางไกล กระเป๋าถือ กระเป๋าสะพาย เหมาะสำหรับใส่ของใช้จุกจิก กระเป๋าเอกสาร ใช้สำหรับใส่เอกสารหรือหนังสือ ขนาดของกระเป๋าขึ้นอยู่กับสิ่งของที่ใส่กระเป๋า นอกจากนี้จะมีประโยชน์ดังกล่าวแล้ว ยังช่วยให้การแต่งกายสมบูรณ์ขึ้น โดยมีลักษณะรูปทรงแบ่งเป็น 3 ลักษณะ คือ กระเป๋าคงรูปทรง กระเป๋าจะแข็งแรง ทรงตัวดี ส่วนมากจะทำจากหนัง พลาสติก และจากวัสดุธรรมชาติ กระเป๋ากึ่งคงรูป คือ กระเป๋าทรงตัวปานกลาง กระเป๋าไม่คงรูป คือ รูปทรงกระเป๋ายืดหยุ่นตามสิ่งของที่ใส่ลงไป ส่วนมากจะทำจากผ้า เป็นกระเป๋านิยมถือเล่นซึ่งเป็นที่นิยมของวัยรุ่นและวัยรุ่นสาว (ดังภาพที่ 2.13)

กระเป๋าคงรูป

กระเป๋ากึ่งคงรูป

กระเป๋าไม่คงรูป

ภาพที่ 2.13 ตัวอย่างรูปแบบผลิตภัณฑ์กระเป๋าผ้า

2.3.2.4 ผลิตภัณฑ์กล่องอเนกประสงค์ กล่อง เป็นวัสดุที่ทำขึ้นเพื่อรองรับสินค้า มีรูปแบบหลากหลายตามลักษณะการใช้งานที่แตกต่างกัน แต่ต้องสะดวกในการถือ หยิบ ขนย้าย มีความแข็งแรง และที่สำคัญต้องมีความสวยงามดึงดูดใจ ซึ่งจะเห็นได้ว่ากล่องมีหลายประเภท กล่องอเนกประสงค์จากผ้า หมายถึง กล่องที่ทำจากกระดาษแข็งโดยการนำกระดาษแข็งมาเป็นโครงกล่อง และประดับตกแต่งให้สวยงามด้วยผ้าบนพื้นผิวภายนอกเพื่อเพิ่มคุณค่าของกล่อง ให้เกิดความสวยงามนอกเหนือจากคุณค่าในด้านประโยชน์ใช้สอย (ลักขณา, 2551)

กล่องทรงรูปมีหลายรูปทรงแตกต่างกัน เช่น ทรงเหลี่ยม ทรงกรวย รูปไข่ ทรงกลม รูปดาว หรือรูปเอียง กล่องทรงรูปมักประกอบด้วยฐานให้ตั้งได้ และมีฝาปิด รูปแบบที่นิยมใช้กันโดยทั่วไป คือ แบบฝากล่องคลุมตัวกล่องพอดี (full telescope) สำหรับแบบฝากล่องคลุมลงบางส่วน (partial telescope) อาจเปลี่ยนไปเป็นแบบ neck หรือ shoulder ส่วนมากกล่องทรงรูปมักมีแบบดัดแปลงไปจากแบบพื้นฐานที่แตกต่างออกไป เช่น ทรงกลม รูปหัวใจ เป็นต้น ในปัจจุบันมีวัสดุอื่น เข้ามาร่วมด้วย เช่น ตัวกล่องทำด้วยกระดาษแข็ง แต่ฝาเป็นพลาสติก หรือเจาะช่องใส่พลาสติกเป็นหน้าต่าง (วิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี แห่งประเทศไทย, สถาบัน, 2545)

ลักษณะ (2551) กล่าวว่า ประเภทของกล่องจากผ้า มีหลายรูปแบบ เช่น กล่องทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้าประเภทกล่องแบบฝาครอบตัวกล่อง กล่องรูปหกเหลี่ยม กล่องรูปวงรี ดัดแปลง กล่องแบบฝากล่องติดกับตัวกล่อง และกล่องทรงกลม กล่องดัดแปลง เป็นต้น (ดังภาพที่ 2.14)

ภาพที่ 2.14 ตัวอย่างรูปแบบผลิตภัณฑ์กล่องอเนกประสงค์

2.3.2.5 ผลิตภัณฑ์โคมไฟ Homelovertha (มปป.) อธิบายว่า ในปัจจุบันได้มีการออกแบบโคมไฟออกมาขายตามท้องตลาดทั่วไปในหลากหลายรูปแบบและหลากหลายประเภทของการใช้งาน ดังนั้นโคมไฟประเภทต่าง ๆ ในวันนี้จึงเปรียบเสมือนเฟอร์นิเจอร์

ตกแต่งชนิดหนึ่งเพื่อประดับและเพื่อใช้งานตามวัตถุประสงค์ มิใช่ความหมายแค่ให้แสงสว่างแก่เราในอดีตอีกต่อไป นอกจากนี้การทำงานของโคมไฟบางประเภทถูกออกแบบมาเพื่อเป็นตัวส่งเสริมส่วนอื่น ๆ ของห้องให้มีความโดดเด่นออกมา เช่น โคมไฟสาตผนัง มีวัตถุประสงค์ในการส่องเพื่อช่วยให้พื้นผิวของผนังห้องสวย ๆ ตั้งงานศิลปะ เป็นต้น ประเภทของโคมไฟแบ่งได้ ดังนี้

1) โคมไฟส่องสว่างทั่วไป (AMBIENT LIGHT) นิยมใช้เป็นโคมไฟดาวนไลท์เป็นส่วนใหญ่ โดยทั่วไปจะใช้ในห้องรับแขกหรือห้องนั่งเล่น จะติดตั้งโคมไฟในระยะห่างกันประมาณไม่เกิน 2.40 เมตร และต้องเป็นชนิดที่ให้แสงสว่างสม่ำเสมอ

2) โคมไฟชนิดตั้งพื้น (TORCHIERE) เป็นโคมไฟที่ให้แสงนุ่มนวลสม่ำเสมอ เหมาะสมกับพื้นที่ที่จะให้ความสว่างไม่เกิน 35 ตารางเมตร

3) โคมตั้งโต๊ะชนิดตกแต่ง (DECORATIVE TABLE LAMP) ส่วนใหญ่มักจะนำมาตกแต่ง มากกว่าที่จะใช้งานให้แสงสว่างจึงค่อนข้างมีรูปแบบหลากหลาย

4) โคมไฟห้อย (CHANDELIER) ใช้สำหรับส่องเฉพาะเจาะจงบนพื้นที่เพื่อสร้างให้เกิดความรู้สึกเป็นที่รวมกลุ่มของคน มักใช้ในห้องรับประทานอาหารหรือบริเวณเหนือชานพักบันได หรือบริเวณโถงทางเข้า

5) โคมไฟโต๊ะทำงาน (TASK LIGHT) เป็นโคมไฟที่ถูกออกแบบเพื่อการใช้งานบนโต๊ะทำงาน จึงต้องสามารถปรับมุมหรือทิศทางได้ง่าย และสามารถเคลื่อนย้ายได้ง่ายช่วยลดแสงสะท้อนจากโคมไฟชนิดอื่น ๆ ภายในห้องได้อีกด้วย

6) โคมไฟชนิดราง (TRACK LIGHT) เป็นโคมไฟที่เหมาะสมกับการส่องวัตถุหรือรูปภาพที่มักจะไม่อยู่ในตำแหน่งที่แน่นอนตายตัว สามารถขยับหรือเลื่อนดวงโคมให้อยู่ในตำแหน่งที่ต้องการได้ง่าย สำหรับการติดตั้งบนฝ้าเพดานที่มีความสูง 2.40 – 2.70 เมตร ควรจะติดตั้งให้ห่างจากผนังประมาณ 45 เซนติเมตร

7) ไฟซ่อนในตู้ (NICHE) โคมไฟชนิดนี้ควรติดตั้งไว้ในชั้นบนสุดของตู้ และควรใช้กับชั้นที่ทำด้วยกระจก เพื่อให้แสงสว่างจากโคมไฟจะได้ส่องลงมาถึงส่วนล่างของตู้

8) โคมไฟส่องผนัง (WALL WASHING) โคมไฟชนิดนี้มีจุดประสงค์ในการใช้อยู่ 3 ประการคือ ใช้เพื่อให้แสงสว่างแก่รูปภาพ ใช้ติดผนังที่มีการตกแต่งพื้นผิวและใช้สาตผนังทั่วไปเพื่อให้ความรู้สึกว่ห้องกว้างขึ้น โคมไฟที่ใช้เป็นไฟส่องต้องเป็นชนิดที่ให้แสงสว่างสม่ำเสมอและควรวางห่างจากผนัง 0.45 ถึง 0.60 เซนติเมตร ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับระดับของผนังด้วย

9) โคมไฟสาตผนัง (GRAZING) การให้แสงสว่างอย่างถูกต้องกับผนังสามารถทำให้ผนังเปรียบเสมือนงานศิลปะในตัวเองโดยเฉพาะถ้าผนังที่มีพื้นผิว (TEXTURE) สวย ๆ ควรจะติดตั้งโคมไฟสาตผนังให้อยู่ห่างจากผนังประมาณ 0.30 เมตร และดวงโคมให้จัดวางห่างกันประมาณ 0.30 ถึง 0.60 เมตร

10) โคมไฟห้อยเหนือเคาน์เตอร์บาร์(BAR) แสงที่ส่องกระทบแก้ว และขอบบริเวณบาร์จะสร้างความรู้สึกงดงามเกินกว่าบรรยายโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ถ้าใช้ไฟชนิดฮาโลเจน จะทำให้เครื่องแก้วเป็นประกาย ติดตั้งโคมไฟชนิดนี้ใกล้บริเวณชั้นกระจกหรือชั้นไม้โดยวางห่างออกมาประมาณ 1 เมตร

ตัวอย่างรูปแบบโคมไฟ (ดังภาพที่ 2.15)

ภาพที่ 2.15 ตัวอย่างรูปแบบโคมไฟ

2.3.2.6 ผลิตภัณฑ์ภาพแขวนผนัง เป็นผลิตภัณฑ์ที่ใช้ตกแต่งอาคาร บ้านเรือน สถานที่ทำงาน โรงแรม ที่พักต่างๆ เพียงจิตต์(2011) จัดทำผลงานภาพประดับผนังลดโลกร้อนจากเศษผ้า ชุด"ป่าบ้านเฮา" โดยบอกเล่าถึง แนวคิดและแรงบันดาลใจคือ การรณรงค์ลดโลกร้อนจากการกระทำของมนุษย์จากทุกภาคส่วนของสังคม จึงได้นำเอาเศษผ้าที่ทิ้งเป็นขยะมากมาย มาออกแบบสร้างสรรค์ให้เกิดประโยชน์เป็นภาพประดับตกแต่งผนัง แต่ละภาพจะบ่งบอกถึงความเป็นธรรมชาติในป่าลึก บนดอยสูงหรือชนบทที่ปกคลุมด้วยป่าไม้ ผลงานภาพประดับผนังลดโลกร้อนนี้ นอกจากจะช่วยลดปัญหาโลกร้อนจากขยะแล้ว น่าจะช่วยลดอุณหภูมิทั้งร่างกายและจิตใจได้มาก

ขนาดของภาพที่ได้จัดทำคือ ขนาด 60×60 เซนติเมตร 50×50 เซนติเมตร 40×60 เซนติเมตร 40×40 เซนติเมตร 25×25 เซนติเมตร 12×12เซนติเมตร (ดังภาพที่ 2.16)

ภาพที่ 2.16 ตัวอย่างภาพเขavnผนังชุดป่าบ้านเฮา

2.3.2.7 ผลิตภัณฑ์ผ้าคลุมเตียง ตามมาตรฐานผลิตภัณฑ์ชุมชน (มผช.258/2553) ผ้าคลุมเตียง หมายถึง ผลิตภัณฑ์ที่ได้จากการนำผ้าทอมาตัดเย็บเป็นรูปสี่เหลี่ยมสำหรับใช้คลุมเตียง โดยแบ่งตามผ้าทอที่ใช้ทำออกเป็น 2 ประเภท คือ

- 1) ประเภททำจากผ้าทอทั้งผืน
- 2) ประเภททำจากเศษผ้าทอ

ขนาดของผ้าคลุมเตียง ตามเกณฑ์มาตรฐานผลิตภัณฑ์ชุมชน มีดังนี้
เตียงเดี่ยว ผ้าคลุมเตียงขนาด 150 × 210 เซนติเมตร

ผ้าคลุมเตียงขนาด 160 × 210 เซนติเมตร

ผ้าคลุมเตียงขนาด 180 × 210 เซนติเมตร

เตียงคู่ ผ้าคลุมเตียงขนาด 240 × 240 เซนติเมตร
 ผ้าคลุมเตียงขนาด 280 × 280 เซนติเมตร
 ผ้าคลุมเตียงขนาด 310 × 280 เซนติเมตร
 ตัวอย่างรูปแบบผ้าคลุมเตียง (ดังภาพที่ 2.17)

ภาพที่ 2.17 ตัวอย่างรูปแบบผ้าคลุมเตียง

2.3.2.8 ผลิตภัณฑ์รองเท้าผ้า ตามมาตรฐานผลิตภัณฑ์ชุมชน (มผช.597/2547) รองเท้าผ้า หมายถึง รองเท้าที่ได้จากการนำผ้าชนิดต่างๆ เช่น ผ้าไหม ผ้าฝ้าย มาออกแบบตัดเย็บ ประกอบเป็นรูปทรงรองเท้าแบบต่างๆ อาจตกแต่งสี ลวดลาย หรือประกอบด้วยวัสดุอื่น อาจติดซับในด้วยหนังเทียมชนิดบางหรือวัสดุสังเคราะห์

รองเท้าผ้าสำหรับใส่เดินในบ้าน สินค้าอีกประเภทหนึ่งที่มีความนิยมไม่เพียงแต่เป็นผลิตภัณฑ์ที่ใช้ในห้องพักโรงแรม รีสอร์ท เท่านั้น ปัจจุบันรองเท้าฝ้านิยมนำมาใช้ในอาคาร บ้าน ธุรกิจสปา โรงพยาบาล ฯ ซึ่งเศษผ้าที่มีขนาดเล็กสามารถนำมาเย็บต่อกันเพื่อผลิตเป็นรองเท้าใส่ในบ้านได้ (ดังภาพที่ 2.18)

ภาพที่ 2.18 ตัวอย่างรูปแบบรองเท้าผ้าสำหรับใส่ในอาคาร

2.3.2.9 ผลิตภัณฑ์หมวก ราชบัณฑิตยสถาน (2546) อธิบายว่า หมวก ลักษณะเป็นคำนาม หมายถึง เครื่องสวมศีรษะมีรูปต่าง ๆ เพื่อเป็นเครื่องประดับหรือกันแดดกันฝน เป็นต้น

หมวกมีประโยชน์ ใช้สำหรับบังแสงแดด บางคนใช้หมวกบอกถึงตำแหน่งหน้าที่การงานของอาชีพนั้นๆ เช่น พยาบาล ทหาร ตำรวจ และพ่อครัว เป็นต้น รวมไปถึงในปัจจุบันหมวกกลายเป็นสินค้าแฟชั่น หมวกมีแบบมากมายหลายรูปแบบให้เลือกสวมใส่ตามความต้องการใช้งานของแต่ละบุคคล โดย www.หมวก.ws/category แสดงขนาดมาตรฐานของหมวก วัดตามรอบศีรษะเป็นเซนติเมตร ดังนี้

รอบศีรษะ 50, 53.50, 54, 54.50 เซนติเมตร ขนาด SS

รอบศีรษะ 52, 55, 56 เซนติเมตร ขนาด S

รอบศีรษะ 56.50, 57.50 เซนติเมตร ขนาด M

รอบศีรษะ 57.50, 58, 59 เซนติเมตร ขนาด L

รอบศีรษะ 58.50, 59.50, 60.50 เซนติเมตร ขนาด LL, XL

ตัวอย่างหมวก (ดังภาพที่ 2.19)

ภาพที่ 2.19 ตัวอย่างรูปแบบหมวก

2.3.2.10 ผลิตภัณฑ์พรม เจ้าของร้าน,แฝง(มปป.) เล่าว่า การทอพรมเช็ดเท้า ซึ่งยึดเป็นอาชีพเสริมจากการทำอาชีพหลัก คือเกษตรกรรม ซึ่งต่อมาได้มีโอกาสไปดูงานกลุ่มทอพรมเช็ดเท้า ประกอบกับได้ดูทางโทรทัศน์ จึงเริ่มทอพรมเช็ดเท้า ปัจจุบันมีการนำวัสดุเหลือใช้มาประดิษฐ์เป็นสิ่งของสำหรับใช้ สอยในชีวิตประจำวันมากมาย เช่น พรมเช็ดเท้า จากเศษผ้าของใช้ที่ทุก ๆ ครัวเรือนจะต้องมี ทุกวันนี้พรมเช็ดเท้ามีลวดลายและรูปแบบต่าง ๆ มากมายให้เราเลือกใช้ แต่วิธีทำก็ไม่ได้ยากอย่างที่คิดอีกทั้งยังสามารถนำไปประกอบเป็น

อาชีพอิสระได้อีกด้วย สำหรับผู้ที่กำลังมองหาเส้นทางประกอบอาชีพอิสระที่สามารถทำอยู่ที่บ้านได้ และมีเวลาดูแลบ้าน ดูแลครอบครัว การทำพรมเช็ดเท้าขายนับว่าเป็นอีกอาชีพหนึ่งที่น่าสนใจ ลงทุนน้อยทำงานง่าย สร้างรายได้ได้ดี (ดังภาพที่ 2.20)

ภาพที่ 2.20 ตัวอย่างพรมเช็ดเท้า

2.3.2.11 ผลิตภัณฑ์ที่รองนั่ง เบาะรองนั่ง เก้าอี้บางตัวก็จะมีเบาะรองนั่งมาให้ด้วย เบาะรองนั่งก็เป็นอีกส่วนที่สำคัญไม่แพ้ตัวเก้าอี้ เพราะเป็นส่วนที่สัมผัส มีการเสียดสีบ่อยที่สุดจึงต้องเลือกวัสดุที่ทนทานเป็นพิเศษ วัสดุที่เอามานั่งก็มีทั้งผ้า หนังแท้ หนังเทียม ผ้าที่ใช้บุก็ควรเป็นเนื้อผ้าที่ทนการเสียดสีได้เป็นพิเศษ สังเกตง่าย ๆ คือ เนื้อผ้าจะแน่น จับแล้วจะรู้สึกวุ่นหนักกว่าผ้าทั่วไป ถ้าถอดซักได้จะดีกว่าเบาะรองนั่งที่ถอดซักไม่ได้ เพราะเบาะจะเป็นแหล่งสะสมของสิ่งสกปรกต่างๆ (หมู่อ้วน, แผลง, มปป.) (ดังภาพที่ 2.21)

ภาพที่ 2.21 ตัวอย่างรูปแบบเบาะรองนั่ง

การออกแบบผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ในบ้าน นอกจากการเลือกใช้สีแล้ว วัสดุที่นำมาใช้เป็นสิ่งสำคัญ ในโครงการวิจัยนี้ ใช้เศษวัสดุสิ่งทอเหลือทิ้งเป็นส่วนหนึ่งของการออกแบบผลิตภัณฑ์ทดลอง โดยมีข้อมูลของเศษวัสดุสิ่งทอเหลือทิ้ง ดังนี้

2.4 เศษวัสดุสิ่งทอเหลือทิ้ง (Textile material waste)

เศษวัสดุผ้าประเภทต่างๆ และเศษวัสดุจากการตัดเย็บที่เหลือจากกระบวนการผลิตผลิตภัณฑ์ของอุตสาหกรรม เช่น โรงงานผลิตเสื้อผ้าสำเร็จรูป ผ้าปูที่นอน ผ้าห่ม ฯลฯ ก่อให้เกิดเศษผ้าจำนวนมาก (ดังภาพที่ 2.22) หากมีการนำเศษผ้าไปใช้ประโยชน์จะช่วยลดจำนวนขยะที่เกิดจากเศษผ้าได้มาก

ภาพที่ 2.22 ตัวอย่างเศษผ้าจากโรงงานอุตสาหกรรม

2.4.1 ความหมายของเศษวัสดุสิ่งทอ ราชบัณฑิตยสถาน (2546) อธิบายความหมายของ เศษ หมายถึง ส่วนที่เหลือใช้การไม่ได้ตามวัตถุประสงค์ ส่วนที่เหลือซึ่งไม่ต้องการ

คำว่า สิ่งทอ(Textile) มีความหมายกว้าง ๆ หมายถึงเส้นใย เส้นด้าย หรือผลิตภัณฑ์ที่ทำจากเส้นใย เส้นด้าย หรือจากผ้า สิ่งทอสามารถแยกตามประเภทการใช้งานเป็น 2 กลุ่มใหญ่ๆ คือ กลุ่ม สิ่งทอทั่วไป (Conventional textiles) และ สิ่งทอเฉพาะทาง (Technical textiles) โดย สิ่งทอทั่วไปนั้นครอบคลุมถึง สิ่งทอที่มีการขึ้นรูปตามปกติจากเส้นใยเป็นเส้นด้าย ไปจนถึงการถักทอขึ้นรูปเป็นผืนผ้า ลักษณะของผลิตภัณฑ์ขึ้นอยู่กับการนำไปใช้ เช่น เชือก ซึ่งเกิดจากการขึ้นรูปจากเส้นใย ผลิตภัณฑ์ส่วนใหญ่มักอยู่ในรูปของเสื้อผ้า กระบวนการผลิตสิ่งทอ เป็นกระบวนการต่อเนื่องของหลายๆกระบวนการ เริ่มตั้งแต่การผลิตเส้นใย (Fiber formation) การขึ้นรูปเป็นเส้นด้าย (Yarn spinning) การขึ้นรูปสิ่งทอ (Textile formation) และการตกแต่งสำเร็จ (Finishing) อุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องจึงมีทั้งอุตสาหกรรมที่ผลิตเส้นใย (ในกรณีของเส้นใยประดิษฐ์) ซึ่งถือว่าเป็นอุตสาหกรรมต้นน้ำ (upstream) อุตสาหกรรมปั่นด้าย และอุตสาหกรรมถัก ทอผ้า ซึ่งถือว่าเป็นอุตสาหกรรมกลางน้ำ (midstream) และสุดท้ายอุตสาหกรรมฟอกย้อมและตกแต่ง ซึ่งเป็นอุตสาหกรรมปลายน้ำ (downstream) ส่วนการผลิตเสื้อผ้านั้น ถือว่าเป็นอีกกระบวนการหนึ่ง ที่แยกออกมาเนื่องจากการนำเอาสิ่งทอ ไปออกแบบและตัดเย็บตามรูปแบบที่ต้องการ สำหรับสิ่งทอเฉพาะทาง (Technical textiles) เป็นผลิตภัณฑ์ที่มีสมบัติที่เหมาะสมกับการนำไปใช้งาน

ที่นอกเหนือไปจากสิ่งทอทั่วไป ตัวอย่างของผลิตภัณฑ์สิ่งทอเฉพาะทาง ได้แก่ ถุงลมนิรภัย เข็มขัดนิรภัย ผ้าอ้อมสำเร็จรูป เสื้อเกราะกันกระสุน มีกระบวนการผลิตที่แตกต่างออกไป ซึ่งมักเป็นการขึ้นรูปผลิตภัณฑ์โดยตรงจากเส้นใย ซึ่งเรียกว่า ผ้าไม่ถักไม่ทอ หรือนอนวูฟเวน (nonwoven) (นวลแข, 2542)

Center of Excellence in Environmental economics (2003)กล่าวว่า ของเหลือทิ้งจะสร้างปัญหามลภาวะ เช่น ผ้าผ่ายใช้เวลาหมักหรือเสื่อมโทรมในการย่อยสลาย 2-5 เดือน ในขณะที่ผ้าขนสัตว์ใช้เวลาย่อยสลายถึง 1 ปี

ดังนั้น เศษวัสดุสิ่งทอ หมายถึง ส่วนของเส้นใย เส้นด้าย หรือส่วนที่ได้จากผ้าประเภทต่างๆ ที่เหลือใช้จากกระบวนการผลิตผลิตภัณฑ์ หรือจากการใช้งานที่ไม่ได้ตามวัตถุประสงค์ กลายเป็นเศษวัสดุสิ่งทอเหลือทิ้ง(Textile material waste)

2.4.2 ขนาดและต้นทุนของเศษผ้า อุตสาหกรรมโรงงานตัดเย็บเสื้อผ้าสำเร็จรูป (ready to wear) เพื่อส่งออกและขายในประเทศแต่ละวันจะมีเศษผ้าเหลือทิ้งจากกระบวนการผลิตเป็นจำนวนมาก ซึ่งโรงงานจะทำการขายเศษผ้าหรือทำการฝังกลบ การขายเศษผ้าจะมีราคาแตกต่างกันไปตามขนาดและชนิดผ้า เช่นเศษผ้าผ่ายที่ชิ้นเล็กๆราคาประมาณ 3 - 4 บาทต่อกิโลกรัม ผ้าสีขาวโดยเฉพาะผืนที่ยาวมากกว่า 10 เซนติเมตรขึ้นไป ราคาจะสูงกว่า โดยเฉพาะผ้ายืดผืนใหญ่ ราคา 50 บาทต่อกิโลกรัม เป็นต้น แต่ละโรงงานจะมีผู้เข้าไปประมูลซื้อเศษผ้า (ในกรณีโรงงานตัดเย็บเสื้อผ้าขนาดใหญ่) แต่ทุกคนก็จะมีโควตาในการซื้อผ้าจากโรงงาน ซึ่งทำสัญญากันเป็นรายปีหรือมากกว่า ซึ่งผู้ผลิต รายเล็ก ๆ หรือระดับครัวเรือน จะแทรกเข้าไปได้ยาก จะทำได้เพียงรับซื้อเศษผ้าต่อจากคนที่ได้รับโควตามาจากโรงงาน แต่บางครั้งในโรงงานตัดเย็บเสื้อผ้าขนาดกลางและขนาดย่อมก็อาจจะมีเศษผ้ามาถึงมือผู้ซื้อรายย่อยได้บ้าง แต่นั่นก็จะเกิดปัญหาในเรื่องต้นทุนค่าขนส่ง ค่าติดต่อกับ และจำนวนเศษผ้าที่มีไม่แน่นอน(สุญญาตนา 2552; สุทธาศิณ 2552)

ภาพที่ 2.23 ตัวอย่างขนาดของเศษผ้าจากโรงงานอุตสาหกรรม

ราคาเศษผ้าสีขาวชิ้นรวม กิโลกรัมละ 70 บาท
 เศษผ้าคละสีชิ้น กิโลกรัมละ 35 บาท
 เศษผ้าเย็บวนขาว กิโลกรัมละ 50 บาท
 เศษผ้าเย็บวนสี กิโลกรัมละ 23 บาท
 เศษผ้า A4 สีขาว กิโลกรัมละ 80 บาท
 เศษผ้า A4 สีครีม กิโลกรัมละ 60 บาท
 เศษผ้า A4 คละสี กิโลกรัมละ 45 บาท

2.5 การแปรรูปเศษวัสดุสิ่งทอ

การนำเอาสิ่งเหลือใช้หรือสิ่งที่ไม่ได้ใช้แล้วมาทำให้เกิดประโยชน์เป็นการสร้างมูลค่าเพิ่มแก่วัสดุนั้น ๆ ซึ่งเศษผ้า จัดเป็นวัสดุที่เหลือทิ้งจากกระบวนการผลิตของอุตสาหกรรมเสื้อผ้า ก็สามารถนำมาใช้ประโยชน์ได้หลากหลายประเภท เช่น ของใช้ ของประดับตกแต่งบ้านและของที่ระลึก อย่างการทำตุ๊กตา พรมเช็ดเท้า ผ้ามาน โคมไฟ หรือนำไปตกแต่งเสื้อผ้าสำเร็จรูป

2.5.1 กลุ่มแปรรูปเศษผ้า ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยประสานงานกับคุณเจือจันทร์ โปสาราช ประธานกลุ่มแปรรูปเศษผ้าบ้านดงแดง จังหวัดร้อยเอ็ด ซึ่งแปรรูปผลิตภัณฑ์ประเภท ปลอกผ้าห่มนวม ปลอกหมอน พรมเช็ดเท้า และผลิตภัณฑ์อื่นๆ(ดังภาพที่2.24) รับส่งผลิตเป็นจำนวนมาก ในราคาถูก

ภาพที่ 2.24 ผลิตภัณฑ์กลุ่มแปรรูปเศษผ้าบ้านดงแดง จังหวัดร้อยเอ็ด

กลุ่มแปรรูปเศษผ้า จังหวัดร้อยเอ็ด ตั้งอยู่เลขที่ 45 ม.14 ตำบลดงแดง อำเภอจตุรพักตรพิมาน จังหวัดร้อยเอ็ด สมาชิกมีอาชีพหลัก คือ การทำนาหลังฤดูทอเก็บเกี่ยวแล้วจะย้ายไป

ทำงานต่างจังหวัด ในโรงงานอุตสาหกรรมทำเครื่องนอน ฤดูทำนาก็จะกลับมาทำนาที่บ้าน และได้เศษผ้าจากโรงงานที่นายจ้างให้มาเย็บที่บ้านด้วย โดยเริ่มจากการทำใช้ในครัวเรือนก่อน โดยนำเศษผ้าเย็บเป็นปลอกผ้าหมอนวม ปลอกหมอนและพรมเช็ดเท้า ต่อมามีคนมารับซื้อที่บ้าน ชาวบ้านจึงได้นำเศษผ้ามาเย็บมากขึ้น และเย็บสลับลวดลายให้สวยงาม ชาวบ้านจึงเกิดแนวความคิดที่จะรวมกลุ่ม เพื่อสร้างรายได้ให้แก่สมาชิกในครัวเรือนก็สามารถที่จะมีส่วนร่วมในการช่วยเหลือกันได้ กลุ่มจัดตั้ง ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2549 สมาชิกเริ่มก่อตั้งจำนวน 15 คน ปัจจุบันมีสมาชิกจำนวน 30คน จัดทะเบียนวิสาหกิจชุมชนเมื่อปี พ.ศ. 2542

2.5.2 การตกแต่งเศษผ้า เศษวัสดุสิ่งทอ ประเภทผ้าที่นำมาทำผลิตภัณฑ์ ควรนำเทคนิคการตกแต่งผ้ามาใช้เพื่อเป็นการเพิ่มมูลค่าให้แก่ผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ในบ้านและของที่ระลึก วิธีการตกแต่งผ้าที่สามารถนำมาใช้ในการตกแต่ง เช่น การถัก การสาน การเย็บขลุ่ย เพื่อทำผลิตภัณฑ์ทดลอง ดังนี้

2.5.1.1 ถัก คือ เอาเส้นเชือกหรือหวายเป็นต้น ไขว้สอดประสานกันให้เป็นลวดลาย ต่าง ๆ บ้าง ให้เป็นเส้นและเป็นผืนบ้าง ให้ติดต่อกันบ้าง

2.5.1.2 สาน คือ อากาที่ใช้เส้นตอกทำด้วยไม้ไผ่ หวาย กก ใบลาน เป็นต้น ขัดกันให้เป็นผืนเช่นเสื่อ หรือทำขึ้นเป็นวัตถุมีรูปร่างต่าง ๆ เช่น กระบุง กระจาด การขัดสานมีลักษณะเหมือนกับวิธีการทอผ้า ส่วนมากนิยมลวดลายทอแบบง่าย ๆ เช่น ลายขัด (Plain weave) ลายสอง(Twill weave)

2.5.1.3 สอด คือ การเสือกหรือใส่เข้าไปในช่องหรือในระหว่างที่แคบ ๆ

2.5.1.4 เย็บ คือ การทำให้ติดกันโดยใช้เข็มร้อยด้ายหรือเชือกเป็นต้น แขนงขึ้นทางลง เช่น เย็บผ้า เย็บกระสอบ

2.5.1.5 การต่อผ้า คือ การต่อผ้าชิ้นเล็ก ๆ สีเดี่ยวหรือหลายสี รูปทรงเรขาคณิตให้ได้ตามแบบและลวดลายที่ออกแบบไว้ เช่น รูปสี่เหลี่ยม รูปสามเหลี่ยม รูปหลายเหลี่ยมและรูปวงกลม เป็นต้น วิธีการเย็บต่อผ้า ทำได้ 2 วิธีคือการเย็บด้วยมือและการเย็บด้วยจักร

2.5.1.6 การตัดปะผ้า จุฑาทิพ (2545) อธิบายว่า การตัดปะผ้า คือ การตัดผ้าหรือวัสดุอื่นที่มีลักษณะเป็นแผ่น ตัดเป็นรูปทรงต่าง ๆ และสามารถที่จะนำมาเย็บติดลงบนผืนผ้าได้ ตามลวดลายที่ออกแบบไว้ ด้วยวิธีการเย็บตกแต่งริมในลักษณะต่าง ๆ กัน การตัดปะผ้านิยมนำมาตกแต่งเครื่องใช้ในบ้าน เช่น ผ้านวม ผ้าคลุมเตียง ผ้าแต่งผนังห้อง หมอนอิง เป็นต้น นอกจากนี้ ยังนิยมนำมาตกแต่งบนเสื่อผ้าโดยเฉพาะเสื่อผ้าเด็ก และนอกจากจะใช้ในการตกแต่งเสื่อผ้าแล้ว ยังสามารถนำมาใช้ในการซ่อมแซมเสื่อผ้าได้อีกด้วย ผ้าที่ใช้ในการตัดปะ ควรเป็นผ้าที่ทอเนื้อค่อนข้างแน่น ทรงตัวดี ไม่ลู่ง่าย และสีไม่ตก เช่น ผ้ากำมะหยี่ ผ้าสักหลาด ผ้าหนัง ผ้าฝ้าย ผ้าไหม ผ้ามัสลิน เป็นต้น ผ้าบางชนิดเมื่อตัดปะลงบนผืนผ้าแล้วเกิดรอยย่น ให้ใช้ผ้ารองในชนิดเคลือบการรีดติดทางด้านผิวด้านของผ้า เพื่อช่วยให้ผ้าเรียบและทรงตัวดีขึ้น ส่วนเทคนิคการเตรียมผ้าเพื่อตัดปะมีวิธีการทำได้หลายวิธี การเลือกใช้วิธีใด

ขึ้นอยู่กับลักษณะของชิ้นงาน ลวดลายที่ออกแบบ และลักษณะผ้าที่ใช้ ควรเลือกให้เหมาะสมกับผลิตภัณฑ์

2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

รัตนลักษณ์ (2551) วิจัยเรื่องการพัฒนาผลิตภัณฑ์ดอกไม้ประดิษฐ์จากเศษผ้าไหม โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาผลิตภัณฑ์ดอกไม้ประดิษฐ์จากเศษผ้าไหมและถ่ายทอดความรู้ การประดิษฐ์ดอกไม้จากเศษผ้าไหมแก่กลุ่มแม่บ้าน ตำบลจอมพระ อำเภอจอมพระ จังหวัด สุรินทร์ โดยกลุ่มผู้ใช้ผลิตภัณฑ์และผู้จำหน่ายผลิตภัณฑ์ 100 คน ประเมินผลรูปแบบ ผลิตภัณฑ์ที่พัฒนาขึ้น พบว่า กลุ่มผู้ใช้มีความพึงพอใจรูปแบบโดยรวมมีความเหมาะสมในด้าน ความคงทน ความสวยงาม ประโยชน์ใช้สอย มากกว่ากลุ่มผู้จำหน่ายผลิตภัณฑ์ โดยมีผู้ชอบ แบบดอกไม้เงิน ดอกแพงพวย ดอกเล็บมือนาง ดอกบัวสายและดอกบานชื่น การประเมินผล หลังถ่ายทอดความรู้ พบว่า ผู้เข้าอบรม 41 คน พึงพอใจในภาพรวมของการอบรม โดยพอใจ มากที่สุดด้านระยะเวลาอบรม

กฤตพร และคณะ (2555) วิจัยเรื่องการศึกษาการใช้ประโยชน์เศษเส้นด้ายไหม เหลือทิ้ง เพื่อใช้ทำเครื่องประดับสตรี โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการใช้ประโยชน์ เศษเส้นด้ายไหมเพื่อทำเครื่องประดับสตรี ออกแบบเครื่องประดับสตรีโดยใช้เศษเส้นด้ายไหม 15 รูปแบบ ให้ผู้เชี่ยวชาญเลือก 5 รูปแบบ และเลือก 1 รูปแบบ(สร้อยคอ สร้อยข้อมือ กำไล ต่างหู เข็มกลัดติดเสื้อ) ที่เหมาะกับการถ่ายทอดความรู้แก่ชุมชนในจังหวัดสุรินทร์ 55 คน กลุ่มตัวอย่างพึงพอใจมากถึงมากในการอบรม ด้านการดำเนินการ วิทยากร ความคิดเห็นใน ภาพรวม

มานะ(2555) วิจัยเรื่องการออกแบบพัฒนาผลิตภัณฑ์ของฝาก ของที่ระลึกกลุ่ม ผลิตภัณฑ์ชุมชนในจังหวัดเพชรบูรณ์ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อออกแบบผลิตภัณฑ์ของชุมชน ได้แก่ ผลิตภัณฑ์กะลามะพร้าว เป็นของฝาก ของที่ระลึก ของประดับตกแต่ง อย่างละ 4 แบบ ผลการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญ ผู้สนใจและนักท่องเที่ยว คณะอาจารย์ด้านการออกแบบ พบว่า ภาพรวมของทุกผลิตภัณฑ์มีความเหมาะสมในด้านเอกลักษณ์ ความสวยงาม การใช้งาน ความปลอดภัย ในระดับมากทุกกลุ่ม

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การดำเนินการวิจัย เรื่องการเพิ่มมูลค่าเศษวัสดุสิ่งทอเหลือทิ้งเป็นผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ในบ้านและของที่ระลึก ผู้วิจัยได้วางแผนการทดลองเพื่อเป็นเครื่องมือสำหรับการประมวลผลข้อมูลให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ โดยมีวิธีดำเนินการวิจัย ดังนี้

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยกำหนดกลุ่มประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

3.1.1 กลุ่มประชากร คือ ผู้สนใจต้นแบบผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ในบ้านและของที่ระลึกจากเศษวัสดุสิ่งทอเหลือทิ้ง

3.1.2 กลุ่มตัวอย่าง คือ ผู้สนใจต้นแบบผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ในบ้านและของที่ระลึกจากเศษวัสดุสิ่งทอเหลือทิ้ง จำนวน 100 คน โดยใช้วิธีการเลือกแบบบังเอิญ (Accidental Sampling) พิจารณาจากผู้ที่ได้เดินเข้ามาชมและแสดงความสนใจผลิตภัณฑ์ที่ตั้งแสดงไว้

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการทำวิจัย

ในการสืบค้นข้อมูลเพื่อวางแผนในการออกแบบและจัดทำต้นแบบผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ในบ้านและของที่ระลึกจากเศษวัสดุสิ่งทอเหลือทิ้ง สิ่งที่ผู้วิจัยได้ใช้เป็นเครื่องมือวิจัยในครั้งนี้ประกอบด้วย

3.2.1 เศษผ้า ในการนำเศษผ้ามาทำเป็นผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ในบ้านและของที่ระลึก ได้เศษผ้าจากกลุ่มแปรรูปเศษผ้าบ้านดงแดง จังหวัดร้อยเอ็ด ซึ่งผลิตเป็นผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ในบ้านและของที่ระลึก เช่น ปลอกหมอน ผ้าห่ม กระเป๋าผ้า เป็นต้น และเศษผ้าที่ได้จากบริษัท

แอล.ที.ยู. แอพพาเรลส์ จำกัด ซึ่งเป็นผู้ประกอบการด้านการออกแบบตัดเย็บชุดสตรีและชุดวิวหารাত্রี (ดังภาพที่ 3.1)

เศษผ้าจากบ้านดงแดง เศษผ้าจากบริษัท แอล.ที.ยู.แอพพาเรลส์ จำกัด

ภาพที่ 3.1 ตัวอย่างเศษผ้าที่ใช้ทำผลิตภัณฑ์

3.2.2 เส้นด้ายจากเศษผ้า ในปัจจุบันมีบริษัทที่มีการนำเศษผ้าเหลือทิ้ง เสื้อผ้าเก่า มาตะกุกเพื่อทำเป็นเส้นด้ายใหม่ (ดังภาพที่ 3.2) โดยนำมาผลิตเป็นถุงมือช่างราคาถูก ผ้าเช็ดพื้นคุณภาพต่ำ และยังมีผลิตภัณฑ์ไม่หลากหลาย

ภาพที่ 3.2 ตัวอย่างเส้นด้ายจากเศษผ้าที่ใช้ทำผลิตภัณฑ์

3.2.3 แบบสำรวจรูปแบบผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ในบ้านและของที่ระลึกจากสิ่งทอ
 ดำเนินการรวบรวมข้อมูลโดยใช้การบันทึกรูปแบบผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ในบ้านและของที่ระลึกจากสิ่งทอ (ภาคผนวก ก) การสเก็ตแบบ หรือการบันทึกภาพรูปแบบผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ในบ้านและของที่ระลึกจากสิ่งทอ เพื่อเป็นข้อมูลนำมาวิเคราะห์ในการออกแบบผลิตภัณฑ์ตัวอย่างรูปแบบผลิตภัณฑ์จากการรวบรวมข้อมูล (ดังภาพที่ 3.3)

ภาพที่ 3.3 ตัวอย่างข้อมูลที่รวบรวมเพื่อออกแบบผลิตภัณฑ์

3.2.4 แบบผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ในบ้านและของที่ระลึกจากเศษวัสดุสิ่งทอเหลือทิ้ง
 โดยผลิตภัณฑ์ที่ออกแบบมีจำนวน 11 ประเภท ประกอบด้วย หมอนอิง ผ้าปูโต๊ะ กระเป๋า กล่องอเนกประสงค์ โคมไฟ ภาพแขวนผนัง ผ้าคลุมเตียง รองเท้า หมวก พรหม ที่รองนั่ง ซึ่งมาจากเศษวัสดุสิ่งทอ 2 ชนิด คือ เศษผ้าและตัดจากเศษผ้า ชนิดละ 5 แบบ รวมการออกแบบผลิตภัณฑ์จำนวน 110 แบบ นำไปให้ผู้เชี่ยวชาญเลือกโดยใช้แบบสอบถามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ ด้านการออกแบบผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ในบ้านและของที่ระลึกจากเศษวัสดุสิ่งทอเหลือทิ้ง (ภาคผนวก ข)

3.2.5 แบบสอบถามผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบผลิตภัณฑ์ โดยให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบผลิตภัณฑ์และผู้เชี่ยวชาญด้านผ้า จำนวน 5 คน คัดเลือกแบบผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ในบ้านและของที่ระลึก 11 ประเภท จากเศษวัสดุสิ่งทอ 2 ชนิด ชนิดละ 3 แบบ จากแบบสอบถามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ ด้านการออกแบบผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ในบ้านและของที่ระลึกจากเศษวัสดุสิ่งทอเหลือทิ้ง (ภาคผนวก ข) รวมผลิตภัณฑ์ที่ผู้เชี่ยวชาญเลือกจำนวน 66 ต้นแบบ

3.2.6 แบบสอบถามความคิดเห็นของผู้บริโภคที่มีต่อผลิตภัณฑ์ต้นแบบ
 หลังจากดำเนินการจัดทำผลิตภัณฑ์ต้นแบบแล้ว นำไปสอบถามกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้แบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการเพิ่มมูลค่าเศษวัสดุสิ่งทอเหลือทิ้งเป็นผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ในบ้านและของที่ระลึก(ภาคผนวก ค) จัดเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 100 คน เพื่อสรุปผลความพึงพอใจที่มีต่อการเพิ่มมูลค่าเศษวัสดุสิ่งทอเหลือทิ้งเป็นผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ในบ้านและของที่ระลึก ซึ่งแบบสอบถาม มีทั้งหมด 3 ตอน ประกอบด้วย

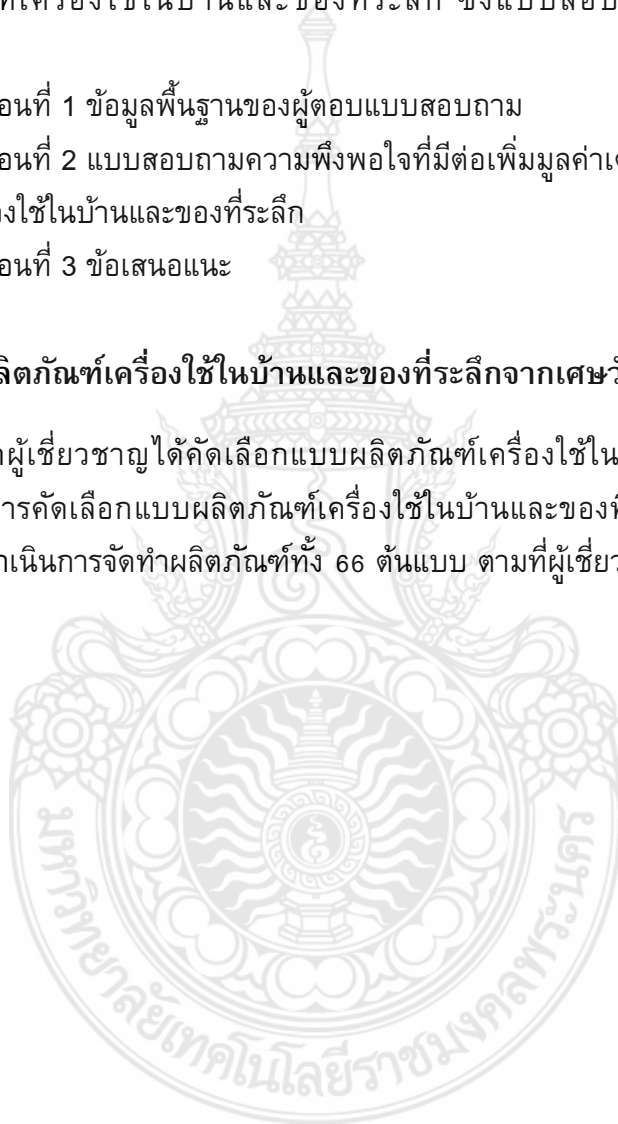
ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 แบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อเพิ่มมูลค่าเศษวัสดุสิ่งทอเหลือทิ้งเป็นผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ในบ้านและของที่ระลึก

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะ

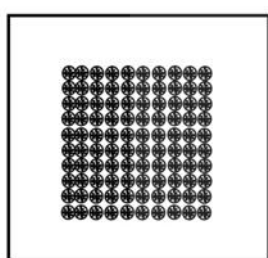
3.3 ต้นแบบผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ในบ้านและของที่ระลึกจากเศษวัสดุสิ่งทอเหลือทิ้ง

หลังจากผู้เชี่ยวชาญได้คัดเลือกแบบผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ในบ้านและของที่ระลึกแล้ว ผู้วิจัยสรุปผลการคัดเลือกแบบผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ในบ้านและของที่ระลึกจากเศษวัสดุสิ่งทอเหลือทิ้ง และดำเนินการจัดทำผลิตภัณฑ์ทั้ง 66 ต้นแบบ ตามที่ผู้เชี่ยวชาญเลือก ดังนี้

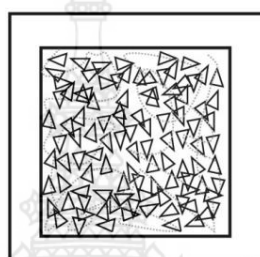

3.3.1 หมอนอิงจากเศษผ้า ผู้วิจัยใช้เศษผ้าที่เป็นชิ้นเล็ก ทั้งแบบที่นำมาเย็บรูด (แบบที่1)และแบบที่เป็นเศษผ้าชิ้นเล็กๆ(แบบที่2) มาออกแบบตัดเย็บกับผ้าพื้น และใช้เศษผ้าพิมพ์ลายเย็บต่อกันเป็นตัวหมอน โดยผสมผสานกับผ้าเย็บรูด(แบบที่3) ผู้เชี่ยวชาญให้เหตุผลว่าหมอนอิงทั้ง3 แบบ มีการออกแบบที่ทำให้เกิดจุดเด่น ทั้งการเลือกรูปแบบการตกแต่ง การใช้เศษผ้าทำให้พื้นผิววัสดุมีความน่าสนใจ และให้คำแนะนำว่า ในการใช้เศษผ้าสามารถเลือกใช้ลวดลาย และการจับคู่สี ได้หลากหลายแบบไม่จำกัด

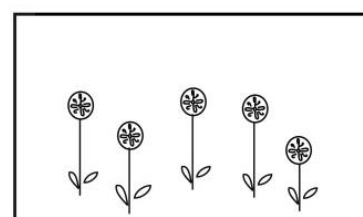
แบบที่ผู้เชี่ยวชาญเลือกและผลิตภัณท์หมอนอิงที่จัดทำ (ดังภาพที่ 3.4)

รูปแบบ1

รูปแบบ2

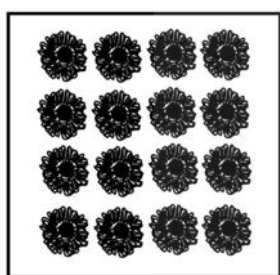
รูปแบบ3

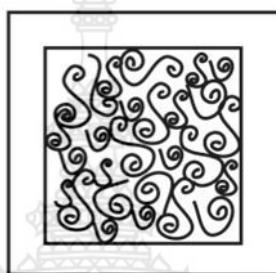
ภาพที่ 3.4 หมอนอิงจากเศษผ้าตามแบบที่ผู้เชี่ยวชาญเลือก

3.3.2 หมอนอิงด้ายจากเศษผ้า ผู้วิจัยใช้ด้ายจากเศษผ้านำมาทำเป็นดอกไม้ตกแต่ง (แบบที่1)และนำมาขดเป็นลายเส้นวน(แบบที่2) และการออกแบบจัดวางให้เส้นด้ายที่เป็นดอกไม้ผสมผสานกับเศษผ้าพิมพ์ลาย(แบบที่3) ผู้เชี่ยวชาญให้เหตุผลว่าหมอนอิงทั้ง3 แบบมีจุดเด่นที่การเลือกใช้สีของเส้นด้าย แนวคิดการออกแบบเส้นวนโดยวางเส้นด้ายใต้ผ้าบาง การเลือกรูปแบบการตกแต่งในการใช้ผ้าลายต้นไม้กับการใช้ดอกไม้จากเส้นด้ายกลมกลืนกัน ทำให้เกิดความน่าสนใจ

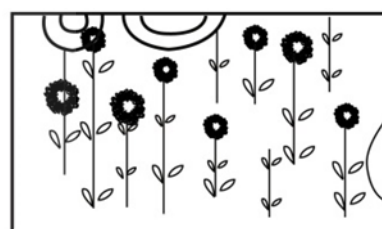
แบบที่ผู้เชี่ยวชาญเลือกและผลิตภัณฑ์หมอนอิงที่จัดทำ (ดังภาพที่ 3.5)

รูปแบบ1

รูปแบบ2

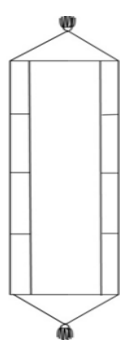
รูปแบบ3

ภาพที่ 3.5 หมอนอิงด้ายจากเศษผ้าตามแบบที่ผู้เชี่ยวชาญเลือก

3.3.3 ผ้าปูโต๊ะจากเศษผ้า ผู้วิจัยใช้เศษผ้าที่เป็นรูปสี่เหลี่ยมมาเย็บต่อสลักสี่ ตกแต่งด้วยฟู่ (แบบที่1)แบบตกแต่งเศษผ้าเย็บรูตให้เป็นลายดอกไม้ (แบบที่2) และการนำเศษผ้าลายมาต่อเป็นขอบรอบผ้าปูโต๊ะ ตกแต่งด้วยเศษผ้าพิมพ์ลายเย็บรูตจัดวางเป็นกลุ่มดอกไม้(แบบที่3) ผู้เชี่ยวชาญให้เหตุผลว่าผ้าปูโต๊ะทั้ง3 แบบ มีการออกแบบรูปทรงให้มีความทันสมัย การพิจารณาลักษณะเศษผ้าก่อนนำมาใช้งาน ทำให้เกิดการใช้เศษผ้าได้อย่างคุ้มค่า มีเศษสิ่งทอเหลือทิ้งน้อยที่สุด การตกแต่งมีลวดลายสวยงาม ใช้ประโยชน์ภายในบ้านได้

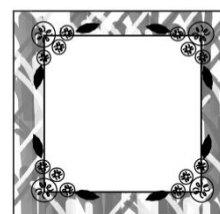
แบบที่ผู้เชี่ยวชาญเลือกและผลิตภัณฑ์ผ้าปูโต๊ะที่จัดทำ (ดังภาพที่ 3.6)

รูปแบบ1

รูปแบบ2

รูปแบบ3

ภาพที่ 3.6 ผ้าปูโต๊ะจากเศษผ้าตามแบบที่ผู้เชี่ยวชาญเลือก

3.3.4 ผ้าปูโต๊ะด้ายจากเศษผ้า ผู้วิจัยออกแบบผ้าปูโต๊ะให้เส้นด้ายจากเศษผ้าตกแต่งที่ชายทั้งสองด้าน ตกแต่งด้วยฟู่ (แบบที่1) ให้เส้นด้ายจากเศษผ้าตกแต่งที่ริมทั้งสองด้าน ตามความยาวผ้า(แบบที่2) และการนำเศษผ้าลายมาต่อเป็นขอบรอบผ้าปูโต๊ะ(แบบที่3) ผู้เชี่ยวชาญให้เหตุผลว่าผ้าปูโต๊ะทั้ง3 แบบ มีการออกแบบลวดลายให้มีความทันสมัย การตกแต่งมีลวดลายสวยงาม ใช้ประโยชน์ภายในบ้านได้

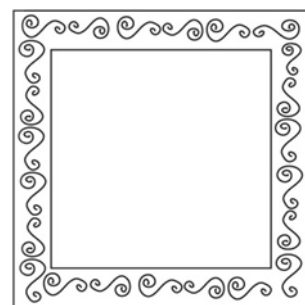
แบบที่ผู้เชี่ยวชาญเลือกและผลิตภัณฑ์ผ้าปูโต๊ะที่จัดทำ (ดังภาพที่ 3.7)

รูปแบบ1

รูปแบบ2

รูปแบบ3

ภาพที่ 3.7 ผ้าปูโต๊ะด้ายจากเศษผ้าตามแบบที่ผู้เชี่ยวชาญเลือก

3.3.5 กระเป๋าจากเศษผ้า ผู้วิจัยออกแบบกระเป๋าจากเศษผ้า แบบไม่คงรูปทุกแบบ (ข้อมูลจากการสำรวจรูปทรงกระเป๋า) โดยออกแบบจากเศษผ้าขนาดกลางที่มีความมันวาวต่อสีของผ้าให้ผ้ามีขนาดใหญ่ขึ้นสำหรับทำกระเป๋า ตกแต่งด้วยดอกไม้จากเศษผ้าชิ้นเล็กๆ (แบบที่1) การใช้เศษผ้าเย็บรูปตกแต่งปากกระเป๋า ซึ่งในส่วนี้ผู้เชี่ยวชาญให้ปรับเปลี่ยนการจัดวางไม่ให้เท่ากัน (แบบที่2) และกระเป๋าทรงถังแบบเรียบเน้นลวดลายผ้าซึ่งปรับแบบจากกระเป๋าต่อผ้า(แบบที่3) ผู้เชี่ยวชาญให้เหตุผลว่ากระเป๋าจากเศษผ้า ทั้ง3 แบบ มีการออกแบบ ตกแต่งต่างกัน ลักษณะรูปทรงและหูกระเป๋าแตกต่างกัน เป็นแนวทางในการถ่ายทอดความรู้แก่ผู้สนใจได้

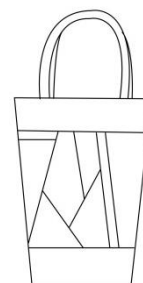
แบบที่ผู้เชี่ยวชาญเลือกและผลิตภัณฑ์กระเป๋าจากเศษผ้าที่จัดทำ (ดังภาพที่ 3.8)

รูปแบบ1

รูปแบบ2

รูปแบบ3

ภาพที่ 3.8 กระเป๋าจากเศษผ้าตามแบบที่ผู้เชี่ยวชาญเลือก

3.3.6 กระเป๋าด้วยจากเศษผ้า ผู้วิจัยออกแบบกระเป๋าด้วยจากเศษผ้า แบบไม่คงรูปทุกแบบ (ข้อมูลจากการสำรวจรูปทรงกระเป๋า) โดยใช้การถักโครเชต์ ใช้สีของเส้นด้ายสีขาว ถักสลับกับสีเทา ปรับทรงกระเป๋าให้เป็นรูปสี่เหลี่ยมคางหมู (แบบที่1) การถักกระเป๋าโครเชต์ให้เป็นรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าแนวตั้ง ใช้สีของเส้นด้ายสีขาวถักสลับกับสีเทาเป็นช่องกว้างเท่าๆกัน (แบบที่2) และการถักกระเป๋าโครเชต์ให้เป็นรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าแนวนอน ใช้สีของเส้นด้ายสีขาว ถักสลับกับสีเทาเป็นเส้นแนวนอนเท่าๆกัน (แบบที่3) ผู้เชี่ยวชาญปรับหูกระเป๋าให้มีความเหมาะสมกับแบบที่มีการปรับรูปทรงของกระเป๋า

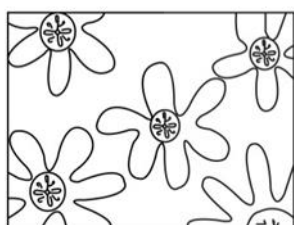
แบบที่ผู้เชี่ยวชาญเลือกและผลิตภัณฑ์กระเป๋าด้วยจากเศษผ้าที่จัดทำ (ดังภาพที่ 3.9)

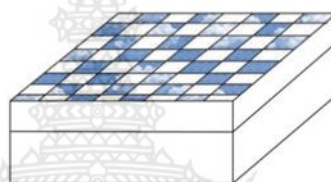
ภาพที่ 3.9 กระเป๋าด้วยจากเศษผ้าตามแบบที่ผู้เชี่ยวชาญเลือก

3.3.7 กล่องอเนกประสงค์จากเศษผ้า ผู้วิจัยออกแบบกล่องแบบฝากล่องติดกับตัวกล่อง เพื่อความสะดวกในการใช้งาน มีความแข็งแรง โครงของกล่องทำจากกระดาษแข็ง และประดับตกแต่งให้สวยงามด้วยเศษผ้าเพื่อเพิ่มคุณค่าของกล่อง โดยตกแต่งด้วยผ้าลายตัดรูปกลีบดอกไม้แล้วสอยติดกับผ้าหุ้มกล่อง (แบบที่1) การใช้เศษผ้าตัดเป็นเส้น พับเก็บริมด้วยไหมปัก ปรับรูปแบบการขัดสานของเศษผ้าไม่ต้องสานทั้งใบ (แบบที่2) และการใช้เศษผ้าขนาดเล็กรสร้างเป็นลวดลายโดยปรับการจัดวางเศษผ้าใหม่(แบบที่3)

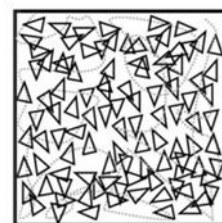
แบบที่ผู้เชี่ยวชาญเลือกและผลิตภัณฑ์กล่องอเนกประสงค์จากเศษผ้า ที่จัดทำ (ดังภาพที่ 3.10)

รูปแบบ1

รูปแบบ2

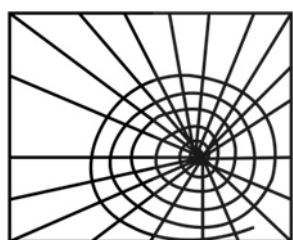
รูปแบบ3

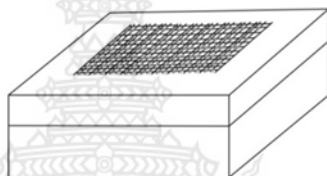
ภาพที่ 3.10 กล่องอเนกประสงค์จากเศษผ้าตามแบบที่ผู้เชี่ยวชาญเลือก

3.3.8 กล่องอเนกประสงค์ด้ายจากเศษผ้า ผู้วิจัยออกแบบกล่องแบบฝากล่องติดกับตัวกล่อง เพื่อความสะดวกในการใช้งาน โครงของกล่องทำจากกระดาษแข็งและประดับตกแต่งให้สวยงามด้วยด้ายจากเศษผ้าเพื่อเพิ่มคุณค่าของกล่อง โดยตกแต่งด้วยเส้นด้ายจากเศษผ้าเป็นเส้นโยงกันคล้ายใยแมงมุม (แบบที่1) การใช้ด้ายขัดสานกัน เย็บตรึงเส้นด้ายที่ขัดกันเป็นรูปกากบาท (แบบที่2) และการใช้ด้ายจากเศษผ้าสร้างเป็นลวดลายโดยการทำเส้นวน ซึ่งผู้เชี่ยวชาญแนะนำให้ปรับลายเส้นวนไม่ควรแน่นจนเกินไป(แบบที่3)

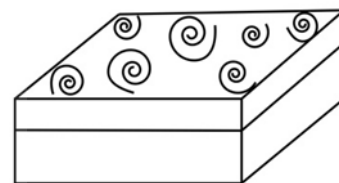
แบบที่ผู้เชี่ยวชาญเลือกและผลิตภัณฑ์กล่องอเนกประสงค์ด้ายจากเศษผ้าที่จัดทำ (ดังภาพที่ 3.11)

รูปแบบ1

รูปแบบ2

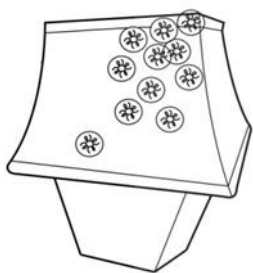
รูปแบบ3

ภาพที่ 3.11 กล่องอเนกประสงค์ด้ายจากเศษผ้าตามแบบที่ผู้เชี่ยวชาญเลือก

3.3.9 โคมไฟจากเศษผ้า ผู้วิจัยออกแบบโคมไฟชนิดตั้งพื้น ซึ่งเป็นโคมไฟที่ให้แสงนุ่มนวลสม่ำเสมอ โดยใช้ผ้าเย็บรูปติดตกแต่งที่โคมไฟ (แบบที่1) การใช้ลวดลายของผ้า (แบบที่2) และการใช้วิธีทำให้ผ้าย่น (แบบที่3)

แบบที่ผู้เชี่ยวชาญเลือกและผลิตภัณฑ์โคมไฟจากเศษผ้าที่จัดทำ (ดังภาพที่ 3.12)

รูปแบบ1

รูปแบบ2

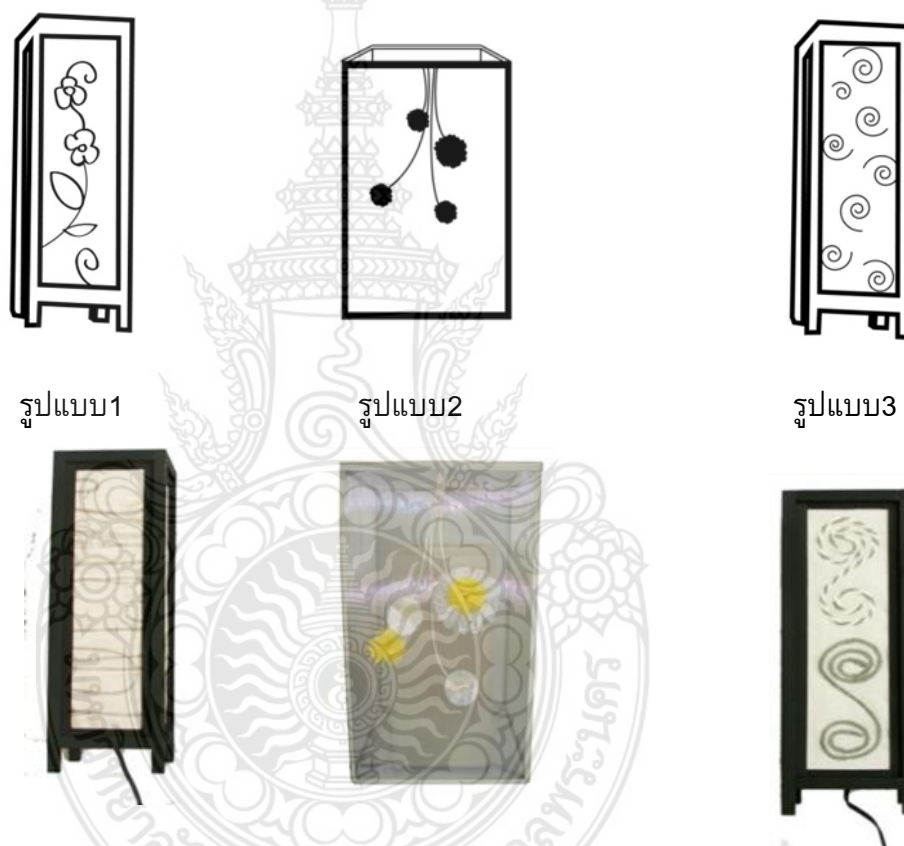
รูปแบบ3

ภาพที่ 3.12 โคมไฟจากเศษผ้าตามแบบที่ผู้เชี่ยวชาญเลือก

3.3.10 โคมไฟด้ายจากเศษผ้า ผู้วิจัยออกแบบโคมไฟชนิดตั้งโต๊ะ ซึ่งเป็นโคมไฟที่ให้แสงนุ่มนวลสม่ำเสมอ โดยใช้เส้นด้ายตกแต่งที่โคมไฟ ปรับจากลายดอกไม้เป็นลายเส้น (แบบที่1) การใช้ผ้าโปร่งแสง ตกแต่งโคมไฟให้น่าสนใจยิ่งขึ้นด้วยดอกไม้จากเส้นด้าย (แบบที่2) และการเข้าเกลียวเส้นด้ายเพื่อใช้เส้นวนบนผ้า ซึ่งผู้เชี่ยวชาญแนะนำให้ปรับรูปแบบของเส้นใหม่(แบบที่3)

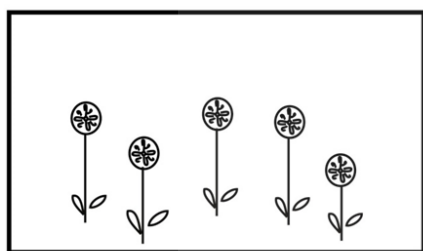
แบบที่ผู้เชี่ยวชาญเลือกและผลิตภัณฑ์โคมไฟด้ายจากเศษผ้าที่จัดทำ (ดังภาพที่ 3.13)

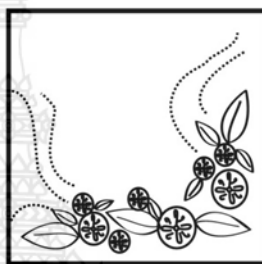
ภาพที่ 3.13 โคมไฟด้ายจากเศษผ้าตามแบบที่ผู้เชี่ยวชาญเลือก

3.3.11 ภาพแขวนผนังจากเศษผ้า โดยปรับแบบจากลายดอกไม้ทางเดียวให้เป็นแบบดอกไม้ลายทางยาว ตกแต่งบนผ้าพิมพ์ลาย (แบบที่1) ปรับการจัดวางผ้าที่นำมาตกแต่งใหม่ (แบบที่2) ปรับเป็นการตกแต่งภาพแขวนผนังบนสติง(แบบที่3)

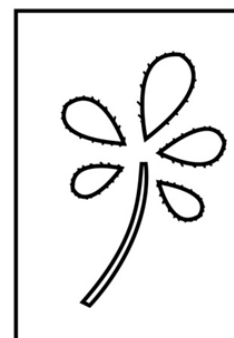
แบบที่ผู้เชี่ยวชาญเลือกและผลิตภัณฑ์ภาพแขวนผนังจากเศษผ้าที่จัดทำ (ดังภาพที่ 3.14)

รูปแบบ1

รูปแบบ2

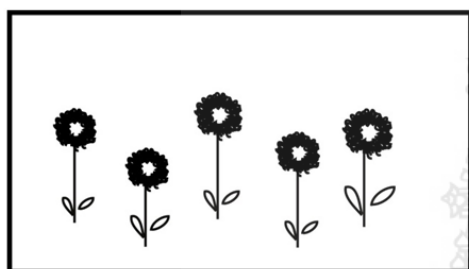
รูปแบบ3

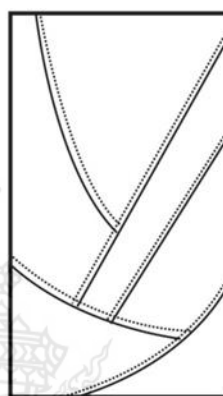
ภาพที่ 3.14 ภาพแขวนผนังจากเศษผ้าตามแบบที่ผู้เชี่ยวชาญเลือก

3.3.12 ภาพแขวนผนังด้ายจากเศษผ้า โดยปรับแบบจากลายดอกไม้ทางเดียวให้เป็นแบบดอกไม้ลายทางยาว ตกแต่งบนผ้าพิมพ์ลาย (แบบที่1) ปรับการเย็บต่อผ้าเป็นการปักดอกไม้เลื้อย ปรับขนาดของภาพเป็นสี่เหลี่ยมจัตุรัส (แบบที่2) ปรับขนาดของภาพเป็นสี่เหลี่ยมจัตุรัส (แบบที่3)

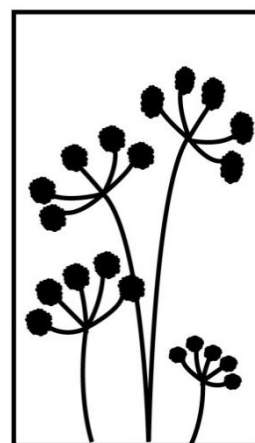
แบบที่ผู้เชี่ยวชาญเลือกและผลิตภัณฑ์ภาพแขวนผนังด้ายจากเศษผ้าที่จัดทำ (ดังภาพที่ 3.15)

รูปแบบ1

รูปแบบ2

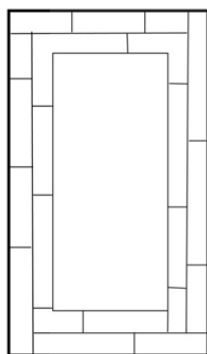
รูปแบบ3

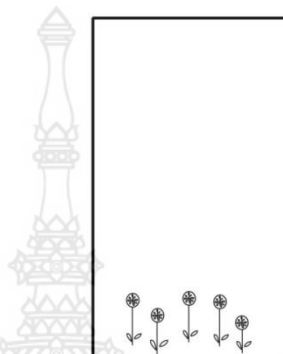
ภาพที่ 3.15 ภาพแขวนผนังด้ายจากเศษผ้าตามแบบที่ผู้ผู้เชี่ยวชาญเลือก

3.3.13 ผ้าคลุมเตียงจากเศษผ้า โดยปรับการเย็บต่อผ้าเฉพาะด้านข้างทั้งสองข้าง (แบบที่1) ปรับแบบจากลายดอกไม้ทางเดียวให้ลายดอกไม้มีทั้งสองทาง (แบบที่2) ปรับเป็นการตกแต่งทั้งสี่มุมของผ้าคลุมเตียง(แบบที่3)

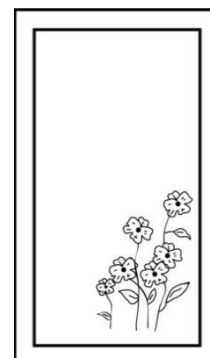
แบบที่ผู้เชี่ยวชาญเลือกและผลิตภัณฑ์ผ้าคลุมเตียงจากเศษผ้าที่จัดทำ (ดังภาพที่ 3.16)

รูปแบบ1

รูปแบบ2

รูปแบบ3

ภาพที่ 3.16 ผ้าคลุมเตียงจากเศษผ้าตามแบบที่ผู้เชี่ยวชาญเลือก

3.3.14 **ผ้าคลุมเตียงด้ายจากเศษผ้า** จัดทำเป็นผ้าคลุมเตียงเดี่ยว ขนาด 160 × 210 เซนติเมตร โดยปรับการเย็บต่อผ้าเฉพาะด้านข้างทั้งสองข้าง (แบบที่1) ปรับแบบจากลายดอกไม้ทางเดียวให้ลายดอกไม้มีทั้งสองทาง (แบบที่2) ปรับเป็นการตกแต่งทั้งสี่มุมของผ้าคลุมเตียง(แบบที่3)

แบบที่ผู้เชี่ยวชาญเลือกและผลิตภัณฑ์ผ้าคลุมเตียงจากเศษผ้าที่จัดทำ (ดังภาพที่ 3.17)

ภาพที่ 3.17 ผ้าคลุมเตียงด้ายจากเศษผ้าตามแบบที่ผู้เชี่ยวชาญเลือก

3.3.15 รองเท้าจากเศษผ้า รองเท้าผ้าสำหรับใส่เดินในอาคาร บ้านเรือน รีสอร์ท ทิวทัศน์ โรงพยาบาล ฯ ใช้เศษผ้าที่มีขนาดเล็กสามารถนำมาเย็บ โดยตกแต่งบริเวณหน้ารองเท้า (แบบที่1) การปรับแก้ให้ใช้ดอกไม้จากผ้าขนาดใหญ่ (แบบที่2) และการปรับแบบตกแต่งให้ดูไม่แน่นอนเกินไป (แบบที่3)

แบบที่ผู้เชี่ยวชาญเลือกและผลิตภัณฑ์รองเท้าจากเศษผ้า (ดังภาพที่ 3.18)

ภาพที่ 3.18 รองเท้าจากเศษผ้าตามแบบที่ผู้เชี่ยวชาญเลือก

3.3.16 รองเท้าด้ายจากเศษผ้า รองเท้าผ้าสำหรับใส่เดินในอาคาร บ้านเรือน เช่นเดียวกัน โดยตกแต่งบริเวณหน้ารองเท้าแนวเฉียงเข้าหากัน (แบบที่1) การใช้ดอกไม้จากด้ายขนาดใหญ่ (แบบที่2) และการวางส่วนตกแต่งให้ดูไม่แน่นอนจนเกินไป (แบบที่3) แบบที่ผู้เชี่ยวชาญเลือกและผลิตภัณฑ์รองเท้าด้ายจากเศษผ้า (ดังภาพที่ 3.19)

ภาพที่ 3.19 รองเท้าด้ายจากเศษผ้าตามแบบที่ผู้เชี่ยวชาญเลือก

3.3.17 หมวกจากเศษผ้า เศษผ้าขนาดใหญ่ที่พบนำมาทำหมวกโดยปรับแบบให้ได้ตามขนาดผ้าที่มีอยู่เป็นหมวกทรงสูง (แบบที่1) หมวกที่มีการดัดแปลงแบบตัดให้มีเกร็ดด้านบนของศีรษะ (แบบที่2) และหมวกซาฟารี (แบบที่3)

แบบที่ผู้เชี่ยวชาญเลือกและผลิตภัณฑ์หมวกจากเศษผ้า (ดังภาพที่ 3.20)

ภาพที่ 3.20 หมวกจากเศษผ้าตามแบบที่ผู้เชี่ยวชาญเลือก

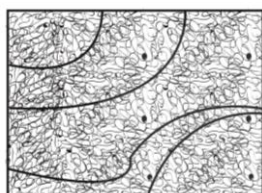
3.3.18 หมวกด้ายจากเศษผ้า ใช้การถักในการทำหมวก รูปแบบหมวกซาฟารี(แบบที่1) หมวกที่มีการดัดแปลงแบบให้เป็นทรงฟักทอง (แบบที่2) และหมวกซาฟารีดัดแปลง (แบบที่3) แบบที่ผู้เชี่ยวชาญเลือกและผลิตภัณฑ์หมวกด้ายจากเศษผ้า (ดังภาพที่ 3.21)

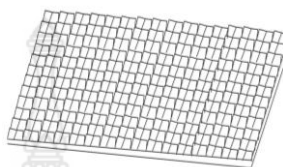
ภาพที่ 3.21 หมวกด้ายจากเศษผ้าตามแบบที่ผู้เชี่ยวชาญเลือก

3.3.19 พรมจากเศษผ้า แบบสอดเศษผ้า(แบบที่1) แบบเย็บซ้อน (แบบที่2) และแบบตัดผ้าเฉียงซ้อนกัน (แบบที่3)

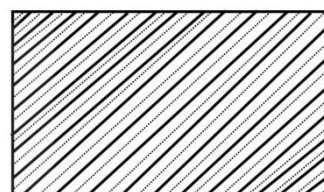
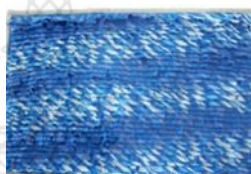
แบบที่ผู้เชี่ยวชาญเลือกและผลิตภัณฑ์พรมจากเศษผ้า (ดังภาพที่ 3.22)

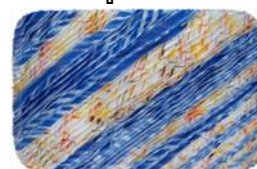
รูปแบบ1

รูปแบบ2

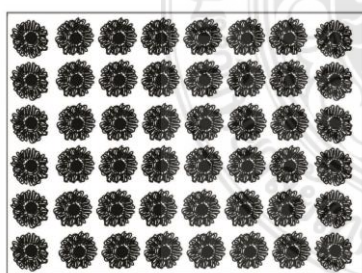
รูปแบบ3

ภาพที่ 3.22 พรมจากเศษผ้าตามแบบที่ผู้เชี่ยวชาญเลือก

3.3.20 พรมด้ายจากเศษผ้า แบบดอกไม้ตกแต่งทั้งผืน(แบบที่1) แบบทอสลับสีเส้นด้าย (แบบที่2) และแบบผูกเส้นด้ายเป็นลวดลาย (แบบที่3)

แบบที่ผู้เชี่ยวชาญเลือกและผลิตภัณฑ์พรมด้ายจากเศษผ้า (ดังภาพที่ 3.23)

รูปแบบ1

รูปแบบ2

รูปแบบ3

ภาพที่ 3.23 พรมด้ายจากเศษผ้าตามแบบที่ผู้เชี่ยวชาญเลือก

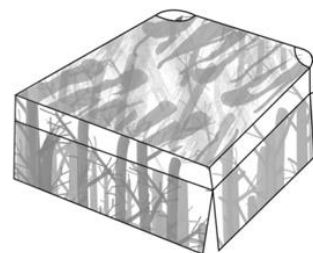
3.3.21 ผ้ารองนึ่งจากเศษผ้า ตกแต่งผ้ารูปเป็นรูปวงกลมสลับสี(แบบที่1) การใช้ริมหผ้าที่สูญเสียเป็นดอกไม้ตกแต่งที่ชายผ้า (แบบที่2) และแบบที่ใช้ลวดลายของผ้าทั้งผืน (แบบที่3) แบบที่ผู้เชี่ยวชาญเลือกและผลิตภัณฑ์ผ้ารองนึ่งจากเศษผ้า (ดังภาพที่ 3.24)

รูปแบบ1

รูปแบบ2

รูปแบบ3

ภาพที่ 3.24 ผ้ารองนึ่งจากเศษผ้าตามแบบที่ผู้เชี่ยวชาญเลือก

3.3.22 ผ้ารองนั่งด้ายจากเศษผ้า ตกแต่งเดินเส้นด้ายวน(แบบที่1) การใช้เศษผ้าวางใต้ผ้าบางก่อนเย็บเป็นตาราง (แบบที่2) และแบบที่ใช้เส้นด้ายเย็บบนผ้าทั้งผืนให้เกิดลวดลาย (แบบที่3)

แบบที่ผู้เชี่ยวชาญเลือกและผลิตภัณฑ์ที่รองนั่งด้ายจากเศษผ้า (ดังภาพที่ 3.25)

ภาพที่ 3.25 ผ้ารองนั่งด้ายจากเศษผ้าตามแบบที่ผู้เชี่ยวชาญเลือก

3.4 การรวบรวมข้อมูล

ในการประเมินความพึงพอใจที่มีต่อการเพิ่มมูลค่าเศษวัสดุสิ่งทอเหลือทิ้งเป็นผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ในบ้านและของที่ระลึก จากกลุ่มตัวอย่าง โดยการกำหนดกลุ่มเป้าหมายแบบบังเอิญ (Accidental Sampling) จากผู้ที่ชมผลิตภัณฑ์และแสดงความสนใจผลิตภัณฑ์ที่ตั้งแสดงไว้ จำนวน 100 คน

นำประเมินความพึงพอใจที่ได้รับ มาตรวจสอบความถูกต้องเพื่อนำไปวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติต่อไป

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

วิธีการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อประมวลผล ได้ดำเนินการ ดังนี้

3.5.1 ข้อมูลจากการประเมินของผู้เชี่ยวชาญ ดำเนินการวิเคราะห์ผลการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญโดยการแจกแจงความถี่หรือการจัดหมวดหมู่ (Grouped Data) เพื่อดำเนินการตามที่คุณผู้เชี่ยวชาญแนะนำ

3.5.2 ข้อมูลจากการประเมินความพึงพอใจที่เก็บจากกลุ่มตัวอย่าง คือ ผู้ที่ชมผลิตภัณฑ์และแสดงความสนใจผลิตภัณฑ์ที่ตั้งแสดงไว้ จำนวน 100 คน นำข้อมูลจากแบบสอบถามแต่ละฉบับ มาตรวจสอบความสมบูรณ์ ความถูกต้องของข้อมูล และลงรหัสเตรียมข้อมูล เพื่อนำมาวิเคราะห์ค่าทางสถิติ ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ ของผู้ตอบแบบสอบถาม และข้อคิดเห็นที่มีต่อการเพิ่มมูลค่าเศษวัสดุสิ่งทอเหลือทิ้งเป็นผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ในบ้านและของที่ระลึก การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติค่าร้อยละ (Percentage)

ส่วนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับความพึงพอใจที่มีต่อการเพิ่มมูลค่าเศษวัสดุสิ่งทอเหลือทิ้งเป็นผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ในบ้านและของที่ระลึก เช่น ความน่าสนใจของรูปแบบผลิตภัณฑ์ การนำเศษวัสดุสิ่งทอมาใช้ประโยชน์หรือการเพิ่มมูลค่า โดยหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D)

สำหรับเกณฑ์ที่ใช้ในการคำนวณระดับค่าเฉลี่ยความพึงพอใจ ประคอง(2542) ได้กล่าวถึงเกณฑ์การประเมินความพึงพอใจของ Likert's scale ดังนี้

5	หมายถึง	ระดับความพึงพอใจมากที่สุด
4	หมายถึง	ระดับความพึงพอใจมาก
3	หมายถึง	ระดับความพึงพอใจปานกลาง
2	หมายถึง	ระดับความพึงพอใจน้อย
1	หมายถึง	ระดับความพึงพอใจน้อยที่สุด

การหาค่าเฉลี่ยมาจาก $\frac{\text{ค่าสูงสุด} - \text{ค่าต่ำสุด}}{\text{ค่าสูงสุด}}$

เกณฑ์การวัดระดับความพึงพอใจ

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 4.50-5.00 หมายถึง มีระดับความพึงพอใจมากที่สุด

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 3.50-4.49 หมายถึง มีระดับความพึงพอใจมาก

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.50-3.49 หมายถึง มีระดับความพึงพอใจปานกลาง

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.50-2.49 หมายถึง มีระดับความพึงพอใจน้อย

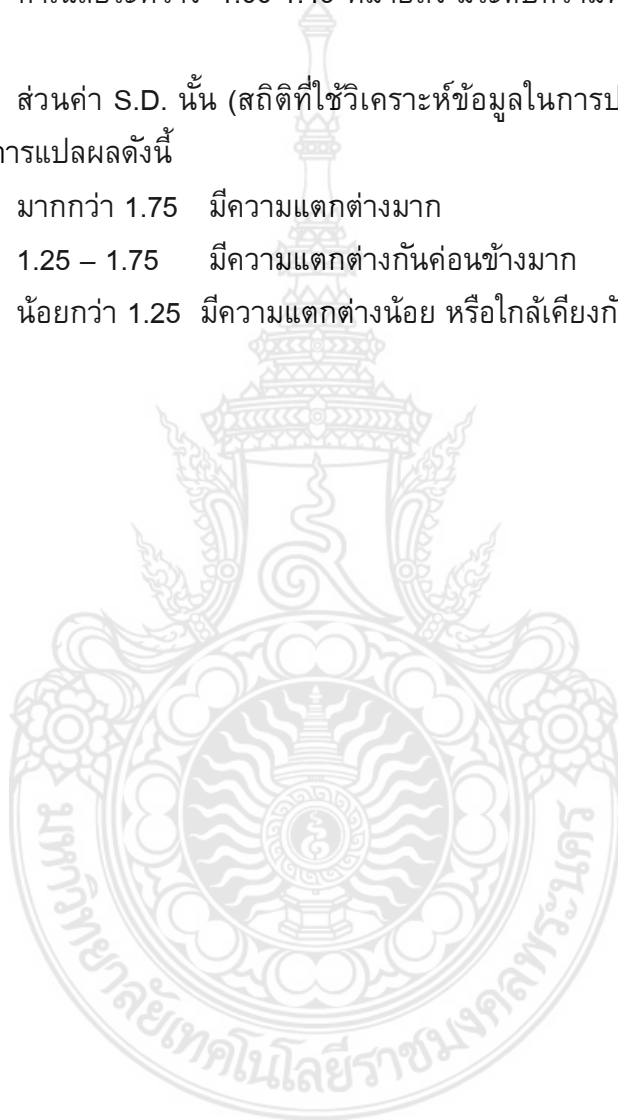
ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.00-1.49 หมายถึง มีระดับความพึงพอใจน้อยที่สุด

ส่วนค่า S.D. นั้น (สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูลในการประเมินโครงการ, 2556)
กำหนดเกณฑ์การแปลผลดังนี้

มากกว่า 1.75 มีความแตกต่างมาก

1.25 – 1.75 มีความแตกต่างกันค่อนข้างมาก

น้อยกว่า 1.25 มีความแตกต่างน้อย หรือใกล้เคียงกัน หรือเหมือนกัน

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การดำเนินการวิจัย เรื่อง การเพิ่มมูลค่าเศษวัสดุสิ่งทอเหลือทิ้งเป็นผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ในบ้านและของที่ระลึก โดยดำเนินการสำรวจรูปแบบผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ในบ้านและของที่ระลึกจากวัสดุสิ่งทอ เพื่อออกแบบเป็นผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ในบ้านและของที่ระลึก จำนวน 11 ประเภท จากเศษวัสดุสิ่งทอ 2 ชนิด คือ เศษผ้าและด้ายจากเศษผ้า ชนิดละ 5 แบบ รวมจำนวน 110 แบบ จากนั้นสอบถามผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบผลิตภัณฑ์เพื่อคัดเลือกแบบ ประเภทละ 3 แบบ นำไปจัดทำผลิตภัณฑ์ต้นแบบ รวมจำนวน 66 ต้นแบบ และสอบถามความคิดเห็นของผู้บริโภคที่มีต่อผลิตภัณฑ์ต้นแบบจากกลุ่มตัวอย่างที่ได้ชมผลิตภัณฑ์ จำนวน 100 คน โดยวิธีการเลือกแบบบังเอิญ (Accidental Sampling) การวิเคราะห์ข้อมูล แบ่งออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 การวิเคราะห์ค่าสถิติข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง โดยหาค่าร้อยละ

ส่วนที่ 2 การศึกษาความพึงพอใจของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อการเพิ่มมูลค่าเศษวัสดุสิ่งทอเหลือทิ้งเป็นผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ในบ้านและของที่ระลึก

ส่วนที่ 3 การแสดงความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ

4.1 ผลการวิเคราะห์ค่าสถิติข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง

จากการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามจากการได้ชมผลิตภัณฑ์ โดยแสดงเป็นค่าร้อยละ (%) ของข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง ดังแสดงในตารางที่ 4.1 – 4.7 ดังนี้

ตารางที่ 4.1 ค่าร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศ

(n=100)		
เพศ	จำนวน(คน)	ร้อยละ(%)
ชาย	45	45.00
หญิง	55	55.00

จากตารางที่ 4.1 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถาม ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง 55.00% รองลงมาเป็นเพศชาย 45.00%

ตารางที่ 4.2 ค่าร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามอายุ

(n=100)

อายุ	จำนวน(คน)	ร้อยละ(%)
ต่ำกว่า 25 ปี	9	9.00
25 – 35 ปี	15	15.00
36 – 45 ปี	30	30.00
46 – 55 ปี	21	21.00
มากกว่า 55 ปีขึ้นไป	25	25.00

จากตารางที่ 4.2 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ อายุ 36 – 45 ปี 30.00% รองลงมาอายุมากกว่า 55 ปีขึ้นไป 25.00% อายุ 46 – 55 ปี 21.00% อายุ 25 – 35 ปี 15.00% และอายุต่ำกว่า 25 ปี 9.00% ตามลำดับ

ตารางที่ 4.3 ค่าร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับการศึกษา

(n=100)

ระดับการศึกษา	จำนวน(คน)	ร้อยละ(%)
ต่ำกว่าปริญญาตรี	19	19.00
ปริญญาตรี	25	25.00
ปริญญาโท	35	35.00
ปริญญาเอก	21	21.00

จากตารางที่ 4.3 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ มีการศึกษาระดับปริญญาโท 35.00% รองลงมาคือระดับปริญญาตรี 25.00% ระดับปริญญาเอก 21.00% และต่ำกว่าปริญญาตรี 19.00% ตามลำดับ

ตารางที่ 4.4 ค่าร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามอาชีพ

(n=100)

อาชีพ	จำนวน(คน)	ร้อยละ(%)
ข้าราชการ	28	28.00
รัฐวิสาหกิจ	20	20.00
พนักงานบริษัท	22	22.00
ธุรกิจส่วนตัว	10	10.00
พนักงานของรัฐ	8	8.00
อื่นๆ (นักเรียน/นักศึกษา)	12	12.00

จากตารางที่ 4.4 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ ประกอบอาชีพข้าราชการ 28.00% รองลงมาเป็นพนักงานบริษัท 22.00% รัฐวิสาหกิจ 20.00% นักเรียน นักศึกษา 12.00% ธุรกิจส่วนตัว 10.00% และพนักงานของรัฐ 8.00% ตามลำดับ

ตารางที่ 4.5 ค่าร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามรายได้ต่อเดือน

(n=100)

รายได้ต่อเดือน	จำนวน(คน)	ร้อยละ(%)
ต่ำกว่า 10,000 บาท	7	7.00
10,001 – 20,000 บาท	16	16.00
20,001 – 30,000 บาท	25	25.00
30,001 – 40,000 บาท	30	30.00
สูงกว่า 40,000 บาท	22	22.00

จากตารางที่ 4.5 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ มีรายได้ต่อเดือน 30,001 – 40,000 บาท 30.00% รองลงมา 20,001 – 30,000 บาท 25.00% สูงกว่า 40,000 บาท 22.00% 10,001 – 20,000 บาท 16.00% และต่ำกว่า 10,000 บาท 7.00% ตามลำดับ

ตารางที่ 4.6 ค่าร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามการซื้อผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ในบ้าน และของที่ระลึกที่ทำจากเศษวัสดุสิ่งทอ

(n=100)

การซื้อ	จำนวน(คน)	ร้อยละ(%)
เคยซื้อ	42	42.00
ไม่เคยซื้อ	58	58.00

จากตารางที่ 4.6 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ ไม่เคยซื้อผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ในบ้านและของที่ระลึกที่ทำจากเศษวัสดุสิ่งทอ 58.00% รองลงมาเคยซื้อ 42.00%

ตารางที่ 4.7 ค่าร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามแหล่งหรือสถานที่ซื้อผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ในบ้านและของที่ระลึกจากเศษวัสดุสิ่งทอ

(n=42)

แหล่งหรือสถานที่ซื้อ	จำนวน(คน)	ร้อยละ(%)
ห้างสรรพสินค้า	5	5.00
สถานที่ท่องเที่ยว	9	9.00
ร้านขายของฝาก/ของที่ระลึก	19	19.00
ตลาดนัด	7	7.00
อื่น ๆ(ออนไลน์)	2	2.00

จากตารางที่ 4.7 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 42 คน ที่เคยซื้อผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ในบ้านและของที่ระลึกที่ทำจากเศษวัสดุสิ่งทอ ส่วนใหญ่ ซื้อผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ในบ้านและของที่ระลึกที่ทำจากเศษวัสดุสิ่งทอ จากร้านขายของฝาก ของที่ระลึก 19.00% รองลงมาคือซื้อที่สถานที่ท่องเที่ยว 9.00% ตลาดนัด 7.00% ห้างสรรพสินค้า 5.00% และการซื้อผ่านระบบออนไลน์โดยผู้ซื้อดูสินค้าในเว็บไซต์แล้วโอนเงินเพื่อสั่งซื้อ 2.00%

4.2 ผลการศึกษาความพึงพอใจของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อการเพิ่มมูลค่าเศษวัสดุสิ่งทอเหลือทิ้งเป็นผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ในบ้านและของที่ระลึก

จากการวิเคราะห์ความพึงพอใจของกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามเพื่อแสดงความคิดเห็นต่อการเพิ่มมูลค่าเศษวัสดุสิ่งทอเหลือทิ้งเป็นผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ในบ้านและของที่ระลึก โดยแสดงเป็นค่าเฉลี่ย(\bar{X})และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ดังแสดงในตารางที่ 4.8 – 4.29 ดังนี้

ตารางที่ 4.8 ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความพึงพอใจต่อผลิตภัณฑ์หมอนอิงจากเศษผ้า

		(n=100)					
ที่	ประเด็นคำถาม	หมอนอิงจากเศษผ้า					
		แบบที่1		แบบที่2		แบบที่3	
		\bar{X} (S.D.)	ความหมาย	\bar{X} (S.D.)	ความหมาย	\bar{X} (S.D.)	ความหมาย
1	การนำเศษผ้ามาใช้กับผลิตภัณฑ์ที่มีรูปแบบน่าสนใจ	3.18(0.41)	ปานกลาง	3.64(0.50)	มาก	3.50(0.50)	มาก
2	การนำเทคนิคการตกแต่งมาใช้มีความเหมาะสม	3.12(0.59)	ปานกลาง	3.98(0.62)	มาก	3.49(0.50)	ปานกลาง
3	การนำเศษผ้ามาใช้กับผลิตภัณฑ์ทำให้เกิดประโยชน์ช่วยเพิ่มมูลค่าเศษวัสดุสิ่งทอเหลือทิ้ง	3.73(0.49)	มาก	4.64(0.48)	มากที่สุด	4.16(0.63)	มาก
4	ความเหมาะสมในการนำผลิตภัณฑ์ไปถ่ายทอดความรู้แก่ชุมชนหรือผู้สนใจ	3.47(0.50)	ปานกลาง	4.56(0.52)	มากที่สุด	3.48(0.50)	ปานกลาง
5	ภาพรวมของผลิตภัณฑ์	3.71(0.52)	มาก	4.52(0.52)	มากที่สุด	3.86(0.49)	มาก
	รวม	3.44(0.50)	ปานกลาง	4.27(0.53)	มาก	3.70(3.52)	มาก

จากตารางที่ 4.8 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ พึงพอใจผลิตภัณฑ์หมอนอิงจากเศษผ้าแบบที่1ในระดับปานกลาง ค่าเฉลี่ยรวมของผลิตภัณฑ์อยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 3.44)

ผลิตภัณฑ์หมอนอิงจากเศษผ้า แบบที่2 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ พึงพอใจมาก ค่าเฉลี่ยรวมของผลิตภัณฑ์อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 4.27)

ผลิตภัณฑ์หมอนอิงจากเศษผ้า แบบที่3 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ พึงพอใจมาก ค่าเฉลี่ยรวมของผลิตภัณฑ์อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.70)

ตารางที่ 4.9 ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความพึงพอใจต่อผลิตภัณฑ์หมอนอิง
จากด้ายจากเศษผ้า

(n=100)

ที่	ประเด็นคำถาม	หมอนอิงจากด้ายจากเศษผ้า					
		แบบที่1		แบบที่2		แบบที่3	
		\bar{X} (S.D.)	ความหมาย	\bar{X} (S.D.)	ความหมาย	\bar{X} (S.D.)	ความหมาย
1	การนำด้ายจากเศษผ้ามาใช้กับผลิตภัณฑ์ที่มีรูปแบบน่าสนใจ	3.50(0.50)	มาก	3.53(0.54)	มาก	3.51(0.52)	มาก
2	การนำเทคนิคการตกแต่งมาใช้มีความเหมาะสม	3.63(0.56)	มาก	3.73(0.62)	มาก	3.49(0.52)	ปานกลาง
3	การนำด้ายจากเศษผ้ามาใช้กับผลิตภัณฑ์ทำให้เกิดประโยชน์ ช่วยเพิ่มมูลค่าเศษวัสดุสิ่งทอเหลือทิ้ง	4.33(0.47)	มาก	4.35(0.48)	มาก	4.17(0.62)	มาก
4	ความเหมาะสมในการนำผลิตภัณฑ์ไปถ่ายทอดความรู้แก่ชุมชนหรือผู้สนใจ	3.81(0.56)	มาก	3.87(0.56)	มาก	3.60(0.59)	มาก
5	ภาพรวมของผลิตภัณฑ์	4.13(0.56)	มาก	4.13(0.56)	มาก	3.95(0.58)	มาก
	รวม	3.88(0.53)	มาก	3.92(0.55)	มาก	3.74(0.56)	มาก

จากตารางที่ 4.9 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ พึงพอใจในผลิตภัณฑ์หมอนอิงจากด้ายจากเศษผ้า แบบที่1 ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยรวมของผลิตภัณฑ์อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.88)

ผลิตภัณฑ์หมอนอิงจากด้ายจากเศษผ้า แบบที่2 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ พึงพอใจมาก ค่าเฉลี่ยรวมของผลิตภัณฑ์อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.92)

ผลิตภัณฑ์หมอนอิงจากด้ายจากเศษผ้า แบบที่3 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ พึงพอใจมาก ค่าเฉลี่ยรวมของผลิตภัณฑ์อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.74)

ตารางที่ 4.10 ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความพึงพอใจต่อผลิตภัณฑ์ผ้าปูโต๊ะ
จากเศษผ้า

(n=100)

ที่	ประเด็นคำถาม	ผ้าปูโต๊ะจากเศษผ้า					
		แบบที่1		แบบที่2		แบบที่3	
		\bar{X} (S.D.)	ความหมาย	\bar{X} (S.D.)	ความหมาย	\bar{X} (S.D.)	ความหมาย
1	การนำเศษผ้ามาใช้กับผลิตภัณฑ์ที่มีรูปแบบน่าสนใจ	3.05(0.22)	ปานกลาง	3.02(0.14)	ปานกลาง	3.55(0.50)	มาก
2	การนำเทคนิคการตกแต่งมาใช้มีความเหมาะสม	3.02(0.41)	ปานกลาง	3.19(0.42)	ปานกลาง	3.56(0.50)	มาก
3	การนำเศษผ้ามาใช้กับผลิตภัณฑ์ทำให้เกิดประโยชน์ ช่วยเพิ่มมูลค่าเศษวัสดุสิ่งทอเหลือทิ้ง	4.30(0.46)	มาก	3.92(0.27)	มาก	4.50(0.50)	มากที่สุด
4	ความเหมาะสมในการนำผลิตภัณฑ์ไปถ่ายทอดความรู้แก่ชุมชนหรือผู้สนใจ	3.20(0.40)	ปานกลาง	3.23(0.49)	ปานกลาง	3.78(0.44)	มาก
5	ภาพรวมของผลิตภัณฑ์	3.58(0.54)	มาก	3.30(0.48)	ปานกลาง	3.95(0.56)	มาก
	รวม	3.43(0.41)	ปานกลาง	3.33(0.36)	ปานกลาง	3.87(0.50)	มาก

จากตารางที่ 4.10 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ พึงพอใจผลิตภัณฑ์ผ้าปูโต๊ะจากเศษผ้าแบบที่ 1 ในระดับปานกลาง ค่าเฉลี่ยรวมของผลิตภัณฑ์อยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 3.43)

ผลิตภัณฑ์ผ้าปูโต๊ะจากเศษผ้า แบบที่2 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ พึงพอใจปานกลาง ค่าเฉลี่ยรวมของผลิตภัณฑ์อยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 3.33)

ผลิตภัณฑ์ผ้าปูโต๊ะจากเศษผ้า แบบที่3 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ พึงพอใจมาก ค่าเฉลี่ยรวมของผลิตภัณฑ์อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.87)

ตารางที่ 4.11 ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความพึงพอใจต่อผลิตภัณฑ์ผ้าปูโต๊ะ จากตัวอย่างเศษผ้า

(n=100)

ที่	ประเด็นคำถาม	ผ้าปูโต๊ะจากตัวอย่างเศษผ้า					
		แบบที่1		แบบที่2		แบบที่3	
		\bar{X} (S.D.)	ความหมาย	\bar{X} (S.D.)	ความหมาย	\bar{X} (S.D.)	ความหมาย
1	การนำตัวอย่างเศษผ้ามาใช้กับผลิตภัณฑ์ที่มีรูปแบบน่าสนใจ	3.02(0.14)	ปานกลาง	3.51(0.52)	มาก	3.03(0.17)	ปานกลาง
2	การนำเทคนิคการตกแต่งมาใช้มีความเหมาะสม	3.27(0.45)	ปานกลาง	3.53(0.52)	มาก	3.19(0.39)	ปานกลาง
3	การนำตัวอย่างเศษผ้ามาใช้กับผลิตภัณฑ์ทำให้เกิดประโยชน์ ช่วยเพิ่มมูลค่าเศษวัสดุสิ่งทอเหลือทิ้ง	4.43(0.46)	มาก	4.30(0.46)	มาก	4.30(0.46)	มาก
4	ความเหมาะสมในการนำผลิตภัณฑ์ไปถ่ายทอดความรู้แก่ชุมชนหรือผู้สนใจ	3.19(0.39)	ปานกลาง	3.67(0.47)	มาก	3.19(0.39)	ปานกลาง
5	ภาพรวมของผลิตภัณฑ์	3.50(0.52)	มาก	3.73(0.58)	มาก	3.63(0.49)	มาก
	รวม	3.48(0.39)	ปานกลาง	3.75(0.51)	มาก	3.47(0.38)	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.11 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ พึงพอใจปานกลาง ค่าเฉลี่ยรวมของผลิตภัณฑ์อยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 3.48)

ผลิตภัณฑ์ผ้าปูโต๊ะจากตัวอย่างเศษผ้า แบบที่2 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ พึงพอใจมาก ค่าเฉลี่ยรวมของผลิตภัณฑ์อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.75)

ผลิตภัณฑ์ผ้าปูโต๊ะจากตัวอย่างเศษผ้า แบบที่3 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ พึงพอใจปานกลาง ค่าเฉลี่ยรวมของผลิตภัณฑ์อยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 3.47)

ตารางที่ 4.12 ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความพึงพอใจต่อผลิตภัณฑ์กระเป๋า
จากเศษผ้า

(n=100)

ที่	ประเด็นคำถาม	กระเป๋าจากเศษผ้า					
		แบบที่1		แบบที่2		แบบที่3	
		\bar{X} (S.D.)	ความหมาย	\bar{X} (S.D.)	ความหมาย	\bar{X} (S.D.)	ความหมาย
1	การนำเศษผ้ามาใช้กับผลิตภัณฑ์ที่มีรูปแบบน่าสนใจ	3.52(0.50)	มาก	3.46(0.50)	ปานกลาง	3.50(0.50)	มาก
2	การนำเทคนิคการตกแต่งมาใช้มีความเหมาะสม	3.36(0.48)	ปานกลาง	3.49(0.50)	มาก	3.49(0.50)	ปานกลาง
3	การนำเศษผ้ามาใช้กับผลิตภัณฑ์ทำให้เกิดประโยชน์ ช่วยเพิ่มมูลค่าเศษวัสดุสิ่งทอเหลือทิ้ง	4.51(0.52)	มากที่สุด	4.47(0.52)	มาก	4.20(0.45)	มาก
4	ความเหมาะสมในการนำผลิตภัณฑ์ไปถ่ายทอดความรู้แก่ชุมชนหรือผู้สนใจ	3.51(0.52)	มาก	3.49(0.56)	มาก	3.49(0.52)	ปานกลาง
5	ภาพรวมของผลิตภัณฑ์	3.97(0.48)	มาก	3.90(0.52)	มาก	3.69(0.49)	มาก
	รวม	3.77(0.50)	มาก	3.76(0.52)	มาก	3.67(0.49)	มาก

จากตารางที่ 4.12 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ พึงพอใจผลิตภัณฑ์กระเป๋าจากเศษผ้า แบบที่ 1 ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยรวมของผลิตภัณฑ์อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.77)

ผลิตภัณฑ์กระเป๋าจากเศษผ้า แบบที่2 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ พึงพอใจมากค่าเฉลี่ยรวมของผลิตภัณฑ์อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย3.76)

ผลิตภัณฑ์กระเป๋าจากเศษผ้า แบบที่3 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ พึงพอใจมากค่าเฉลี่ยรวมของผลิตภัณฑ์อยู่ในระดับมาก(ค่าเฉลี่ย3.67)

ตารางที่ 4.13 ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความพึงพอใจต่อผลิตภัณฑ์กระเป๋าคาด้ายจากเศษผ้า

(n=100)

ที่	ประเด็นคำถาม	กระเป๋าคาด้ายจากเศษผ้า					
		แบบที่1		แบบที่2		แบบที่3	
		\bar{X} (S.D.)	ความหมาย	\bar{X} (S.D.)	ความหมาย	\bar{X} (S.D.)	ความหมาย
1	การนำด้ายจากเศษผ้ามาใช้กับผลิตภัณฑ์ที่มีรูปแบบน่าสนใจ	3.52(0.50)	มาก	3.46(0.50)	ปานกลาง	3.50(0.52)	มาก
2	การนำเทคนิคการตกแต่งมาใช้มีความเหมาะสม	3.36(0.48)	ปานกลาง	3.49(0.50)	ปานกลาง	3.45(0.50)	ปานกลาง
3	การนำด้ายจากเศษผ้ามาใช้กับผลิตภัณฑ์ทำให้เกิดประโยชน์ ช่วยเพิ่มมูลค่าเศษวัสดุสิ่งทอเหลือทิ้ง	4.51(0.52)	มากที่สุด	4.47(0.52)	มาก	4.48(0.52)	มาก
4	ความเหมาะสมในการนำผลิตภัณฑ์ไปถ่ายทอดความรู้แก่ชุมชนหรือผู้สนใจ	3.51(0.52)	มาก	3.49(0.52)	ปานกลาง	3.56(0.54)	มาก
5	ภาพรวมของผลิตภัณฑ์	3.97(0.48)	มาก	3.98(0.38)	มาก	3.98(0.45)	มาก
	รวม	3.77(0.50)	มาก	3.77(0.48)	มาก	3.79(0.51)	มาก

จากตารางที่ 4.13 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ พึงพอใจในผลิตภัณฑ์กระเป๋าคาด้ายจากเศษผ้า แบบที่1 ค่าเฉลี่ยรวมของผลิตภัณฑ์อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.77)

ผลิตภัณฑ์กระเป๋าคาด้ายจากเศษผ้า แบบที่2 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ พึงพอใจมาก ค่าเฉลี่ยรวมของผลิตภัณฑ์อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.77)

ผลิตภัณฑ์กระเป๋าคาด้ายจากเศษผ้า แบบที่3 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ พึงพอใจมาก ค่าเฉลี่ยรวมของผลิตภัณฑ์อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.79)

ตารางที่ 4.14 ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความพึงพอใจต่อผลิตภัณฑ์
กล่องเอนกประสงค์จากเศษผ้า

(n=100)

ที่	ประเด็นคำถาม	กล่องเอนกประสงค์จากเศษผ้า					
		แบบที่1		แบบที่2		แบบที่3	
		\bar{X} (S.D.)	ความหมาย	\bar{X} (S.D.)	ความหมาย	\bar{X} (S.D.)	ความหมาย
1	การนำเศษผ้ามาใช้กับผลิตภัณฑ์ที่มีรูปแบบน่าสนใจ	3.60(0.71)	มาก	3.59(0.49)	มาก	3.51(0.50)	มาก
2	การนำเทคนิคการตกแต่งมาใช้มีความเหมาะสม	3.74(0.56)	มาก	3.70(0.46)	มาก	3.74(0.44)	มาก
3	การนำเศษผ้ามาใช้กับผลิตภัณฑ์ทำให้เกิดประโยชน์ ช่วยเพิ่มมูลค่าเศษวัสดุสิ่งทอเหลือทิ้ง	4.01(0.49)	มาก	4.26(0.54)	มาก	4.20(0.51)	มาก
4	ความเหมาะสมในการนำผลิตภัณฑ์ไปถ่ายทอดความรู้แก่ชุมชนหรือผู้สนใจ	3.56(0.61)	มาก	3.57(0.50)	มาก	3.68(0.47)	มาก
5	ภาพรวมของผลิตภัณฑ์	4.35(0.52)	มาก	3.90(0.59)	มาก	3.91(0.51)	มาก
	รวม	3.85(0.58)	มาก	3.80(0.52)	มาก	3.80(0.49)	มาก

จากตารางที่ 4.14 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ พึงพอใจผลิตภัณฑ์กล่องเอนกประสงค์จากเศษผ้า แบบที่ 1 ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยรวมของผลิตภัณฑ์อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.85)

ผลิตภัณฑ์กล่องเอนกประสงค์จากเศษผ้า แบบที่2 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ พึงพอใจมาก ค่าเฉลี่ยรวมของผลิตภัณฑ์อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.80)

ผลิตภัณฑ์กล่องเอนกประสงค์จากเศษผ้า แบบที่3 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ พึงพอใจในระดับมาก ค่าเฉลี่ยรวมของผลิตภัณฑ์อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.80)

ตารางที่ 4.15 ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความพึงพอใจต่อผลิตภัณฑ์กล่อง
 เอนกประสงค์จากด้ายจากเศษผ้า

(n=100)

ที่	ประเด็นคำถาม	กล่องเอนกประสงค์จากด้ายจากเศษผ้า					
		แบบที่1		แบบที่2		แบบที่3	
		\bar{X} (S.D.)	ความหมาย	\bar{X} (S.D.)	ความหมาย	\bar{X} (S.D.)	ความหมาย
1	การนำด้ายจากเศษผ้ามาใช้กับผลิตภัณฑ์ที่มีรูปแบบน่าสนใจ	3.56(0.50)	มาก	3.54(0.54)	มาก	3.48(0.50)	ปานกลาง
2	การนำเทคนิคการตกแต่งมาใช้มีความเหมาะสม	3.61(0.49)	มาก	3.73(0.52)	มาก	3.72(0.45)	มาก
3	การนำด้ายจากเศษผ้ามาใช้กับผลิตภัณฑ์ทำให้เกิดประโยชน์ ช่วยเพิ่มมูลค่าเศษวัสดุสิ่งทอเหลือทิ้ง	4.28(0.49)	มาก	4.11(0.37)	มาก	4.35(0.61)	มาก
4	ความเหมาะสมในการนำผลิตภัณฑ์ไปถ่ายทอดความรู้แก่ชุมชนหรือผู้สนใจ	3.48(0.50)	ปานกลาง	3.50(0.52)	มาก	3.59(0.51)	มาก
5	ภาพรวมของผลิตภัณฑ์	3.88(0.56)	มาก	3.79(0.43)	มาก	3.89(0.38)	มาก
	รวม	3.76(0.51)	มาก	3.73(0.48)	มาก	3.80(0.49)	มาก

จากตารางที่ 4.15 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ พึงพอใจในผลิตภัณฑ์กล่องเอนกประสงค์ด้ายจากเศษผ้า แบบที่1 ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยรวมของผลิตภัณฑ์ อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.76)

ผลิตภัณฑ์กล่องเอนกประสงค์ด้ายจากเศษผ้า แบบที่2 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ พึงพอใจมาก ค่าเฉลี่ยรวมของผลิตภัณฑ์อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.73)

ผลิตภัณฑ์กล่องเอนกประสงค์ด้ายจากเศษผ้า แบบที่3 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ พึงพอใจมาก ค่าเฉลี่ยรวมของผลิตภัณฑ์อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.80)

ตารางที่ 4.16 ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความพึงพอใจต่อผลิตภัณฑ์โคมไฟจากเศษผ้า

(n=100)

ที่	ประเด็นคำถาม	โคมไฟจากเศษผ้า					
		แบบที่1		แบบที่2		แบบที่3	
		\bar{X} (S.D.)	ความหมาย	\bar{X} (S.D.)	ความหมาย	\bar{X} (S.D.)	ความหมาย
1	การนำเศษผ้ามาใช้กับผลิตภัณฑ์ที่มีรูปแบบน่าสนใจ	4.27(0.51)	มาก	3.15(0.41)	ปานกลาง	4.27(0.51)	มาก
2	การนำเทคนิคการตกแต่งมาใช้มีความเหมาะสม	4.28(0.49)	มาก	3.11(0.53)	ปานกลาง	4.28(0.49)	มาก
3	การนำเศษผ้ามาใช้กับผลิตภัณฑ์ทำให้เกิดประโยชน์ ช่วยเพิ่มมูลค่าเศษวัสดุสิ่งทอเหลือทิ้ง	4.37(0.49)	มาก	3.93(0.26)	มาก	4.37(0.49)	มาก
4	ความเหมาะสมในการนำผลิตภัณฑ์ไปถ่ายทอดความรู้แก่ชุมชนหรือผู้สนใจ	4.10(0.59)	มาก	3.14(0.45)	ปานกลาง	4.10(0.59)	มาก
5	ภาพรวมของผลิตภัณฑ์	4.20(0.45)	มาก	3.36(0.63)	ปานกลาง	4.20(0.45)	มาก
	รวม	4.24(0.51)	มาก	3.34(0.45)	ปานกลาง	4.24(0.50)	มาก

จากตารางที่ 4.16 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ พึงพอใจผลิตภัณฑ์โคมไฟจากเศษผ้าแบบที่ 1 ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยรวมของผลิตภัณฑ์อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย4.24)

ผลิตภัณฑ์โคมไฟจากเศษผ้า แบบที่2 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ พึงพอใจปานกลาง ค่าเฉลี่ยรวมของผลิตภัณฑ์อยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย3.34)

ผลิตภัณฑ์โคมไฟจากเศษผ้า แบบที่3 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ พึงพอใจมาก ค่าเฉลี่ยรวมของผลิตภัณฑ์อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 4.24)

ตารางที่ 4.17 ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความพึงพอใจต่อผลิตภัณฑ์โคมไฟ
จากด้ายจากเศษผ้า

(n=100)

ที่	ประเด็นคำถาม	โคมไฟจากด้ายจากเศษผ้า					
		แบบที่1		แบบที่2		แบบที่3	
		\bar{X} (S.D.)	ความหมาย	\bar{X} (S.D.)	ความหมาย	\bar{X} (S.D.)	ความหมาย
1	การนำด้ายจากเศษผ้ามาใช้กับผลิตภัณฑ์ที่มีรูปแบบน่าสนใจ	3.50(0.58)	มาก	4.33(0.47)	มาก	3.51(0.52)	มาก
2	การนำเทคนิคการตกแต่งมาใช้มีความเหมาะสม	3.51(0.61)	มาก	4.35(0.48)	มาก	3.47(0.52)	ปานกลาง
3	การนำด้ายจากเศษผ้ามาใช้กับผลิตภัณฑ์ทำให้เกิดประโยชน์ ช่วยเพิ่มมูลค่าเศษวัสดุสิ่งทอเหลือทิ้ง	3.95(0.26)	มาก	4.41(0.49)	มาก	3.83(0.38)	มาก
4	ความเหมาะสมในการนำผลิตภัณฑ์ไปถ่ายทอดความรู้แก่ชุมชนหรือผู้สนใจ	3.55(0.56)	มาก	4.23(0.47)	มาก	3.50(0.50)	มาก
5	ภาพรวมของผลิตภัณฑ์	3.54(0.72)	มาก	4.31(0.46)	มาก	3.51(0.69)	มาก
	รวม	3.61(0.55)	มาก	4.33(0.47)	มาก	3.56(0.52)	มาก

จากตารางที่ 4.17 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ พึงพอใจในผลิตภัณฑ์โคมไฟจากด้ายจากเศษผ้า แบบที่ 1 ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยรวมของผลิตภัณฑ์อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.61)

ผลิตภัณฑ์โคมไฟจากด้ายจากเศษผ้า แบบที่ 2 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่พึงพอใจมาก ค่าเฉลี่ยรวมของผลิตภัณฑ์อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 4.33)

ผลิตภัณฑ์โคมไฟจากด้ายจากเศษผ้า แบบที่ 3 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ พึงพอใจมาก ค่าเฉลี่ยรวมของผลิตภัณฑ์อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.52)

ตารางที่ 4.18 ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความพึงพอใจต่อผลิตภัณฑ์
ภาพแขวนผนังจากเศษผ้า

(n=100)

ที่	ประเด็นคำถาม	ภาพแขวนผนังจากเศษผ้า					
		แบบที่1		แบบที่2		แบบที่3	
		\bar{X} (S.D.)	ความหมาย	\bar{X} (S.D.)	ความหมาย	\bar{X} (S.D.)	ความหมาย
1	การนำเศษผ้ามาใช้กับผลิตภัณฑ์ที่มีรูปแบบน่าสนใจ	3.18(0.41)	ปานกลาง	3.54(0.50)	มาก	3.54(0.50)	มาก
2	การนำเทคนิคการตกแต่งมาใช้มีความเหมาะสม	3.23(0.45)	ปานกลาง	3.51(0.50)	มาก	3.53(0.50)	มาก
3	การนำเศษผ้ามาใช้กับผลิตภัณฑ์ทำให้เกิดประโยชน์ ช่วยเพิ่มมูลค่าเศษวัสดุสิ่งทอเหลือทิ้ง	3.76(0.49)	มาก	4.29(0.48)	มาก	4.31(0.49)	มาก
4	ความเหมาะสมในการนำผลิตภัณฑ์ไปถ่ายทอดความรู้แก่ชุมชนหรือผู้สนใจ	3.21(0.48)	ปานกลาง	4.29(0.48)	มาก	4.43(0.50)	มาก
5	ภาพรวมของผลิตภัณฑ์	3.56(0.69)	มาก	3.67(0.71)	มาก	3.67(0.71)	มาก
	รวม	3.39(0.50)	ปานกลาง	3.86(0.53)	มาก	3.90(0.54)	มาก

จากตารางที่ 4.18 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ พึงพอใจผลิตภัณฑ์ภาพแขวนผนังจากเศษผ้า แบบที่ 1 ในระดับปานกลาง ค่าเฉลี่ยรวมของผลิตภัณฑ์อยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 3.39)

ผลิตภัณฑ์ภาพแขวนผนังจากเศษผ้า แบบที่2 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ พึงพอใจมาก ค่าเฉลี่ยรวมของผลิตภัณฑ์อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.86)

ผลิตภัณฑ์ภาพแขวนผนังจากเศษผ้า แบบที่3 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ พึงพอใจในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.90) ค่าเฉลี่ยรวมของผลิตภัณฑ์อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.90)

ตารางที่ 4.19 ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความพึงพอใจต่อผลิตภัณฑ์
ภาพแว่นหนังจากด้ายจากเศษผ้า

(n=100)

ที่	ประเด็นคำถาม	ภาพแว่นหนังจากด้ายจากเศษผ้า					
		แบบที่1		แบบที่2		แบบที่3	
		\bar{X} (S.D.)	ความหมาย	\bar{X} (S.D.)	ความหมาย	\bar{X} (S.D.)	ความหมาย
1	การนำด้ายจากเศษผ้ามาใช้กับผลิตภัณฑ์ที่มีรูปแบบน่าสนใจ	3.50(0.50)	มาก	3.59(0.49)	มาก	3.45(0.52)	ปานกลาง
2	การนำเทคนิคการตกแต่งมาใช้มีความเหมาะสม	3.51(0.50)	มาก	3.52(0.50)	มาก	3.47(0.56)	ปานกลาง
3	การนำด้ายจากเศษผ้ามาใช้กับผลิตภัณฑ์ทำให้เกิดประโยชน์ ช่วยเพิ่มมูลค่าเศษวัสดุสิ่งทอเหลือทิ้ง	4.17(0.59)	มาก	4.29(0.50)	มาก	4.26(0.50)	มาก
4	ความเหมาะสมในการนำผลิตภัณฑ์ไปถ่ายทอดความรู้แก่ชุมชนหรือผู้สนใจ	4.17(0.59)	มาก	4.27(0.49)	มาก	3.47(0.94)	ปานกลาง
5	ภาพรวมของผลิตภัณฑ์	3.63(0.66)	มาก	3.51(0.64)	มาก	3.52(0.78)	มาก
	รวม	3.80(0.57)	มาก	3.84(0.52)	มาก	3.36(0.66)	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.19 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ พึงพอใจในผลิตภัณฑ์ภาพแว่นหนังจากด้ายจากเศษผ้า แบบที่1 ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยรวมของผลิตภัณฑ์อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.80)

ผลิตภัณฑ์ภาพแว่นหนังจากด้ายจากเศษผ้า แบบที่2 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ พึงพอใจมาก ค่าเฉลี่ยรวมของผลิตภัณฑ์อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.84)

ผลิตภัณฑ์ภาพแว่นหนังจากด้ายจากเศษผ้า แบบที่3 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ พึงพอใจปานกลาง ค่าเฉลี่ยรวมของผลิตภัณฑ์อยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 3.36)

ตารางที่ 4.20 ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความพึงพอใจต่อผลิตภัณฑ์
ผ้าคลุมเตียงจากเศษผ้า

(n=100)

ที่	ประเด็นคำถาม	ผ้าคลุมเตียงจากเศษผ้า					
		แบบที่1		แบบที่2		แบบที่3	
		\bar{X} (S.D.)	ความหมาย	\bar{X} (S.D.)	ความหมาย	\bar{X} (S.D.)	ความหมาย
1	การนำเศษผ้ามาใช้กับผลิตภัณฑ์ที่มีรูปแบบน่าสนใจ	3.23(0.49)	ปานกลาง	3.23(0.49)	ปานกลาง	3.59(0.82)	มาก
2	การนำเทคนิคการตกแต่งมาใช้มีความเหมาะสม	2.77(0.75)	ปานกลาง	3.07(0.56)	ปานกลาง	3.55(0.78)	มาก
3	การนำเศษผ้ามาใช้กับผลิตภัณฑ์ทำให้เกิดประโยชน์ ช่วยเพิ่มมูลค่าเศษวัสดุสิ่งทอเหลือทิ้ง	3.53(0.48)	มาก	3.62(0.49)	มาก	3.89(0.42)	มาก
4	ความเหมาะสมในการนำผลิตภัณฑ์ไปถ่ายทอดความรู้แก่ชุมชนหรือผู้สนใจ	3.02(0.14)	ปานกลาง	3.03(0.52)	ปานกลาง	3.51(0.64)	มาก
5	ภาพรวมของผลิตภัณฑ์	3.19(0.42)	ปานกลาง	3.44(0.50)	ปานกลาง	3.50(0.63)	มาก
	รวม	3.15(0.46)	ปานกลาง	3.28(0.51)	ปานกลาง	3.60(0.66)	มาก

จากตารางที่ 4.20 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ พึงพอใจผลิตภัณฑ์ผ้าคลุมเตียงจากเศษผ้า แบบที่ 1 ในระดับปานกลาง ค่าเฉลี่ยรวมของผลิตภัณฑ์อยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 3.15)

ผลิตภัณฑ์ผ้าคลุมเตียงจากเศษผ้า แบบที่ 2 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ พึงพอใจปานกลาง ค่าเฉลี่ยรวมของผลิตภัณฑ์อยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 3.28)

ผลิตภัณฑ์ผ้าคลุมเตียงจากเศษผ้า แบบที่ 3 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ พึงพอใจในระดับมาก ค่าเฉลี่ยรวมของผลิตภัณฑ์อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.60)

ตารางที่ 4.21 ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความพึงพอใจต่อผลิตภัณฑ์
ผ้าคลุมเตียงจากด้ายจากเศษผ้า

(n=100)

ที่	ประเด็นคำถาม	ผ้าคลุมเตียงจากด้ายจากเศษผ้า					
		แบบที่1		แบบที่2		แบบที่3	
		\bar{X} (S.D.)	ความหมาย	\bar{X} (S.D.)	ความหมาย	\bar{X} (S.D.)	ความหมาย
1	การนำด้ายจากเศษผ้ามาใช้กับผลิตภัณฑ์ที่มีรูปแบบน่าสนใจ	3.27(0.51)	ปานกลาง	3.60(0.60)	มาก	3.02(0.14)	ปานกลาง
2	การนำเทคนิคการตกแต่งมาใช้มีความเหมาะสม	3.17(0.67)	ปานกลาง	3.65(0.59)	มาก	3.19(0.42)	ปานกลาง
3	การนำด้ายจากเศษผ้ามาใช้กับผลิตภัณฑ์ทำให้เกิดประโยชน์ ช่วยเพิ่มมูลค่าเศษวัสดุสิ่งทอเหลือทิ้ง	4.29(0.47)	มาก	4.29(0.48)	มาก	3.92(0.27)	มาก
4	ความเหมาะสมในการนำผลิตภัณฑ์ไปถ่ายทอดความรู้แก่ชุมชนหรือผู้สนใจ	3.02(0.14)	ปานกลาง	3.75(0.89)	มาก	3.23(0.49)	ปานกลาง
5	ระดับความพึงพอใจในภาพรวมของผลิตภัณฑ์	3.19(0.42)	ปานกลาง	3.74(0.82)	มาก	3.30(0.48)	ปานกลาง
	รวม	3.08(0.62)	ปานกลาง	3.81(0.62)	มาก	3.80(0.62)	มาก

จากตารางที่ 4.21 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ พึงพอใจในผลิตภัณฑ์ผ้าคลุมเตียงจากด้ายจากเศษผ้า แบบที่1 ในระดับปานกลาง ค่าเฉลี่ยรวมของผลิตภัณฑ์อยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย3.08)

ผลิตภัณฑ์ผ้าคลุมเตียงจากด้ายจากเศษผ้า แบบที่2 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ พึงพอใจมาก ค่าเฉลี่ยรวมของผลิตภัณฑ์อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย3.18)

ผลิตภัณฑ์ผ้าคลุมเตียงจากด้ายจากเศษผ้า แบบที่3 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ พึงพอใจมาก ค่าเฉลี่ยรวมของผลิตภัณฑ์อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.80)

ตารางที่ 4.22 ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความพึงพอใจต่อผลิตภัณฑ์รองเท้า
จากเศษผ้า

(n=100)

ที่	ประเด็นคำถาม	รองเท้าจากเศษผ้า					
		แบบที่1		แบบที่2		แบบที่3	
		\bar{X} (S.D.)	ความหมาย	\bar{X} (S.D.)	ความหมาย	\bar{X} (S.D.)	ความหมาย
1	การนำเศษผ้ามาใช้กับผลิตภัณฑ์ที่มีรูปแบบน่าสนใจ	3.55(0.78)	มาก	3.65(0.67)	มาก	3.65(0.67)	มาก
2	การนำเทคนิคการตกแต่งมาใช้มีความเหมาะสม	3.50(0.63)	มาก	3.90(0.66)	มาก	3.90(0.66)	มาก
3	การนำเศษผ้ามาใช้กับผลิตภัณฑ์ทำให้เกิดประโยชน์ ช่วยเพิ่มมูลค่าเศษวัสดุสิ่งทอเหลือทิ้ง	3.93(0.26)	มาก	4.14(0.51)	มาก	4.38(0.51)	มาก
4	ความเหมาะสมในการนำผลิตภัณฑ์ไปถ่ายทอดความรู้แก่ชุมชนหรือผู้สนใจ	3.56(0.56)	มาก	3.62(0.62)	มาก	3.62(0.62)	มาก
5	ภาพรวมของผลิตภัณฑ์	3.53(0.54)	มาก	3.61(0.68)	มาก	3.61(0.68)	มาก
	รวม	3.61(0.55)	มาก	3.78(0.63)	มาก	3.83(0.63)	มาก

จากตารางที่ 4.22 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ พึงพอใจผลิตภัณฑ์รองเท้าจากเศษผ้าแบบที่ 1 ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยรวมของผลิตภัณฑ์อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.61)

ผลิตภัณฑ์รองเท้าจากเศษผ้า แบบที่2 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ พึงพอใจมาก ค่าเฉลี่ยรวมของผลิตภัณฑ์อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.78)

ผลิตภัณฑ์รองเท้าจากเศษผ้า แบบที่3 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ พึงพอใจมาก ค่าเฉลี่ยรวมของผลิตภัณฑ์อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.83)

ตารางที่ 4.23 ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความพึงพอใจต่อผลิตภัณฑ์รองเท้า จากตัวอย่างจากเศษผ้า

(n=100)

ที่	ประเด็นคำถาม	รองเท้าจากตัวอย่างจากเศษผ้า					
		แบบที่1		แบบที่2		แบบที่3	
		\bar{X} (S.D.)	ความหมาย	\bar{X} (S.D.)	ความหมาย	\bar{X} (S.D.)	ความหมาย
1	การนำตัวอย่างจากเศษผ้ามาใช้กับผลิตภัณฑ์ที่มีรูปแบบน่าสนใจ	3.59(0.75)	มาก	3.83(0.53)	มาก	3.51(0.52)	มาก
2	การนำเทคนิคการตกแต่งมาใช้มีความเหมาะสม	3.46(0.50)	ปานกลาง	3.50(0.50)	มาก	3.49(0.52)	ปานกลาง
3	การนำตัวอย่างจากเศษผ้ามาใช้กับผลิตภัณฑ์ทำให้เกิดประโยชน์ ช่วยเพิ่มมูลค่าเศษวัสดุสิ่งทอเหลือทิ้ง	3.70(0.46)	มาก	4.38(0.51)	มาก	4.17(0.62)	มาก
4	ความเหมาะสมในการนำผลิตภัณฑ์ไปถ่ายทอดความรู้แก่ชุมชนหรือผู้สนใจ	3.70(0.46)	มาก	3.50(0.50)	มาก	3.60(0.59)	มาก
5	ภาพรวมของผลิตภัณฑ์	3.53(0.54)	มาก	4.10(0.59)	มาก	3.95(0.58)	มาก
	รวม	3.60(0.54)	มาก	3.86(0.53)	มาก	3.74(0.57)	มาก

จากตารางที่ 4.23 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ พึงพอใจในผลิตภัณฑ์รองเท้าจากตัวอย่างจากเศษผ้า แบบที่1 ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยรวมของผลิตภัณฑ์อยู่ในระดับมาก(ค่าเฉลี่ย3.60)

ผลิตภัณฑ์รองเท้าจากตัวอย่างจากเศษผ้า แบบที่2 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ พึงพอใจมาก ค่าเฉลี่ยรวมของผลิตภัณฑ์อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.86)

ผลิตภัณฑ์รองเท้าจากตัวอย่างจากเศษผ้า แบบที่3 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ พึงพอใจมาก ค่าเฉลี่ยรวมของผลิตภัณฑ์อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย3.74)

ตารางที่ 4.24 ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความพึงพอใจต่อผลิตภัณฑ์หมวก
จากเศษผ้า

(n=100)

ที่	ประเด็นคำถาม	หมวกจากเศษผ้า					
		แบบที่1		แบบที่2		แบบที่3	
		\bar{X} (S.D.)	ความหมาย	\bar{X} (S.D.)	ความหมาย	\bar{X} (S.D.)	ความหมาย
1	การนำเศษผ้ามาใช้กับผลิตภัณฑ์ที่มีรูปแบบน่าสนใจ	3.73(0.62)	มาก	3.56(0.56)	มาก	3.64(0.48)	มาก
2	การนำเทคนิคการตกแต่งมาใช้มีความเหมาะสม	3.56(0.56)	มาก	3.51(0.50)	มาก	3.49(0.56)	ปานกลาง
3	การนำเศษผ้ามาใช้กับผลิตภัณฑ์ทำให้เกิดประโยชน์ ช่วยเพิ่มมูลค่าเศษวัสดุสิ่งทอเหลือทิ้ง	3.89(0.54)	มาก	3.69(0.46)	มาก	4.09(0.59)	มาก
4	ความเหมาะสมในการนำผลิตภัณฑ์ไปถ่ายทอดความรู้แก่ชุมชนหรือผู้สนใจ	3.53(0.63)	มาก	3.66(0.48)	มาก	3.53(0.64)	มาก
5	ภาพรวมของผลิตภัณฑ์	3.77(0.62)	มาก	3.54(0.54)	มาก	3.70(0.59)	มาก
	รวม	3.70(0.59)	มาก	3.59(0.51)	มาก	3.69(0.57)	มาก

จากตารางที่ 4.24 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ พึงพอใจผลิตภัณฑ์หมวกจากเศษผ้าแบบที่ 1 ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยรวมของผลิตภัณฑ์อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย3.70)

ผลิตภัณฑ์หมวกจากเศษผ้า แบบที่2 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ พึงพอใจมาก ค่าเฉลี่ยรวมของผลิตภัณฑ์อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย3.59)

ผลิตภัณฑ์หมวกจากเศษผ้า แบบที่3 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ พึงพอใจมาก ค่าเฉลี่ยรวมของผลิตภัณฑ์อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย3.69)

ตารางที่ 4.25 ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความพึงพอใจต่อผลิตภัณฑ์หมวก
จากด้ายจากเศษผ้า

(n=100)

ที่	ประเด็นคำถาม	หมวกจากด้ายจากเศษผ้า					
		แบบที่1		แบบที่2		แบบที่3	
		\bar{X} (S.D.)	ความหมาย	\bar{X} (S.D.)	ความหมาย	\bar{X} (S.D.)	ความหมาย
1	การนำด้ายจากเศษผ้ามาใช้กับผลิตภัณฑ์ที่มีรูปแบบน่าสนใจ	3.73(0.62)	มาก	3.88(0.70)	มาก	3.69(0.56)	มาก
2	การนำเทคนิคการตกแต่งมาใช้มีความเหมาะสม	3.56(0.56)	มาก	4.00(0.64)	มาก	3.53(0.56)	มาก
3	การนำด้ายจากเศษผ้ามาใช้กับผลิตภัณฑ์ทำให้เกิดประโยชน์ ช่วยเพิ่มมูลค่าเศษวัสดุสิ่งทอเหลือทิ้ง	4.21(0.54)	มาก	4.37(0.60)	มาก	4.21(0.54)	มาก
4	ความเหมาะสมในการนำผลิตภัณฑ์ไปถ่ายทอดความรู้แก่ชุมชนหรือผู้สนใจ	3.53(0.63)	มาก	4.14(0.49)	มาก	3.49(0.63)	ปานกลาง
5	ภาพรวมของผลิตภัณฑ์	3.78(0.63)	มาก	4.06(0.55)	มาก	3.71(0.61)	มาก
	รวม	3.76(0.60)	มาก	4.09(0.59)	มาก	3.73(0.60)	มาก

จากตารางที่ 4.25 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ พึงพอใจในผลิตภัณฑ์หมวกจากด้ายจากเศษผ้า แบบที่1 ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยรวมของผลิตภัณฑ์อยู่ในระดับมาก(ค่าเฉลี่ย3.76)

ผลิตภัณฑ์หมวกจากด้ายจากเศษผ้า แบบที่2 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ พึงพอใจมาก ค่าเฉลี่ยรวมของผลิตภัณฑ์อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 4.09)

ผลิตภัณฑ์หมวกจากด้ายจากเศษผ้า แบบที่3 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ พึงพอใจมาก ค่าเฉลี่ยรวมของผลิตภัณฑ์อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.73)

ตารางที่ 4.26 ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความพึงพอใจต่อผลิตภัณฑ์พรม
จากเศษผ้า

(n=100)

ที่	ประเด็นคำถาม	พรมจากเศษผ้า					
		แบบที่1		แบบที่2		แบบที่3	
		\bar{X} (S.D.)	ความหมาย	\bar{X} (S.D.)	ความหมาย	\bar{X} (S.D.)	ความหมาย
1	การนำเศษผ้ามาใช้กับผลิตภัณฑ์ที่มีรูปแบบน่าสนใจ	3.65(0.63)	มาก	3.48(0.52)	ปานกลาง	3.75(0.59)	มาก
2	การนำเทคนิคการตกแต่งมาใช้มีความเหมาะสม	3.71(0.62)	มาก	3.47(0.61)	ปานกลาง	3.77(0.60)	มาก
3	การนำเศษผ้ามาใช้กับผลิตภัณฑ์ทำให้เกิดประโยชน์ ช่วยเพิ่มมูลค่าเศษวัสดุสิ่งทอเหลือทิ้ง	4.03(0.36)	มาก	3.91(0.32)	มาก	4.04(0.35)	มาก
4	ความเหมาะสมในการนำผลิตภัณฑ์ไปถ่ายทอดความรู้แก่ชุมชนหรือผู้สนใจ	3.57(0.66)	มาก	3.44(0.54)	ปานกลาง	3.77(0.66)	มาก
5	ภาพรวมของผลิตภัณฑ์	3.67(0.73)	มาก	3.49(0.56)	ปานกลาง	3.80(0.78)	มาก
	รวม	3.73(0.60)	มาก	3.56(0.51)	มาก	3.83(0.60)	มาก

จากตารางที่ 4.26 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ พึงพอใจผลิตภัณฑ์พรมจากเศษผ้าแบบที่ 1 ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยรวมของผลิตภัณฑ์อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย3.73)

ผลิตภัณฑ์พรมจากเศษผ้า แบบที่2 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ พึงพอใจมาก ค่าเฉลี่ยรวมของผลิตภัณฑ์อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย3.56)

ผลิตภัณฑ์พรมจากเศษผ้า แบบที่3 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ พึงพอใจมาก ค่าเฉลี่ยรวมของผลิตภัณฑ์อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย3.83)

ตารางที่ 4.27 ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความพึงพอใจต่อผลิตภัณฑ์พรม
จากด้ายจากเศษผ้า

(n=100)

ที่	ประเด็นคำถาม	พรมจากด้ายจากเศษผ้า					
		แบบที่1		แบบที่2		แบบที่3	
		\bar{X} (S.D.)	ความหมาย	\bar{X} (S.D.)	ความหมาย	\bar{X} (S.D.)	ความหมาย
1	การนำด้ายจากเศษผ้ามาใช้กับผลิตภัณฑ์ที่มีรูปแบบน่าสนใจ	3.59(0.60)	มาก	3.70(0.63)	มาก	3.55(0.59)	มาก
2	การนำเทคนิคการตกแต่งมาใช้มีความเหมาะสม	3.65(0.59)	มาก	3.76(0.61)	มาก	3.61(0.58)	มาก
3	การนำด้ายจากเศษผ้ามาใช้กับผลิตภัณฑ์ทำให้เกิดประโยชน์ ช่วยเพิ่มมูลค่าเศษวัสดุสิ่งทอเหลือทิ้ง	3.96(0.37)	มาก	4.01(0.33)	มาก	3.86(0.47)	มาก
4	ความเหมาะสมในการนำผลิตภัณฑ์ไปถ่ายทอดความรู้แก่ชุมชนหรือผู้สนใจ	3.49(0.59)	ปานกลาง	3.57(0.62)	มาก	3.46(0.59)	ปานกลาง
5	ภาพรวมของผลิตภัณฑ์	3.58(0.67)	มาก	3.67(0.70)	มาก	3.55(0.66)	มาก
	รวม	3.65(0.56)	มาก	3.74(0.58)	มาก	3.61(0.70)	มาก

จากตารางที่ 4.27 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ พึงพอใจในผลิตภัณฑ์พรมจากด้ายจากเศษผ้า แบบที่1 ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยรวมของผลิตภัณฑ์อยู่ในระดับมาก(ค่าเฉลี่ย 3.65)

ผลิตภัณฑ์พรมจากด้ายจากเศษผ้า แบบที่2 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ พึงพอใจมาก ค่าเฉลี่ยรวมของผลิตภัณฑ์อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย3.74)

ผลิตภัณฑ์พรมจากด้ายจากเศษผ้า แบบที่3 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ พึงพอใจมาก ค่าเฉลี่ยรวมของผลิตภัณฑ์อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.61)

ตารางที่ 4.28 ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความพึงพอใจต่อผลิตภัณฑ์ผ้ารองนั่ง
จากเศษผ้า

(n=100)

ที่	ประเด็นคำถาม	ผ้ารองนั่งจากเศษผ้า					
		แบบที่1		แบบที่2		แบบที่3	
		\bar{X} (S.D.)	ความหมาย	\bar{X} (S.D.)	ความหมาย	\bar{X} (S.D.)	ความหมาย
1	การนำเศษผ้ามาใช้กับผลิตภัณฑ์ที่มีรูปแบบน่าสนใจ	3.77(0.58)	มาก	3.82(0.61)	มาก	3.72(0.59)	มาก
2	การนำเทคนิคการตกแต่งมาใช้มีความเหมาะสม	3.76(0.67)	มาก	4.00(0.70)	มาก	3.71(0.66)	มาก
3	การนำเศษผ้ามาใช้กับผลิตภัณฑ์ทำให้เกิดประโยชน์ ช่วยเพิ่มมูลค่าเศษวัสดุสิ่งทอเหลือทิ้ง	4.00(0.51)	มาก	4.15(0.44)	มาก	4.19(0.49)	มาก
4	ความเหมาะสมในการนำผลิตภัณฑ์ไปถ่ายทอดความรู้แก่ชุมชนหรือผู้สนใจ	3.74(0.65)	มาก	3.79(0.6)	มาก	3.70(0.59)	มาก
5	ภาพรวมของผลิตภัณฑ์	3.77(0.75)	มาก	3.81(0.76)	มาก	3.73 (0.71)	มาก
	รวม	3.81(0.63)	มาก	3.91(0.61)	มาก	3.81(0.61)	มาก

จากตารางที่ 4.28 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ พึงพอใจผลิตภัณฑ์ผ้ารองนั่งจากเศษผ้า แบบที่ 1 ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยรวมของผลิตภัณฑ์อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.81)

ผลิตภัณฑ์ผ้ารองนั่งจากเศษผ้า แบบที่2 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ พึงพอใจมาก ค่าเฉลี่ยรวมของผลิตภัณฑ์อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.91)

ผลิตภัณฑ์ผ้ารองนั่งจากเศษผ้า แบบที่3 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ พึงพอใจในภาพรวมของผลิตภัณฑ์ ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยรวมของผลิตภัณฑ์อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.81)

ตารางที่ 4.29 ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความพึงพอใจต่อผลิตภัณฑ์ที่ร่อนนึ่ง จากด้ายจากเศษผ้า

(n=100)

ที่	ประเด็นคำถาม	ที่ร่อนนึ่งจากด้ายจากเศษผ้า					
		แบบที่1		แบบที่2		แบบที่3	
		\bar{X} (S.D.)	ความหมาย	\bar{X} (S.D.)	ความหมาย	\bar{X} (S.D.)	ความหมาย
1	การนำด้ายจากเศษผ้ามาใช้กับผลิตภัณฑ์ที่มีรูปแบบน่าสนใจ	3.80(0.62)	มาก	3.88(0.50)	มาก	3.67(0.60)	มาก
2	การนำเทคนิคการตกแต่งมาใช้มีความเหมาะสม	3.98(0.70)	มาก	4.08(0.60)	มาก	3.67(0.67)	มาก
3	การนำด้ายจากเศษผ้ามาใช้กับผลิตภัณฑ์ทำให้เกิดประโยชน์ ช่วยเพิ่มมูลค่าเศษวัสดุสิ่งทอเหลือทิ้ง	4.13(0.44)	มาก	4.22(0.44)	มาก	4.13(0.56)	มาก
4	ความเหมาะสมในการนำผลิตภัณฑ์ไปถ่ายทอดความรู้แก่ชุมชนหรือผู้สนใจ	3.82(0.72)	มาก	3.78(0.56)	มาก	3.46(0.59)	ปานกลาง
5	ภาพรวมของผลิตภัณฑ์	3.78(0.76)	มาก	3.80(0.68)	มาก	3.67(0.73)	มาก
	รวม	3.90(0.65)	มาก	3.95(0.57)	มาก	3.72(0.63)	มาก

จากตารางที่ 4.29 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ พึงพอใจในผลิตภัณฑ์ที่ร่อนนึ่งจากด้ายจากเศษผ้า แบบที่1 ในระดับ ค่าเฉลี่ยรวมของผลิตภัณฑ์อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย3.90)

ผลิตภัณฑ์ที่ร่อนนึ่งจากด้ายจากเศษผ้า แบบที่2 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ พึงพอใจมาก ค่าเฉลี่ยรวมของผลิตภัณฑ์อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.95)

ผลิตภัณฑ์ที่ร่อนนึ่งจากด้ายจากเศษผ้า แบบที่3 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ พึงพอใจมาก ค่าเฉลี่ยรวมของผลิตภัณฑ์อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.72)

ตารางที่ 4.30 ผลรวมค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความพึงพอใจต่อผลิตภัณฑ์
เครื่องใช้ในบ้านและของที่ระลึก เศษวัสดุสิ่งทอเหลือทิ้งประเภทเศษผ้า

(n=100)

ที่	ผลิตภัณฑ์	เศษผ้า					
		แบบที่1		แบบที่2		แบบที่3	
		\bar{X} (S.D.)	ความหมาย	\bar{X} (S.D.)	ความหมาย	\bar{X} (S.D.)	ความหมาย
1	หมอนอิง	3.44(0.50)	ปานกลาง	4.27(0.53)	มาก	3.70(3.52)	มาก
2	ผ้าปูโต๊ะ	3.43(0.41)	ปานกลาง	3.33(0.36)	ปานกลาง	3.87(0.50)	มาก
3	กระเป๋า	3.77(0.50)	มาก	3.76(0.52)	มาก	3.67(0.49)	มาก
4	กล่องเอนกประสงค์	3.85(0.58)	มาก	3.80(0.52)	มาก	3.80(0.49)	มาก
5	โคมไฟ	4.24(0.51)	มาก	3.34(0.45)	ปานกลาง	4.24(0.50)	มาก
6	ภาพแขวนผนัง	3.39(0.50)	ปานกลาง	3.86(0.53)	มาก	3.90(0.54)	มาก
7	ผ้าคลุมเตียง	3.15(0.46)	ปานกลาง	3.28(0.51)	ปานกลาง	3.60(0.66)	มาก
8	รองเท้า	3.61(0.55)	มาก	3.78(0.63)	มาก	3.83(0.63)	มาก
9	หมวก	3.70(0.59)	มาก	3.59(0.51)	มาก	3.69(0.57)	มาก
10	พรม	3.73(0.60)	มาก	3.56(0.51)	มาก	3.83(0.60)	มาก
11	ผ้ารองนั่ง	3.81(0.63)	มาก	3.91(0.61)	มาก	3.81(0.61)	มาก

จากตารางที่4.30 ผลรวมค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความพึงพอใจต่อผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ในบ้านและของที่ระลึก เศษวัสดุสิ่งทอเหลือทิ้งประเภทเศษผ้า พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความพึงพอใจในระดับมาก ผลิตภัณฑ์แต่ละประเภทครบทั้ง 3 แบบ มี 6 ผลิตภัณฑ์ คือ ผลิตภัณฑ์ กระเป๋า (ค่าเฉลี่ย 3.77,3.76,3.67 ตามลำดับ) ผลิตภัณฑ์กล่องเอนกประสงค์ (ค่าเฉลี่ย 3.85,3.80,3.80 ตามลำดับ) ผลิตภัณฑ์รองเท้า (ค่าเฉลี่ย 3.61,3.78,3.83 ตามลำดับ) ผลิตภัณฑ์หมวก (ค่าเฉลี่ย 3.70,3.59,3.69ตามลำดับ) ผลิตภัณฑ์พรม (ค่าเฉลี่ย 3.73,3.56,3.83ตามลำดับ) และผลิตภัณฑ์ผ้ารองนั่ง(ค่าเฉลี่ย 3.81,3.91,3.81ตามลำดับ)

ผลิตภัณฑ์หมอนอิงจากเศษผ้าแบบที่2 และ3 กลุ่มตัวอย่างมีความพึงพอใจในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 4.27, 3.70 ตามลำดับ)

ผลิตภัณฑ์โคมไฟจากเศษผ้าแบบที่1 และ3 กลุ่มตัวอย่างมีความพึงพอใจในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 4.27 เท่ากัน)

ผลิตภัณฑ์ภาพแขวนผนังจากเศษผ้าแบบที่2และ3 กลุ่มตัวอย่างมีความพึงพอใจในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.86, 3.90 ตามลำดับ)

ผลิตภัณฑ์ผ้าปูโต๊ะจากเศษผ้าแบบที่3 กลุ่มตัวอย่างมีความพึงพอใจในระดับมาก แบบเดียว (ค่าเฉลี่ย 3.87)

ผลิตภัณฑ์ผ้าคลุมเตียงจากเศษผ้าแบบที่3 กลุ่มตัวอย่างมีความพึงพอใจในระดับมาก แบบเดียว (ค่าเฉลี่ย 3.60)

ตารางที่ 4.31 ผลรวมค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความพึงพอใจต่อผลิตภัณฑ์
เครื่องใช้ในบ้านและของที่ระลึก เศษวัสดุสิ่งทอเหลือทิ้งประเภทด้ายจากเศษผ้า

(n=100)

ที่	ผลิตภัณฑ์	ด้ายจากเศษผ้า					
		แบบที่1		แบบที่2		แบบที่3	
		\bar{X} (S.D.)	ความหมาย	\bar{X} (S.D.)	ความหมาย	\bar{X} (S.D.)	ความหมาย
1	หมอนอิง	3.88(0.53)	มาก	3.92(0.55)	มาก	3.74(0.56)	มาก
2	ผ้าปูโต๊ะ	3.48(0.39)	ปานกลาง	3.75(0.51)	มาก	3.47(0.38)	ปานกลาง
3	กระเป๋า	3.77(0.50)	มาก	3.77(0.48)	มาก	3.79(0.51)	มาก
4	กล่องเอนกประสงค์	3.82(0.72)	มาก	3.78(0.56)	มาก	3.46(0.59)	ปานกลาง
5	โคมไฟ	3.61(0.55)	มาก	4.33(0.47)	มาก	3.56(0.52)	มาก
6	ภาพแขวนผนัง	3.80(0.57)	มาก	3.84(0.52)	มาก	3.36(0.66)	ปานกลาง
7	ผ้าคลุมเตียง	3.08(0.62)	ปานกลาง	3.81(0.62)	มาก	3.80(0.62)	มาก
8	รองเท้า	3.60(0.54)	มาก	3.86(0.53)	มาก	3.74(0.57)	มาก
9	หมวก	3.76(0.60)	มาก	4.09(0.59)	มาก	3.73(0.60)	มาก
10	พรม	3.65(0.56)	มาก	3.74(0.58)	มาก	3.61(0.70)	มาก
11	ผ้ารองนั่ง	3.90(0.65)	มาก	3.95(0.57)	มาก	3.72(0.63)	มาก

จากตารางที่ 4.31 ผลรวมค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความพึงพอใจต่อผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ในบ้านและของที่ระลึก เศษวัสดุสิ่งทอเหลือทิ้งประเภทด้ายจากเศษผ้า พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความพึงพอใจในระดับมาก ผลิตภัณฑ์แต่ละประเภทครบทั้ง 3 แบบ มี 7 ผลิตภัณฑ์ คือ ผลิตภัณฑ์หมอนอิง (ค่าเฉลี่ย 3.88,3.92,3.74 ตามลำดับ) ผลิตภัณฑ์กระเป๋า (ค่าเฉลี่ย 3.77,3.77,3.79 ตามลำดับ) ผลิตภัณฑ์โคมไฟ (ค่าเฉลี่ย 3.61,4.33,3.56ตามลำดับ) ผลิตภัณฑ์รองเท้า(ค่าเฉลี่ย 3.60,3.86,3.74ตามลำดับ) ผลิตภัณฑ์หมวก (ค่าเฉลี่ย 3.76,4.09,3.73 ตามลำดับ) ผลิตภัณฑ์พรม (ค่าเฉลี่ย 3.65,3.74,3.61ตามลำดับ) และผลิตภัณฑ์ผ้ารองนั่ง(ค่าเฉลี่ย 3.90,3.95,3.72 ตามลำดับ)

ผลิตภัณฑ์กล่องเอนกประสงค์ด้ายจากเศษผ้า แบบที่1 และ2 กลุ่มตัวอย่างมีความพึงพอใจในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.82,3.78 ตามลำดับ)

ผลิตภัณฑ์ภาพแขวนผนังด้ายจากเศษผ้า แบบที่ 1 และ2 กลุ่มตัวอย่างมีความพึงพอใจในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.82,3.84 ตามลำดับ)

ผลิตภัณฑ์ผ้าคลุมเตียงด้ายจากเศษผ้า แบบที่ 2 และ3 กลุ่มตัวอย่างมีความพึงพอใจในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.81,3.80ตามลำดับ)

ผลิตภัณฑ์ผ้าปูโต๊ะด้ายจากเศษผ้า แบบที่ 2 กลุ่มตัวอย่างมีความพึงพอใจในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.75)

บทที่ 5

สรุปผลและข้อเสนอแนะ

จากการศึกษา เรื่อง การเพิ่มมูลค่าเศษวัสดุสิ่งทอเหลือทิ้งเป็นผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ในบ้านและของที่ระลึก สรุปและข้อเสนอแนะ ดังนี้

5.1 สรุปผลการวิจัย

การดำเนินงานวิจัย มีวัตถุประสงค์เพื่อ เพิ่มมูลค่าเศษวัสดุสิ่งทอเหลือทิ้งเป็นผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ในบ้านและของที่ระลึก และสอบถามความคิดเห็นของผู้บริโภคที่มีต่อการเพิ่มมูลค่าเศษวัสดุสิ่งทอเหลือทิ้งเป็นผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ในบ้านและของที่ระลึก

กลุ่มตัวอย่าง เก็บแบบบังเอิญจากผู้ที่มีความสนใจและชมผลิตภัณฑ์ จำนวน 100 คน โดยพบว่า ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง ร้อยละ 55.00 อายุระหว่าง 36 – 45 ปี ร้อยละ 30.00 การศึกษาระดับปริญญาโท ร้อยละ 35.00 อาชีพข้าราชการ ร้อยละ 28.00 และมีรายได้ต่อเดือน 30,001 – 40,000 บาท ร้อยละ 30.00 ไม่เคยซื้อผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ในบ้านและของที่ระลึกที่ทำจากเศษวัสดุสิ่งทอ ร้อยละ 58.00 สำหรับผู้ที่เคยซื้อ ร้อยละ 42.00 ส่วนใหญ่ซื้อจากร้านขายของฝาก ของที่ระลึก ร้อยละ 19.00

ผลการเพิ่มมูลค่าเศษวัสดุสิ่งทอเหลือทิ้งเป็นผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ในบ้านและของที่ระลึก โดยนำเศษวัสดุสิ่งทอ 2 ชนิด คือ เศษผ้าจากกลุ่มแปรรูปเศษผ้าบ้านดงแดง จังหวัดร้อยเอ็ด เศษวัสดุสิ่งทอจากบริษัท แอล.ที.ยู. แอปพาเรลส์ จำกัด และเส้นด้ายจากเศษผ้า มาทำเป็นผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ในบ้านและของที่ระลึก 11 ประเภท ประกอบด้วย หมอนอิง ผ้าปูโต๊ะ กระเป๋า กล่องอเนกประสงค์ โคมไฟ ภาพแขวนผนัง ผ้าคลุมเตียง รองเท้า หมวก พรม และผ้ารองนั่ง ชนิดของวัสดุละ 5 แบบ รวมผลิตภัณฑ์ที่ออกแบบทั้งสิ้น จำนวน 110 ผลิตภัณฑ์ ให้ผู้เชี่ยวชาญ 5 คน เลือกผลิตภัณฑ์เพื่อผลิต ชนิดละ 3 แบบ รวมผลิตภัณฑ์ที่จัดทำตามแบบที่ผู้เชี่ยวชาญเลือก จำนวน 66 ผลิตภัณฑ์ กลุ่มตัวอย่างเห็นว่า การนำเศษวัสดุสิ่งทอทั้ง 2 ชนิด มาใช้กับผลิตภัณฑ์ทำให้เกิดประโยชน์ ช่วยเพิ่มมูลค่าเศษวัสดุสิ่งทอเหลือทิ้ง ผลิตภัณฑ์ที่กลุ่มตัวอย่างมีความพึงพอใจโดยรวมอยู่ในระดับมากทุกแบบ แยกเป็นผลิตภัณฑ์จากเศษผ้า คือ

กระเป๋ากลองเอนกประสงค์ รองเท้า หมวก พรม ผ้ารองนั่ง ผลิตภัณฑ์จากด้ายจากเศษผ้า คือ หมอนอิง กระเป๋า โคมไฟ รองเท้า หมวก พรม ผ้ารองนั่ง

5.2 ข้อเสนอแนะ

ควรออกแบบผลิตภัณฑ์ให้มีสีสันหลากหลาย ใช้เศษผ้าจากแหล่งอื่นเพิ่มเติม และนำเศษวัสดุสิ่งทอทั้ง 2 ชนิด มาออกแบบรวมกัน

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

แบบสำรวจ

รูปแบบผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ในบ้านและของที่ระลึกจากสิ่งทอ

ภาคผนวก ข

แบบสอบถาม

ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ ด้านการออกแบบผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ในบ้าน
และของที่ระลึกจากเศษวัสดุสิ่งทอเหลือทิ้ง

ภาคผนวก ค

แบบสอบถาม

ความพึงพอใจที่มีต่อการเพิ่มมูลค่าเศษวัสดุสิ่งทอเหลือทิ้งเป็นผลิตภัณฑ์
เครื่องใช้ในบ้านและของที่ระลึก

